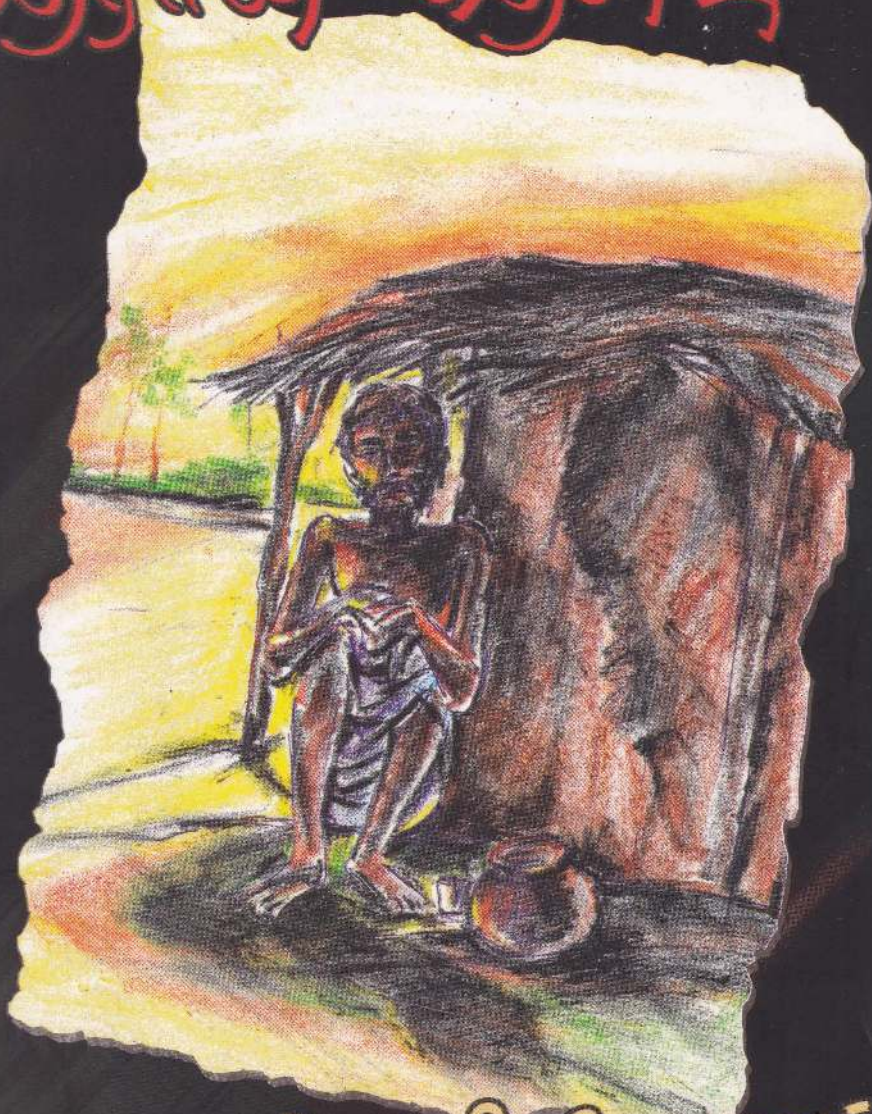

தேரான் தெளிவு

ஆ.மு.சீ. வேலமுகன்

1. தேரன் தெளிவு 1991 - தேரன் தெளிவு 1991
2. தேரன் தெளிவு 1992 - தேரன் தெளிவு 1992
3. தேரன் தெளிவு 1993 - தேரன் தெளிவு 1993
4. தேரன் தெளிவு 1994 - தேரன் தெளிவு 1994
5. தேரன் தெளிவு 1995 - தேரன் தெளிவு 1995
6. தேரன் தெளிவு 1996 - தேரன் தெளிவு 1996
7. தேரன் தெளிவு 1997 - தேரன் தெளிவு 1997
8. தேரன் தெளிவு 1998 - தேரன் தெளிவு 1998
9. தேரன் தெளிவு 1999 - தேரன் தெளிவு 1999
10. தேரன் தெளிவு 2000 - தேரன் தெளிவு 2000
11. தேரன் தெளிவு 2001 - தேரன் தெளிவு 2001
12. தேரன் தெளிவு 2002 - தேரன் தெளிவு 2002
13. தேரன் தெளிவு 2003 - தேரன் தெளிவு 2003
14. தேரன் தெளிவு 2004 - தேரன் தெளிவு 2004
15. தேரன் தெளிவு 2005 - தேரன் தெளிவு 2005
16. தேரன் தெளிவு 2006 - தேரன் தெளிவு 2006
17. தேரன் தெளிவு 2007 - தேரன் தெளிவு 2007
18. தேரன் தெளிவு 2008 - தேரன் தெளிவு 2008
19. தேரன் தெளிவு 2009 - தேரன் தெளிவு 2009
20. தேரன் தெளிவு 2010 - தேரன் தெளிவு 2010
21. தேரன் தெளிவு 2011 - தேரன் தெளிவு 2011
22. தேரன் தெளிவு 2012 - தேரன் தெளிவு 2012
23. தேரன் தெளிவு 2013 - தேரன் தெளிவு 2013
24. தேரன் தெளிவு 2014 - தேரன் தெளிவு 2014
25. தேரன் தெளிவு 2015 - தேரன் தெளிவு 2015
26. தேரன் தெளிவு 2016 - தேரன் தெளிவு 2016
27. தேரன் தெளிவு 2017 - தேரன் தெளிவு 2017
28. தேரன் தெளிவு 2018 - தேரன் தெளிவு 2018
29. தேரன் தெளிவு 2019 - தேரன் தெளிவு 2019
30. தேரன் தெளிவு 2020 - தேரன் தெளிவு 2020
31. தேரன் தெளிவு 2021 - தேரன் தெளிவு 2021
32. தேரன் தெளிவு 2022 - தேரன் தெளிவு 2022

தேரன் தெளிவு

ஆ. மு. சி. வேலழகனின் நூல்கள்

- 1) தீயும் தென்றலும் கவிதை - 1972 இலங்கையில்
- 2) சாதியா சதியா? உரைச்சித்திரம் - 1973 இலங்கையில்
- 3) உருவங்கள் மானிடராய் கவிதை - 1994 தமிழ்நாட்டில்
- 4) கமகநிலா சிறுகதை - 1996 தமிழ்நாட்டில்
- 5) வேலழகன் அரங்கக் கவிதைகள் - 1996 தமிழ்நாட்டில்
- 6) மூங்கில்காடு சிறுகதை - 2001 தமிழ்நாட்டில்
இந்நூல் தமிழ்நாடு பச்சையப்பன் கல்லூரியில் MPhil பட்டத்திற்காக ஆய்வு செய்யப்பட்டது. (பேராசிரியர் சோ.இளங்கோவன் அவர்களால்)
- 7) விழியும் வழியும் கவிதை - 2001 தமிழ்நாட்டில்
- 8) சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை நாவல் - 2004 இலங்கையில்
இது தஞ்சை தமிழ்நாடு பல்கலைக் கழகத்தில் MPhil பட்டத்திற்காக ஆய்வு செய்யப்பட்டது. (பேராசிரியர் இரா. கோவிந்தன் அவர்களால்)
மேலும் யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினால் 2004 ஆண்டில் அகில இலங்கை ரீதியிலான சிறந்த நாவலுக்கான முதற் பரிசும் பெற்றது.
- 9) செங்காந்தள் கவிதை - 2006 இலங்கையில்
இந்நூல் தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றது.
- 10) கோடாமை சான்றோர்க்கணி நாவல் - 2006 இலங்கையில்
இந்நூல் மாகாண சாகித்திய விருது பெற்றது.
- 11) இவர்கள் மத்தியிலே நாவல் - 2006 இலங்கையில்
- 12) கேட்டுப் பெற்றவரம் சிறுகதை - 2007 இலங்கையில்
- 13) திருப்பழுகாமம் ஒரு சுருக்க வரலாறு - 2008 இலங்கையில்
(ஆய்வியலுக்கான எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மைய தமிழியல் விருது - 2008 பெற்றது)

தேரான் தெளிவு

(சிறுகதைகள்)

— ஆ.மு.சி. வேலமுகன் —

வெளிப்பு - 54

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்

WRITERS MOTIVATION CENTRE

கே. 64, கதிர்காமம் வீதி, அமரகாந்தி,

மட்டக்களப்பு, இலங்கை.

T. P. : 065-2226658, 077-6041503

e-mail: okkuna@yahoo.com

தேரான் தெளிவு

சிறுகதைகள்

- ஆ.மு.சி. வேலழகன் -

வெளியீடு :

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்

(பிரியா பிரசுரம் - 54)

முதற் பதிப்பு :

2009

அட்டை வடிவமைப்பு :

சோ. ஸ்ரீகமலச்சந்திரன் (Sri Kamal)

கண்ணி வடிவமைப்பு :

ஜெல்லா காதர் முகையதீன்

அச்சுப்பதிப்பு :

ஏ.ஜே.

விலை : ரூபா - 250/-

ISBN : 978-955-8715-62-8

காணிகை மலர்கள்

ஈன்ற தாயினும் மேலாக, அன்பு, பாசம் வைத்து
தனதுயர் எண்ணாது என் துயர் கண்டு துடித்து
கக்கத்திலே எனைத்தாக்கிச் சுமந்து வளர்த்த
மற்றுமோர் அன்னையும்,
தனது திருமணத்தினத்தன்றே
அதே ஐந்து பத்து நிமிட இடைவேளைக்குள்
என்னை அனாதையாய்த் துன்புற வீட்டு வீட்டு
அிகால மரணமடைந்த என் உடன்பிறந்த
மூத்த சகோதரியும், பாசமிகு அக்காவுமான
திருமதி. பாக்கியம் நாகப்பன் அவர்களின்
பாதங்களில் இந்நாலினைக்
காணிகை
மலர்களாகக் குவிக்கிறேன்.

அணிந்துரை

மட்டக்களப்பின் முன்னோடி எழுத்தாளரான ஆ.மு.சி. வேலழகன் கவிஞராக இலக்கிய உலகில் காலடி வைத்து, படிப்படியாக இலக்கியத்தின் ஒவ்வொரு துறையிலும் சாதனைகளை நிலைநாட்டியவர் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், உரைச்சித்திரம் ஆகிய துறைகளிலும் பல்வேறு நூல்களை வெளியிட்டவர். இதுவரை 13 நூல்களை ஆக்கித்தந்தவர். அவை பற்றி நாம் அறிந்திருக்கவேண்டும்.

தீபும் தென்றலும் (கவிதை)	- 1972
சாதியா சதியா, (உரைச்சித்திரம்)	- 1973
உருவங்கள் மானிடராய் (கவிதை)	- 1994
கமகநிலா (சிறுகதை)	- 1996
வேலழகன் அரங்கக் கவிதைகள் (கவிதை)	- 1996
விழியும் வழியும் (கவிதை)	- 2001
மூங்கில்காடு (சிறுகதை)	- 2001
சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை (நாவல்)	- 2004
(யாழ் இலக்கிய வட்டப்பரிசு பெற்றது)	
கோடாமை சான்றோர்க்கணி (நாவல்)	- 2006
(மாகாண சாகித்தியப் பரிசு பெற்றது)	

இவர்கள் மத்தியிலே (நாவல்)

- 2006

செங்காந்தள் (கவிதை) 2006 (தேசிய சாகித்தியப்பரிசு பெற்றது)

கேட்டுப்பெற்ற வரம் (சிறுகதை)

- 2007

திருப்பழகாமம் ஒரு சுருக்க வரலாறு 2008

மேற்படி குறிப்பிலிருந்து இவரது ஆக்கங்கள் தேசிய சாகித்திய விருது, மாகாண சாகித்திய விருது, யாழ் இலக்கிய வட்டப்பரிசு முதலியவற்றைப் பெற்றவை என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். அத்தகைய ஒருவரது 14வது நூல் இது. இது ஒரு சிறுகதைத்தொகுதி. பத்துச் சிறுகதைகளைக் கொண்டது.

கிழக்கிலங்கைக் கிராமங்களை குறிப்பாகப் படுவான்கரை கிராமங்களை அப்படியே யதார்த்த ஓவியமாகக் கண்முன் கொண்டுவருவது இவரது சிறுகதைகள். படுவான்கரைக் கிராமங்களின் பேச்சுத் தமிழை உயிர்துடிப்புடன் வெளிப்படுத்துவது இவரது பாத்திரங்கள். இச்சிறுகதைத் தொகுப்பில் இந்த விருந்தை நாம் நிறைய உண்ணலாம். கிராமியக் காட்சிகள் அப்படியே தத்ருபமாகக் காட்சியளிப்பதையும் காணலாம்.

வெறுமனே பேச்சுத்தமிழ் மட்டும் கிராமியக்கதைகளை யதார்த்தமாக்குவதில்லை. கிராமிய மக்களின் உள்ளக் கிடக்கைகள் இதயத்துடிப்பாக நாடித்துடிப்பாக வெளிப்படுத்தும் போதுதான் அவை யதார்த்தப் படைப்புகளாகின்றன. அதையும் நாம் இக்கதைகளில் தரிசிக்கலாம்.

ஏற்கனவே வெளிவந்த இவரது கதைகள் வண்ணத்துக்கொன்று வகைக் கொன்றாக வெளி வந்திருப்பதை விமர்சகர்கள் அவதானித்திருப்பார்கள். அந்த வகையில் இச்சிறுகதைத் தொகுதி இன்னொரு வகைப் பட்டிப்பாடிகின்றது.

அதுமட்டுமல்ல திருக்குறள் வரிகளை சில சிறுகதைகள் தலைப்பாகக் கொண்டிருப்பது, கதைகளின் தொனிப் பொருளை வெளிப்படுத்தவும் செய்கிறது. அதேசமயம் கதாசிரியரின் உள்ளக் கிடக்கையையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

ஒரு சிறுகதையில் ஒரு முடிச்சு இருக்கவேண்டும் அக் கதையின் நிறைவில் அவிழ்படவேண்டும். அப்படி இல்லாவிட்டால் அது சிறுகதை அல்ல, வெறும் கதையாகிவிடும். கதை விடுக்கும் செய்தி மறைமுகமாக வாசகர் மனதில் பதியவேண்டும். அந்தச் செய்தியை அப்பட்டமாகச் சொன்னால் அது நீதிக்கதையாகிவிடும். அது தவிர்க்கப்படவேண்டியது.

ஒரு சிறுகதையின் வெற்றி எதில் தங்கியிருக்கிறது? புத்தகத்தைக் கீழே வைக்க முடியாதபடி கதையுடன் ஒன்றிப் போகவேண்டும். கதைமுடிவில் ஒரு மனநிறைவு ஏற்பட வேண்டும். இந்த அம்சத்திலும் இதிலுள்ள சிறுகதைகள் திருப்தியாகவே அமைந்துள்ளன.

சிறுகதைகளை விமர்சிப்போர், கரு, உரு, உத்தி, பாத்திரம் பற்றியெல்லாம் பேசுவார்கள். அது விமர்சனம் அல்ல. அது போஸ்ட் மோட்டம் ஆகும். ஒரு நல்ல சிறுகதையில் இந்த அம்சங்கள் இயல்பாகவே அமைந்துவிடுகின்றன. அந்த வகையில் சிறுகதை முழுமையாக நோக்கப்படவேண்டும். பார்ப்போம்.

இந்நூலில் இடம்பெறும் சிறுகதைகள் பின்வரும் தலைப்புகளில் அமைந்துள்ளன. அவை, நாட்டின் நடப்பு, தன்நலம் மறந்தால், ஊனுண்ணும் தாவரம், வகையென்ப, வாய்மைக்குடிக்கு, ஊழிற் பெருவலியாவுள, தேரான் தெளிவு, உடைப்பு, தாழைமலர், நான் நாளாயினியில்லை இயங்கியல் நியதி.

முதற்கதையில் நாட்டின் நடப்பு தெருத்தெருவாகச் சென்று சட்டிபானை விற்கும் ஒரு ஏழைப்பெண்ணின் புலம்பலாக முதற்பந்தியிலேயே இவ்வாறு கட்டியம் கூறுகிறது.

“...என்னக்க செய்யிற? எனக்கெண்டா ஏலாக்க பட்டினி கெடந்து கெடந்து எண்ட வாணாளெல்லாம் போயித்தக்க. விடிய எழும்பி, பில் பில் எண்டுவிடியக்க இந்தச் சட்டிபானையைத் தூக்கித்து, ஊர், ஊரா இந்த இடப்பட்ட இடமெல்லாம் நடந்தா, ஒவ்வொரு வீட்டுக்காரியும், சட்டியக் கொண்டுவாக்கோ, பானயக் கொண்டுவாக்கோ எண்டு கூப்பிடுவாளுகள். மெய்தானே பூளலே எண்டு கொண்டோனா. ஆலாறாஞ்சிர மாதிரி ஓடிவந்து சட்டி ஒருத்தி, பான ஒருத்தி, கறிமுடி ஒருத்தி எண்டு எடுத்து மேலும் கீழுமா திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துப்போட்டு

இது செப்பமில்லகா, வெடிச்சிருக்குகா எண்டு எரிச்சல் வெரக்கூடிய மாதிரி ஒசத்திக் கதகதைப்பாளுகள், அந்நேரம் வாற கோபமெண்டா, அவளுகளுர என்னமோ ஒண்டுல மண்ணள்ளிப்போட்டு மிரிக்கத்தான் வெரும். இனி என்ன செய்யிற எண்டுத்துப் பெல்லக் கடிச்சிற்று வாறகா”

கதையின் சுருக்கம் இந்த முதல் பந்தியில் இடம்பெறுகிறது. மட்டுமல்ல, ஆ.மு.சி. வேலமுகனின் சிறுகதைகளில் இடம்பெறும் கிராமத்துப் பேச்சுத்தமிழ் உயிர்த்துடிப்போடு இடம்பெறுகிறது. ஒரு பாணைச்சோற்றுக்கு ஒரு சோறுபதம் என்பதுபோல, ஏனைய கதைகளுக்கும் இப்பேச்சு ஒரு முன்னுரையாக அமைகிறது.

கிராமத்துப் பேச்சுத்தமிழ் இங்கே இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெறுகிறது. அவ்வாறே ஒரு ஏழைக்குடும்பத்தின் அவலங்களும் பதிவாகிறது. இக்கதையில் (இரண்டாவது கதை) “தன்நலம் மறந்தால்” இதில்வரும் சிவனேசன் ஒரு லட்சியப்பாத்திரம், சுயமுயற்சியால் வாழ்க்கையில் முன்னேறி தன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த தர்ஷினிக்குத் திருமணம் செய்து உயர்ந்து நிற்கிறான். இது ஒரு அபூர்வ சம்பவம். ஆனால் சிவனேசனைப்போல் தியாகிகள் உருவாகவேண்டும் என்பதே இக்கதையின் செய்தி ஆகும். இக்கதையின் பின்னணியில் ராணுவத்தினரின் அடாவடித்தனம் இடம்பெறுகிறது.

முன்றாவது கதை “ஊனுண்ணும் தாவரம்” இக்கதையில் படுவான்கரைப்பிரதேசத்தில் ஏழைக்குடும்பங்கள் படும் கஷ்டங்கள் இடம்பெறுகின்றன. சரவணன், தேவி இருவரும் மனமொத்த தம்பதிகள் இவர்களது வாழ்க்கையில் இயக்கத்தின் தலையீடு காரணமாகக் குடும்பம் பிளவுபட்டுச் சின்னாபின்னமாகச் சிதறிப்போகிறது.

நான்காவது கதை “வகையென்ப வாய்மைக்குடிக்கு” இதில் கிராமப்புறத்தில் சில இடங்களில் நடைபெறுகின்ற திருமணப்பிரச்சினை கருவாகின்றது. மகேஸ்வரன், கிருபைராணி இருவரது திருமணமும் நிறைவேறாமல் அவனது தந்தையே சூழ்ச்சி செய்கிறார். கிருபைராணி ஏமாற்றத்தைத் தாங்கமுடியாமல் உயிர்விடுகிறாள். சாதித்தமிழர் இந்தச் சூழ்ச்சியின் பின்னணியாக உள்ளது.

ஐந்தாவது கதை “ஊழிற் பெருவலியாவுள்?” இதில்

குடும்பச்சண்டையால் வீட்டை விட்டு வெளியேறிய தியாகராஜன், சந்தர்ப்பவசத்தால் புதுமனிதனாக, செல்வந்தனாக வீடு திரும்புகிறான். இது ஒரு நம்முடியாத திருப்பமாக இருந்தாலும், இப்படியான நிகழ்வுகள் இன்றும் நிகழத்தானே செய்கின்றன? இக்கதையில் வரும் பாத்திரங்களான கண்ணன், ஹாஜியார் ஆகியோர் லட்சியப் பாத்திரங்களாக விளங்குகின்றனர்.

இவ்வாறே ஏனைய கதைகளும் அமைந்துள்ளன. இக்கதைகளில் வரும் பாத்திரங்களான பொன்னம்மா, பார்வதி, சின்னப்புள்ளை (நாட்டின் நடப்பு) சிவநேசன், மனைவி தர்ஷினி, மணி (தன்நலம் மறந்தால்) சரவணன், தேவி தங்கத்துரை, மார்க்கண்டு (ஊன் உண்ணும் தாவரம்) மகேஸ்வரன், கிருபைராணி (வகையென்ப வாய்மைக்குடிக்கு) தியாகராஜன், கோமளம், கண்ணன் ஆசிரியர், ஹாஜியார் (ஊழிற் பெருவலியாவுள்) முதலிய பாத்திரங்கள், மறக்க முடியாதவர்களாகவே அமைகின்றன.

கதைகளினூடே இடம்பெறும் கிராமியக் காட்சிகளும் மறக்கமுடியாதவையே. சில உதாரணங்கள் வருமாறு

- 1) “சிவநேசன்... தான் குடியிருக்கும் வளவை அண்டிய அரை ஏக்கர் நிலத்தைக் கொத்திப் புரட்டி, கோடை மாரியென மிளகாய், வழுதிலை, மரவள்ளி, வெண்டி, பாகல், புடோல், எனப்பல மரக்கறி வகைகளை ஊர்மெச்சச் செய்துவந்தவர்...” (தன்நலம் மறந்தால்)
- 2) “சரவணன் தனது வீட்டின் வளவு வேலியைத் தனியே பிரித்து இருந்த கட்டைகளையும் சரி பார்த்து, நடடி, கம்பியைத் தனது ஒன்பது வயதுத் தங்கையை அலவாங்கு போட்டுக் கொடுத்து இழுக்கவைத்து, பானாவைக் கொண்டு சுத்தியலால் அடித்துக் கொண்டிருக்கையில்...” (ஊனுண்ணும் தாவரம்)
- 3) அடுத்த நாள் அவர்கள் திட்டமிட்டதுபோல் வயல் விதைப்பு நடந்தது. சரவணன் எல்லோரையும் விட கூடுதலாக நின்று, ஓய்வில்லாமல் நெல்லை ஒவ்வொரு வரவையாகச் சார்தப்பாமல் விதைத்துக் கொடுத்தும் மெஷின் விதைத்த நெல்லை, உழுது மறைத்து அடுத்த வரவை அடுத்தவரவை எனச்செல்ல,

மெஷினுக்குப்பின்னால் ஏனையவர்களைவிட அவனுமோர் மெஷினைப் போல வரவைகளில் உள்ள நான்கு மூலைகளைக் கொத்தி, நெல்லை மறைத்தும் வரவைகளின் பாச்சல், வடிச்சல், பார்த்து அளைப்போடுவதிலும் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தான்...” (ஊனுண்ணும் தாவரம்)

கடந்த பல தசாப்த காலங்களில் புனைகதைகளில் பல நவீன உத்திகளைப்புகுத்தி எழுதும் நடைமுறை வந்துள்ளது. ஆனாலும், இவர் நேரடியாகக் கதை சொல்லும் பாணியையே இன்னமும் கடைப்பிடித்து வருகிறார். இது அவருடைய தனித்துவம்.

இக்காலத்தில் விமர்சகர்கள் கதை சொல்லும் உத்திகளைக் கொண்டே, கதைகளை எடைபோடுகின்றனர். ஆனால் அதைவிட்டு கதைகளை எடைபோடுதல் தகும்.

நவீன யுகத்தில் என்னதான் விஞ்ஞான முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டாலும், கிராமப்புறங்களில் இன்னமும் பழைய நடைமுறைகளே பயன்படுகின்றன அல்லவா?

ஆ.மு.சி. வேலமுகன் பிறரைப் பின்பற்றி எழுதாமல், பிறருக்காகத் தன் நடையை மாற்றிக்கொள்ளாமல் எப்போதும் தன் சொந்தக்காலில் நின்றே முன்னேறுகிறவர். அதன் காரணமாகவே இவருக்கு இரண்டு சாகித்யப் பரிசுகளும், யாழ்இலக்கியவட்ட பரிசும் கிடைத்துள்ளன.

இவரது “மூங்கில்காடு” நாவலை தமிழ்நாடு பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பேராசியர் சோ.இளங்கோ ஆய்வுசெய்து (M.Phil) பட்டம் பெற்றார். இவரது “சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை” நாவலை தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசியர் இரா.கோவிந்தன் ஆய்வு செய்து (M.Phil) பட்டம் பெற்றார்.

“தேரான் தெளிவு” சிறுகதைத் தொகுதி இவரது கிரீடத்தில் மற்றொரு இறகாக இடம்பிடித்துக்கொள்கிறது.

கிரா. நாகலிங்கம் (அன்புமணி)

இல. 19, சூரியா வீதி,
மட்டக்களப்பு.

மண் சார்ந்த படைப்புகள்

சை.பீரமுகம்மது

நான் அறிந்த வகையில் பல ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து எழுதிவரும் மட்டக்களப்புப் பகுதி எழுத்தாளர்களில் ஆ.மு.சி.வேலமுகன் முக்கியமானவராக திகழ்கிறார்.

இந்த வயதிலும் தொடர்ந்து எழுதுவது ஒரு புறமும், விடாது அதை நூலாக்கி வருவதும் எனக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

1996ம் ஆண்டு சென்னையில் இவரின் மகன் பார்கர் கருணாநிதியின் அலுவலகத்தில் அவர் என்னிடம் தந்த கவிதைத் தொகுப்புதான் எனக்கு இவரின் முகவரியைத் தந்தது.

பிறகு எப்படியோ எனது இரண்டு நூல்கள் இவரை வந்தடைந்தது. என்னோடு பல ஆண்டுகள் தொடர்புடன் உள்ளார்.

இவரின் இரண்டொரு நாவல்களைப் படித்துள்ளேன். இதுவரை 13 நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார் என்பதை அறிகையில் இவருக்கு எழுத்தும் இலக்கியமும் இரத்தத்தோடு கலந்து விட்டது என்றே நினைக்கத் தோன்றுகிறது. அனைவராலும் இப்படி தொடர்ந்து இயங்குவது சாத்தியமானதில்லை. எனது 42 ஆண்டுகால இலக்கியப் பயணத்தில் எத்தனையோ பேர் ஆவேசமாக எழுத வந்து, பிறகு முகவரியின்றி காணாமல் போய் விட்டார்கள். அந்தப் பட்டியல் மிக நீண்டது.

எனக்கு இவர் தந்த தகவலின் படி இந்த நூலோடு மேலும் “காடும் கழனியும்” என்ற நாவலும் “செங்கமலம்” என்ற கவிதைத் தொகுப்பையும் சேர்த்தே வெளியிடுகிறார்.

இன்று இலக்கியத்தின் போக்கு உலக அளவிலும் தமிழ் மொழியிலும் வெகுவாக மாறியுள்ளது. நவீனத்துவம் பின் நவீனத்துவம் என்று மாறிவிட்டாலும் வேலழகன் தான் பார்த்தவை தன் மண் சார்ந்தவை பற்றி எழுதி வருகிறார்.

இலங்கை மட்டக்களப்பு பேச்சுவழக்கை எழுத்தாளர் எஸ்.பொ.வின் கதைகளில் படித்துள்ளேன். 2500 கிலோ மீட்டருக்கு அப்பால் இருந்தும் என்னால் அந்த மண்வாசனையை நுகரமுடிகிறது. இதுதான் இவரின் வெற்றியும் தனித்துவமும்.

தமிழ் நிலம் சார்ந்த பழைய மரபான சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டு வந்த ஐந்திணைகளுக்கு அப்பால் இன்றைய நவீன யுகத்தில் பல்வேறு நிலப்பரப்புகளை உள்ளடக்கிய இலக்கியமாக தமிழ் இலக்கியம் தன்னைத்தானே நவீனப்படுத்திக் கொண்டு விட்டது.

மலேசியா போன்ற எனது மண்ணின் வாசமும் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளின் மணமும் வெவ்வேறு வகையானது. அந்த ஐந்திணைகள் கட்டுடைக்கப்பட்டு புதிய வெளிகளையும் பேச்சு வழக்குகளையும் நமக்கு நவீன இலக்கியம் தந்துள்ளது.

இலங்கை இலக்கியத்தில் கூட யாழ்ப்பாணத் தமிழ், கிழக்கிலங்கைத் தமிழ், ஏன் நீர்கொழும்புத் தமிழ் என்று பல்வேறு வகைகளில் அது வளர்ந்துள்ளது.

தேரான் தெளிவு என்ற இத்தொகுப்பில் வாழ்க்கையின் பல்வேறு மனிதர்களை, அவர்களின் வாழ்க்கையைச் சொல்கிறது. முதல் கதையில் வரும் சட்டி பாணை விற்கும் ஒரு ஏழைப் பெண்ணை இங்கே மலேசியாவில் காண முடியாது. மண் பாண்டங்கள் மாறி விட்டன. ஆனால் வாழ்க்கையின் துன்பங்கள் உலக முழுவதும் ஒரே விதமாகவே இருக்கின்றன.

எழுத்தாளன் மனித நேயமுடையவனாகவும், மானுட விடுதலை வேட்கை கொண்டவனாகவும் இருக்க வேண்டுமென்று பல காலமும் கூறப்பட்டு வந்துள்ளது.

இதிலுள்ள எல்லா கதைகளும் ஏதோ ஒரு வகையில் மானுட நேயத்தையே பேசுகின்றன.

‘வகையென்ப வாய்மைக்குடிக்கு’ என்ற கதை ஒரு வகையில் சாதியம் பற்றி பேசுகிறது. புலம் பெயர்ந்து நவீனமடைந்து விட்ட வாழ்க்கையில் ஆஸ்திரேலியாவில் வாழும் இலங்கைத் தமிழனைக்கூட இந்த சாதியும் விட்டு வைக்கவில்லை என்பதை அங்கே நேரில் பார்த்துள்ளேன். ஜேர்மனியில் கூட ஒரு நாள் முழுதும் இந்த சாதிய சண்டைகளை இலங்கைத் தமிழன் தெருச் சண்டையாக்கி கேவலப்படுத்தியுள்ளான்.

பனி நிறைந்த நாடுகளில் பல்வேறு சமூகங்களோடு வாழ்ந்தாலும் இவன் ரத்தத்தில் ஊறிய சாதியம் மறையவில்லை. தமிழனாகப் பிறந்ததில் பல நேரங்களில் நாம் தலைக்குனியை இந்த சாதியம் ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள கதைத் தலைப்புகள் இலக்கியத் தரத்தோடு திகழ்கின்றன.

இவரின் கதைகளைப் படித்த பின் எனக்கு ஒரு கருத்து தோன்றியது. இவர் தொடர்ந்து தமிழக சிறுத்திழைகளை வாசித்தால் இவரால் மிகச்சிறந்த கதைகளைப் படைக்க முடியும். ஆரம்பத்தில் சொன்னது போல் சிறுகதை மிக நவீனமடைந்து விட்டது. சற்றே இவரின் கவனம் அப்பக்கம் திரும்பினால் இவரால் மிகச் சிறந்த கதைகளை உலகம் இவர் பக்கம் திரும்பிப்பார்க்க வைக்கும் கதைகளை தர இயலும். வாழ்த்துக்கள்.

அன்புடன்,

சை.பீர்முகம்மது

மலேசியா

01-09-2009

என்னுரை

நான் அடிக்கடி சொல்லியும், எழுதியும் வருவது போல். எமது அன்னை மண்ணாம், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம் ஆகிய நிலங்களிலே வாழ்ந்த வாழும் மக்களின்; தொழில் விருந்தோம்பல், நடை, உடை நாகரீகம், பேசும் மொழி, பேணும் பண்பாடு போன்ற இன்னோரன்னவற்றை, ஆவணப்படுத்தும் எண்ணத்தில், நான் இதுநாள்வரை கண்டு, கேட்டு, கற்றும் வந்த அடிப்படையில்; எனது சிற்றறிவிற்கும், சிந்தனைக்கும் ஏற்ப, உருவகப்படுத்தி, எழுதி வெளிவந்த நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் போன்று “தேரான் தெளிவு” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பு இல்லை.

சற்று வித்தியாசமான முறையில் இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் அமைந்திருக்கின்றன என எண்ணுகின்றேன். எமது நிலம் சார்ந்த மக்கள் இன்றைய கால கட்டத்திலே, கடந்த காலங்களையும் விட மிக வேகமான முறையில் நம் முதிசமாம் பண்பாடு, பேசும்மொழி, நாகரீகத் தினைத்துக்கி எறிந்த நிலையில் அந்நிய கலாசாரங்களுக்கு அடிமைப்பட்டு வெள்ளைக்காரப் பாணியிலே செல்லும் நிலைகண்டு மனம்நொந்தவனாக இக்கதைகளை எழுதியுள்ளேன்.

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பினையும் இதுபோன்ற சில நாவல், கவிதை, சிறுகதைகளையும் நான் எழுதவும், வெளியிடவும், ஊன்கோலாக, உந்துசக்தியாக தினம், தினம் ஊக்கப்படுத்தி வந்தவர்

பெருந்தகை திரு. இரா. அன்புமணி ஐயா அவர்களே. தனக்குள்ள இன்னல், இடர், எண்ணிலாப்பணிகளென மலைபோல் இருக்க அவற்றையெல்லாம் ஓர் புறமொதுக்கி வைத்துவிட்டு பலவகையிலும், என்மீது அன்பு அக்கறை கொண்டு எமைப்பெருமைப்படுத்தி வரும் ஐயா அவர்களே இந்நூலுக்கும் ஓர் உரையினை எழுதி மெருகுபடுத்தியுள்ளார்.

எனவே, ஐயா அவர்கட்கு முதற்கண் நன்றி கூறி மற்றுமோர் உரையினை நான் வேண்டிய போது தாமதியாது மனமுவந்து எழுதியனுப்பிய “மலேசிய நாட்டின்” எழுத்துலகச் சிற்பியும், ஆம்! கவிஞரும் எழுத்தாளரும் பத்திரிகை எழுத்தாளரும், திறனாய்வாளரும், “பெண்குதிரை”, வெண்மணல்” “கைதிகள் கண்ட கண்டம்” ஆகிய நூல்களையும் இன்னும் 93 எழுத்தாளர்களின் ஐம்பதாண்டு கால ஆக்கங்களை “வேரும் வாழ்வும்” என்ற மூன்று தொகுதிகளாகத் தொகுத்து மலேசிய எழுத்தாளர்களை உலகறியச் செய்தவருமான மனிதநேயமுள்ளவருமான பண்பாளர் மதிப்பிற்குரிய திரு.சை.பீரமுதம்மது ஐயா அவர்கட்கும்; மேலும் இந்நூல் வெளிவர உதவி, ஒத்தாசை நல்கிய பிரபல எழுத்தாளரும், எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மைய மேலாளருமான பாசமிகு தம்பி திரு. ஓ.கே. குணநாதன் M.A., M.Phil அவர்கட்கும், இந்நூலினை குறுகியகால இடைவெளிக்குள் அழகாக வடிவமைத்து அச்சிட்டு நல்கிய ஏஜென்சி அச்சகத்தினர்க்கும், இத்தனைக்கும் மேலாக எனது ஆக்கங்களை வாங்கிப்படித்தும், எமைச்சிறப்பித்தும், விருதுகளும், பரிசுகளும் தந்து பெருமைப்படுத்தியும், இந்நூல்களை பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் ஆய்வுகள் செய்துமுள்ள அனைவர்க்கும் மன்றங்கள், அரசினர்க்கும் எமது இதயம் மலர்ந்த நன்றியினைக் கூறிக்கொள்ளுகின்றேன்.

என்றும் பணிவுள்ள,

ஆ.மு.சீ. வேலழகன்

கலைமகள் வீதி,
தாமரைக்குளம்,
தாழங்குடா - 02.
ஆரையம்பதி அஞ்சல்,
கிழக்கிலங்கை.

பதிப்புரை

ஓ.கே. குணநாதன் MA, MSc. MPhil

மேலாளர், எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் 54வது வெளியீடாக வருவது ஆ.மு.சி.வேலமுகன் எழுதிய “தேரான் தெளிவு” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு. பெருமையடைகின்றேன்.

ஈழத்து மூத்த வயதுப் படைப்பாளிகளில் ஒருவர் ஆ.மு.சி. சிலர் தொழிலுக்காக எழுதுவார்கள். பலர் தொழிலில் இருந்து எழுதப் போனவர்கள். ஆனால் இவர் எழுத்தை உயிர் முச்சாகக் கொண்டு எழுதுபவர். படிக்காத மேதை என இவரைக் கூறலாம்.

படித்தவர்கள் செய்யாத அரும்பெரும் இலக்கியப் பணிகளை நம் தமிழுக்காக ஆற்றி வருகின்றார்.

எழுத்தில் இருக்கும் இலட்சியம் போல... அவர் கொள்கையிலும் பற்றுடையவர். பெரியாரின் அரியகொள்கை போல... எளிய நடை... உடை... பாவனை இவரிடம் நிறையவே இருக்கின்றது.

வாசிப்பில் நிறையவே இவர் வாசித்திருப்பது அவருடன் சில நிமிடங்கள் பழகி விட்டாலே புரிந்து விடும். அந்தளவுக்கு வாசிப்பில் ஆழமானவர்.

என்றும் இளைஞன் போலவே இன்றும் ஈருறுனியில் பயணிக்கும் இவர் நிறையவே எழுதியிருக்கிறார். கவிதை, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை எனப் பல்வேறு தளங்களில் விரியும்.

இவரின் 'செங்காந்தள்' கவிதைத் தொகுதி இலங்கை தேசிய சாகித்திய விருதினை வென்றது. 'கோடாமை சான்றோர்க்கணி' நாவல் கிழக்கு மாகாண இலக்கிய விருதினை வென்றது.

இவரின் "திருப்பமுகாமம் ஒரு சுருக்க வரலாறு" ஆய்வு நூல் ஏலவே எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தினூடாக வெளிவந்தது. அந்நூல் 2008ம் ஆண்டுக்கான ஆய்வியல் துறைக்கான தமிழியல் விருதினைப் பெற்றுக் கொண்டது.

அந்த வரிசையில் தொடர்ந்து இச்சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவருகின்றது. இச்சிறுகதைத் தொகுதி முற்றிலும் மாறுபட்ட மட்டக்களப்பு மண்வாசனையைக் கொண்ட சிறுகதைகளாக அமைந்திருப்பது ஒரு சிறப்பு.

ஆ.மு.சி யின் இலக்கியப் பணி சிறக்க வாழ்த்துகின்றேன்.

மீண்டும் இன்னுமொரு நூலில் சந்திப்போம்

என்றும் அன்புடன்,
ஓ.கே. குணநாதன்.

இல. 64, கதிர்காமர் வீதி,
அமிர்தகழி
மட்டக்களப்பு.

சிறுகதை

1

நாட்டின் நடப்பு

என்ன பொன்னம்மா நீ கிடக்கிற கிட?

ஓய், ஆரு பாறி அக்கயா? என்னக்க செய்யிற? எனக்கெண்டா ஏலாக்க, பட்டினி கெடந்து கெடந்து எண்ட வாணாளெல்லாம் போயித்தக்க, விடிய எழும்பி பில் பில் எண்டு விடியக்க இந்தச் சட்டி பானயளத் தூக்கித்து ஊர் ஊரா இந்த இடப்பட்ட இடமெல்லாம் நடந்தா ஒவ்வொரு ஊட்டுக்காறியும், சட்டியக் கொண்டு வாகோ! பானயக் கொண்டு வாகோ எண்டு கூப்பிடுவாளுகள், மெய்தானே பூளலே எண்டு கொண்டு போனா ஆலாறாஞ்சிர மாதிரி ஓடிவந்து சட்டி ஒருத்தி பான ஒருத்தி, கறி மூடி ஒருத்தி எண்டு எடுத்து கீழும் மேலுமா திருப்பித் திருப்பிப் பாத்துப்போட்டு இது செப்பமில்லகா, வெடிச்சிருக்குகா எண்டு எரிச்சல் வெரக்கூடிய மாதிரி ஓசத்திக் கத கதைப்பாளுகள். அன்னேரம் வாற கோபமெண்டா, அவளுகளுர என்ன மொண்டுல மண்ணள்ளிப் போட்டு மிரிக்கத்தான் வெரும். இனி என்ன செய்யிற எண்டுத்துப் பெல்லக்கடிச்சித்து வாறகா.

“இண்டைக்குச் சட்டி பான, கொண்டு போகல்லயா?” “இல்லக்க நான் சென்னன்ன நேத்து முத்தாரா இந்த வெயிலெல்லாம் என்ற தெலையிலதான்.” “கொஞ்சமெண்டான விக்கல்லயா?” எலைஎலையென எலஞ்சி ஊட்ட போவம் எண்டு கெய், காலெல்லாம் சோந்து.

வெரக்க ஒரு புள்ள கூப்பிட்டாள். கொண்டு இறக்க ரெண்டு சோடிக் கறிச்சட்டியும் எரிக்கிமேல ஒண்டும் ஒண்ணரக்கொத்து எரிசி ஆக்கிற பானையும் ஒண்டெடுத்து எவ்வளவு அக்க எண்டு கேட்டாள். எல்லாத்துக்கும் ஈவு சோவா அம்பது தாபுள்ள எண்டன். நெல்லொரு புள்ளக்க ஒரு பேச்சும் பேசாம ஓடிப்போய் பெசமுறியாத அம்பது ரூபாக்காகும் தந்து என்னக்க மொகம் வாடி இரிக்கு மதியம் ஒண்டும் குடிக்கல்லயா? எண்டு கேட்ட கையோட தெயிர்த்தண்ணியும் கடஞ்சி ரெண்டு வாட்டுறொட்டியும் முணு சுண்டு எரிசும் எண்ட புள்ள தந்தாள். இஞ்ச நம்மட வாவடாச்சாதி சோறு தண்ணி இல்லாம வெண்ணுறக்க என்னண்டு அந்த வாட்டு றொட்டியை கடிச்சி தெயிருத்தண்ணியக் குடிக்கிற எண்டு போட்டு வாட்டு றொட்டி ரெண்டையும் மடிக்குள்ள கட்டிற்று தெயிருத்தண்ணிய வாங்கிக் குடிக்க அக்க எனக்கொள்ளுப்பம் எரணக்கள தீந்த மாதிரி இரிக்க அங்க இருந்து தூக்கித் தெலயில வெச்ச சட்டி பானப் பொட்டிய ஊட்ட வந்து தாங்கா எறக்கின்”

“நீ வாறபோது பொடியன் என்ன செய்யிறான் பொன்னம்மா?”
“எண்ட அக்க நான் வெரக்க எண்ட மகன் காஞ்ச வெரால் கெருவாடு மாதிரி வயிறெல்லாம் ஓட்டி வாயெலாம் காஞ்சி கெடந்தாங்கா. நான் கொண்டு வந்த வாட்டு றொட்டியக் கண்டதும் மெள்ள எழும்பினான் அதத் தண்ணிய தொவட்டித் தின்னு மெனே எண்டு குடுக்க சத்து நேரத்துக்க திண்டுத்தானக்க!”

“அவ்வளவு பசி அவன் பிள்ளைக்கு ஓமக்க அதுக்கும் புறகு மாலயாப் போயித்து கொண்டு வந்த எரிசிக்கப்பியையும் போட்டு அவிச்சி வேலில இருந்த நாலு முருங்கலயையும் ஆஞ்சி உருவிப் போட்டு ரெண்டு முணு பெச்ச கொச்சிக்காயையும், உப்பயும் போட்டுக் கடஞ்சி தேங்காயும் இல்லாமச் சுண்டிச் சாப்பிட்ட சோறக்க இன்னா மதியத்தால கிறுகும் மட்டும் ஒண்டுமே இல்ல. ராவு அவிச்ச சோத்துப் பானயக்க ரெண்டு பத்தச் சோத்த முள் கிடந்தது. அத வளிச்சி உப்பயும் போட்டுக் கெரச்சிக் குடுத்தன் அந்தத் தண்ணிச் சோத்துத் தண்ணிர ஊசாரில இது வழிய வெளயாடித் திரிந்தவன் அக்க. மத்தியானம் வந்து சோறுகா, சோறுகா எண்டு என்னப் போட்டுத் திண்டு கெய் கழுவிப்போட்டு இரிக்க தெய்விர மகன் வந்து கிண்ணங்காட்டில கிண்ணம் பழம் புறக்குவம் வாடா

எண்டு கூட்டிப்போறான் ராவைக்கு என்ன செய்யிற மத்தியானமும் ஒண்டுமில்லாத புள்ள துடிச்சிருவான். அதுதான் என்ன செய்யிற எண்டு தெரியாமப் படுக்கிறன் அக்க என்று தன்ர துயரத்தைச் சொல்லி முடிந்ததும், பாறி மனுசியும், அனுதாபப்பட்ட நிலையிலே ஊட்டயும் நெல்லுக்குத்தல்ல, நாளைக்கு ஆக்கிற அரிசி இருந்தா ரெண்டு சுண்ட வந்து பிள்ளையிற்ற வாங்கிக்கொண்டு பொடியன் பாவம் அவியன். நேற்று அந்தப் புள்ள தந்த எரிசில கொஞ்சம் ஒரு சுண்டும் அரசுசுண்டும் கெடக்கக்க அதப்போட்டு அவிக்கலாம். அனா உப்பத் தவிர வேற ஒண்டுமில்லக்க. எதுக்கும் வா ஊட்ட போய்ப் பாப்பம் எனக் கூட்டிச்சென்று இரண்டு சுண்டு அரிசியும், பச்சமிளகாய், ஒரு காய்ந்த விரால் கருவாடு, பாதி தேங்காய் பாதியென பாறி மனுசி தன் மகளிடம் வாங்கிக் கொடுத்து அனுப்பினா.

பொன்னம்மா மிக வறிய ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்தவள். இவள் பிறந்ததும் தாய் தந்தையர் இருவரையும் ஒரு சோளன் சேனையில் வைத்து யானை அடித்து இறந்ததனால் பொன்னம்மா மட்டும் ஆறுவயதுப் பிள்ளையாக உயிர் தப்பி பல இடங்களாக அலைந்து ஒரு வீட்டில் தரித்து வீட்டு வேலை செய்து வந்த காலத்திலே பருவமடைந்தாள். அந்த வீட்டுக்காரர் வளர்ந்த பெண்பிள்ளையே என இரங்கி அவளைப் போல் யாருமற்ற அனாதையாக ஊரில் தென்னை மரமேறித் தேங்காய் ஆய்ந்து கொடுப்பது, விறகு கொத்திக் கொடுப்பது வேலி வளைச்சல் கட்டிக்கொடுப்பது போன்ற ஒருவனைக் கட்டிக்கொடுத்து அவர்களின் சிறுவளவு ஒன்றில் குடிசையையும் ஒன்றைக் கட்டிக் கொடுத்திருந்தனர். இந்தக் குடிசையில் இருந்து கூலித்தொழில் செய்து வந்த பொன்னம்மாவின் கணவன் ஓர் இரவு பாம்பு தீண்டி இறந்து விட்டான். இவன் இறக்கும்போது பொன்னம்மாவின் மகன் வல்லிபுரத்திற்கு ஒன்பது மாதம். ஆம் வல்லிபுரம் பிறந்து ஒன்பது மாதமும் பதிமூன்று நாளுமாம். பொன்னம்மாவின் கணவன் சாகும்போது அன்றில் இருந்து ஊர் விட்டு ஊர் போய்ப் பச்சையான குளையில் போட்டு வேகாத சட்டி பானை, முட்டி, குடம் போன்றவற்றைக் கடனுக்கு அரவிலைக் கோவெனச் சேகரித்துக் கொண்டு வந்து குளையாக்கி அதில் வைத்துச் சுட்டு வேகவைப்பா. சுடும்போதும், ஒன்றை ஒன்றுடன் இருந்து குளையில் இருந்து பிரிக்கும்போதும் சட்டி, பானை, கறிமூடி, முட்டி, குரச்சி, குடம், அரிக்கன்சட்டி, கூசா, உண்டியல் போன்றவை

சில வெடித்தும் இன்னும் சில முற்றாக உடைந்தும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும்.

இதிலே உடையாத வெடிக்காத பாத்திரங்களைப் பனை ஓலைப் பெரிய பெட்டியில் அடுக்கித் தூக்கிக் கொண்டு அதிகாலையில் குடத்துத் தண்ணீரை மட்டும் எடுத்துக் குடித்துக் கொண்டு ஊரை விட்டு வெளியேறி கால்நடையாக ஒரு நாளைக்கு நிதம் அயலூர்களில் வீதி வீதியாய் அலைந்து இறக்கி ஏத்தி வீடு வீடாய் திரிந்தும் கொண்டு போகும் பாண்டங்களை முற்றாக விற்று வெறும் பெட்டியும் கையுமாக வருவதில்லை. சுத்திச் சுத்தி சோறு தண்ணீர் இல்லாமல் மைல் கணக்காக அலைந்தும் சிலதையே விற்கக் கூடியதாக இருக்கும் ஏனையவற்றைச் சுமந்து வீடு வரவேண்டும். இந்தச் சிலதை விற்ற பணத்திலே கடனுக்கு வாங்கி வந்த பாண்டங்களின் கடன் கொடுக்க வேண்டும். அதற்குள்ளே அரிசி தேங்காய், கறி மிளகாய், உப்புப் புளி, தலைக்கு எண்ணை. வீட்டில் விளக்கெரிய லாம்பெண்ணை, உடை போன்ற இத்தனையையும் இந்தச் சிறிய தொகைக்குள் செய்ய முடியுமா? இதனால் ஒரு தியாலம் ஒரு சுண்டலோடும் உப்போடும் எதையும் சாப்பிட்டால் இரு நாட்கள் மூன்று நாட்கள் என்ற பட்டினி பரிதாபமான வாழ்க்கையே வாழ்ந்து வந்தா பொன்னம்மா. அவளது மகன் வல்லிபுரம் பட்டினியில் வளர்ந்தவனானாலும் அவன் இளமையில் இருந்தே கடும் நாங்கியும் துடினமுமுள்ளவன். எங்கு போனாலும், ஊரில் உள்ள பிள்ளைகளோடு வலிந்து சண்டைக்கு போவான். எதிர் பட்ட கல்லாலோ பொல்லாலோ ஏனைய பிள்ளைகளுக்கு எறிவான். அடிப்பான். அவனால் பெரும் தொல்லையும் ஓயாத சண்டையும் பொன்னம்மாவிற்கு அது வேற தொல்லையாக இருக்கும். இருந்தும் ஒரே பிள்ளையே அது மட்டுமல்லாமல் அவளுக்கு யாருமற்ற நிலையில் வல்லிபுரம் மட்டும் இருந்து வந்ததனால் வல்லிபுரம் என்னதான் அட்டுழியம் ஆக்கினைகள் செய்தாலும் ஒன்றுமே மகனுக்கு கடிந்து பேசமாட்டாள் அடிக்கமாட்டாள். இதனால் அவன் கன் பெண் வளர்த்த கழிசற பையன் என்ற நிலையில் வளர்ந்து விட்டான். பொன்னம்மாவிற்கும் அடிப்பான் எறிவான் மண்ணள்ளி எறிவான் வாய்க்கு வந்தபடி கூடாத வார்த்தை பேசுவான் இவையனைத்தையும் பொருட்படுத்தாது பொறுத்து அவன் மீது எல்லை கடந்த அன்பு வைத்து சொல்வார்களே முள்ளைத்தின்று சதையைக்கொடுத்து வளர்ப்பதென்று அந்த வகையிலே மீள முடியாத

வறுமை பசி பட்டினியிலும் மகன் வல்லிபுரத்தின் தொல்லைக்கு மத்தியிலும் தனது இளமையை இழந்து ஓர் ஐம்பது ஐம்பத்தைந்து நிரம்பிய வயது வந்த பெண் போல் மனதாலும் உடலாலும் இயங்கி வந்தாள் பொன்னம்மா.

எந்த நிலையிலும் உண்மை நேர்மை தவறாதவள். என்னதான் வறுமையிலும் ஒருவரின் சிறு துரும்பையாவது தொடவேண்டும், அபகரிக்கவேண்டும், திருட வேண்டும் என்ற எண்ணமே இயல்பாக இல்லாதவள். இனாமாக யார் எதைக் கொடுத்தாலும், பெறுவாள். அதையும் பெரும் வெட்கமான உணர்வும், வேதனையும் மனதில் மிகுந்த நிலையிலே பெறுவாள். இந்த கண்கெட்ட கடவுளால் உள்ள நாள் உள்ள மட்டும் இப்படியே பஞ்சமும் பற்றாக்குறையோடும், ஒரு நாளேனும் கவலை யில்லாமல் மகிழ்வோடு வாழ முடியவில்லையே! என்றைக்கு என்ற தாய், தந்தையர் வயிற்றில் ஜெனித்தேனோ, அன்று இருந்து என்றும் இதே நிலைதானே! என்னைப் போல் வயதுள்ள பெண்களெல்லாம் எந்தக் குறையும் இல்லாமல் நல்ல வீடு வாசலோடு, பொருள் பண்டங்களோடும், தாய் இருக்கத் தகப்பன், புருஷன், பிள்ளைகள், சகோதரர்கள் இருக்க சந்தோஷமாக இருக்குதுகள். நமக்கு மட்டும் மண்டை உள்ள மட்டும் சனி மாறாத்துன் பத்தை இருக்கக் கடவுள் தந்திருக்கின்றானே! பணம், பண்டந்தான் தரா விட்டாலும் தாயை, தகப்பனை ஏன் என்ற புருஷனைக் கூட விட்டானா? எனப் பலவாறாக இரவிலும், பகலிலும் இறைவனையே எண்ணினோவாள்.

மகன் வல்லிபுரத்திற்கும், வயது எட்டு, ஒன்பது ஆகின்றது. அவனும் என்ன தொழிலையாவது செய்ய விடுவம் என்று யோசிப்பான். இருந்தும் ஒரே ஒரு பிள்ளையை இந்தச் சின்ன வயதில் விட்டுப் போட்டு அது தூரம் தொலைவில் கிடக்கத் தான் மட்டும் எப்படி தனியதட்டக் கிடந்து சீவிப்பது? என்று மகனைப் பற்றிச் சிந்திப்பான். இப்படியான கவலையோடும், சிந்தனையோடும் வழமையான பாத்திரப் பண்ட யாவாரத்திற்காக வெளிக்கிட முன் மகன் வல்லிபுரத்தை முகத்தைக் கழுவித்து வா மகன் வந்து இந்தா கோப்பயில தண்ணிச்சோறு வெச்சி இருக்கன் அதக் குடிச்சிற்று இது வழிய விளையாடு. தூரத்திற்கு எங்கேயும் நாவப்பழம், மீனாச்சிப்பழம் என்று புள்ளைகளோடு கூடிப்போய் மரத்துகளில ஏறிராத அதுகள்

சொல்லுங்கள் ஏறுடா வல்லிபுரமென்று நீ போயிராதமென, ஏறிராத மரங்களில். நான் மதியத்தால கிறுகமுன்னம் வந்திருவன். என்று மகனிடம் பயணம் சொல்லி மகனை அழைத்து சட்டி, பானைப் பெட்டியைத் தூக்கிவிடச் சொல்லித் தூக்கிக் கொண்டு நடக்கலானாள். வீட்டுக்கடப்பைக் கடந்து கால் வைத்து ஓர் பத்துப் பாகம் வரை நடந்ததும் ஒரு பெண் பூனையை ஆண் பூனை விரசித்துரத்திய போது பொன்னம்மாவிற்கு முன்னால் வீதியைக் கடந்ததுகள். இதனைக் கண்ணுற்ற பொன்னம்மாவிற்கு மனதில் ஓர் பயமும், பீதியும் ஏற்பட்டவளாக சே! இதென்னடா அபசகுனம் செனி வெருக்கடிப் பூனையள். இண்டைக்கு நல்லாத்தா இருக்கும் போல. என்ன நாசமறுப்பு நடக்கப்போகுதோ----- ஏன்தான் நான் வந்தன் ஊட்ட திரும்பிப்போனாலும் நெல்லம் போல போய்த்தான் என்ன செய்யிற? மத்தியானத்திற்கோ ராவைக்கோ அவிக்க என்னதான் இரிக்கி? ஒரு சொறங்க எரிசிக்கப்பியும் இல்லாமல் இரிக்கக்க ஊட்ட போய் என்ன செய்யிற? சும்மா போய் கெடக்கலாம் வெல்லி புரம் கெடப்பானா? என்னதிண்டு கெய் கழுவிருவான். என்று தனக்குத்தானே கதைத்தவளாக இருமனத்தோடு நடந்தாள் சில நாட்களில் தன்னோடு தன்னைப்போல் சட்டி பானை வியாபாரத்திற்கு வயது போன இரண்டு மூன்று பெண்கள் வருவது வழக்கம். ஆனால் இண்டயிக்கென சின்னப்புள்ளக் கெழவி மட்டுந்தானே வாறா? செரி நமக்கென்ன வெரட்டும். தெனியப் போற நமக்குப் பேய்க்காட்டுத் தொணயா எண்டான வெரட்டும். இந்த மெனிகம் என்னப்போலதான் இத்தனை புள்ளயளப் பெத்து வளத்தும், மெனிசிக்கி எந்தப் பெரயோசனமுமில்ல. பாவம்! இதுக்கு அதுகள் என்ன ஒண்டுமில்லாததுகளா?

என்ன பொன்னி ஒண்ட பாட்டுக்குக் கதைச்சி வாறா? இல்ல பெரியம்ம நம்மட கெயிட்டத்தப் பத்தித்தாங்கா கதச்சி வாறன். அதுக்கு என்னடிபுள்ள செய்யிற? நீதாங் புருஷன் புள்ள இல்லாதவ. இரிக்கிற புள்ளயும், கெல்லில நெல்லு மொளச்சமாதிரி ஒண்டே ஒண்டு. அதுவும் வெயது வந்ததண்டு தறாணியான புள்ளயுமில்ல. எனக்கு அப்படியடிபுள்ள ஆணுக்கு ஆணெண்டும், பொண்ணுக்குப் பொண்ணெண்டும் பெத்தம், வளத்தம், ஊரில உள்ள தேவிடியாளுகளும், அவளுகளுர அம்ம அப்பனும், புள்ள குட்டியும் வாழ வேற நமக்கென்னடி புள்ள பெலன்? இதெல்லாம் நாம முன்னப் பின்ன செஞ்ச வெனப்பயனாக்கும்! எண்ட புருஷன் மட்டும் ஊட்டோட உளாட்டி

நானேன் இந்தச் சட்டி பானப் பொட்டிய தூக்கப்போறன்! அந்த மெனிசன் செய்யாத தொழிலா? போகாத எடமா? நெல்லாக் கயிட்டப்பட்டாரு, புள்ளயள் புள்ளயள் எண்டு ஒளச்சிக் குடுத்தாரு. இப்ப இன்னா ஊட்டோட கெடக்காரே எந்தப் புள்ள ஒரு நாளில இல்ல ஒரு நாளில வந்து பாக்கிறா எல்லாங் காலாடக்க கெய்யாடக்க தாண்டி புள்ள.

பெரியம்ம இண்டக்கி நீ எங்கா லகா போப்புறா? நான் எரசடித் தீவுக்க போப்பிறன். நேத்து அம்புளாந்தொற, கெடுக்காமொன ஊரெல்லாம் எலை எலையென எலஞ்சி போட்டு கொண்டு வந்த சட்டி பானையத் திருப்பி ஊட்ட கொண்டு போனடி மெனே? அப்ப நான் பட்டிப்பள கொக்கடிச்சோலப் பக்கம் போறங்கா. அப்புடியும் இப்புடியுமா வில்லுக் கொளத்துக்க வந்திற்றம். கதையில நேரம் போனதே தெரியல்ல. எனக்கெண்டா பெரியம்ம இண்டக்கி வெரவே மெனமில்லகா. நான் சட்டி பானப் பொட்டியத் தூக்கி வளவுக் கடப்பக் கடந்து நாலு பாகம் வெரல்லக்கா அதுக்குள்ள எங்கேயோ கெடந்த வெருக்கடிப் பூனை ரெண்டு ஓடிவந்து எனக்கு முன்னால குறுக்கறுத்து ஒடுதுகள்கா! அதக் கண்ட பொறகு எனக்கெண்டா இப்பயும் மெனம் செரியில்லகா. படக்குப் படக்கெண்டு நெஞ்சிக்க அடிச்ச சீரா இருக்கி. பொடியனையும் தெனிய உட்டுப்போட்டு வந்த. என்னமோ ஏதோ எண்டு பெயமா இரிக்கிப் பெரியம்ம.

அதொண்டும் வெரா அந்தத் தாண்தோண்டி அப்பன் விடமாட்டாரு என்னஎண்டாலும் ஊட்ட உட்டு வெரக்க முழுவெசளம் பாத்து வெரவேணும். எதுவும் வெரா எண்டு கெடக்கா என்ன வந்தாலும் நமக்கு வந்துத்துப் போகட்டும். எண்ட ஒரே ஒரு புள்ளக்கி ஒண்டும் வந்திரப்போடாது எண்டுதாங் பெரியம்ம கெல்லக் கண்ட எடமெலாம் கும்புறதும். வேண்டுறதும். எண்ட புள்ளய விட எனக்காரு பெரியம்ம இரிக்கா? அதுக்கு ஏதும் நடக்கபொடாது நடந்தா நான் ஏங்கா உசிரோட இரிக்க வேணும்?

அடியே புள்ள கொளத்துக்க தண்ணி குடிச்சித்து எரும மாடெல்லாம் வெருகுதுகா. கெய்யில கம்புமில்ல நம்ம ரெண்டு பேரயும் விட ஒரு செனத்தையுங் காணல்ல. ஓம் பெரியம்ம எளங்கண்டு மாடுகளும் வெருகுதுகா. அன்னாதூரத்தால ஒரு ஆள் வெருகுது.

அந்த ஆள் வாறத்துக்குள்ள மாடெல்லாம் நாலு பக்கமும் வெருகுதுகா!

அடியே மகளே! இன்னா ஒரு எரும மாடு ஒரு சாதியாப்பாத்துக் கெனச்சித்து வெருகுது ஓடியாடி மகளே என்று சின்னப்புள்ளைக் கிழவி சொல்லி ஓர் இரு செக்கனுக்குள்ளே எருமை மாடு ஒன்று ஓடி வந்து பொன்னம்மாவைத் தனது கொம்பால் கெளிந்து சாடியதும் இருவரும் சாக்குரலாய் கத்திய நிலையில் பொன்னம்மா எருமை மாட்டின் கொம்பில் தனது கட்டியிருந்த சேலையால் கொழுவுண்டு எருமை நாலாறு பாகம் பொன்னம்மாவைத் தூக்கிச் சென்றது. சின்னம்மாக் கிழவி இச்செயலைக் கண்டு செய்வதறியாது வீழ்ந்து மயங்கிக் கிடந்தா. தூக்கிச் சென்ற எருமை தேவாதீனமாக எதிர் கொண்டு பொல்லுடன் ஓடி வந்த ஆளைக் கண்டு பின்னோக்கிச் செல்ல கொழுவுண்டு உணர்வற்ற பொன்னம்மா நிலத்தில் சேலை கிளிய வீழ்ந்தாள். வீழ்ந்த பொன்னம்மாவை ஓடி வந்தவர் தூக்கிக் கொண்டு கடுக்காமுனை குளக்கட்டின் அருகாமையில் இருந்த வீடொன்றிற்குக் கொண்டு சென்றதும், அங்கு பெண்கள் ஆண்கள் என ஓடி வந்தனர். ஓடி வந்தவர்களிடம் பொன்னம்மாவைத் தூக்கிச் சென்றவர் இந்தப் பிள்ளைக்கு எருமை மாடு வெட்டிப்போட்டுது. இதன் இருப்பில் காயம், இரத்தம் வருகுது! இன்னுமொரு மனிசி மாடு விரசி வந்து வெட்டிய இடத்திலே வீழ்ந்து மயங்கிக் கிடக்கின்றா. ரெண்டு பேர் போய் அந்த மனிசியையும் தூக்கிக் கொண்டு வாருங்கள். நான் இந்தப் பிள்ளையை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போறதற்கு ஒழுங்கு செய்கின்றேன் என்று சொன்னார். அவர் சொல்லியதன்படி சிலர் சென்று சின்னப்பிள்ளை மனிசியைத் தூக்கி எழச் செய்து கூட்டி வந்தனர். பொன்னம்மாவை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்ல உழவு இயந்திரம் ஒன்றை வேக வேகமாகக் கொண்டு வந்து உழவு இயந்திரத்தின் பெட்டியினுள் வைக்கோலையும் பரப்பி அதன் மேல் குடு மிதிக்கும் படங்கையும் விரித்து இயந்திரத்தில் அதன்மேல் ஏற்றி மட்டக்களப்பு மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு சேர்த்தனர்.

இந்தப் பரிதாபமான செயலால் பொன்னம்மாவின் இருப்பில் கத்தி வெட்டுப் போன்ற காயமும் அவள் விற்கக் கொண்டு சென்ற சட்டிபானைகளும் முற்றாக உடைந்து மண்ணாகியது. இச்சம்பவம் காட்டுத் தீபோல் கிராமத்துக்குக் கிராமம் சென்று பொன்னம்மா,

சின்னம்மாக்கிழவி ஆகியோர் ஊரிலும் சின்னம்மாக்கி கிழவியினாலும் சொல்லப் பரவியது.

இதனை அறிந்த பொன்னம்மாவின் வீட்டிற்கு நான்காவது வீடாக இருந்த பாறியாத்தை அறிந்து அவ போய் மருத்துவமனையில் பொன்னம்மாவைப் பார்த்து ஆறுதல் கூறினா. பொன்னம்மாவின் மகன் வல்லிபுரமும் வந்து தாயைப் பார்த்து விம்மி விம்மி அழுதான். அந்த நிலையில் அருகருகாக நின்ற டாக்டர் ஒருவர் இவரே. பொன்னம்மாவுக்கு சிகிச்சை செய்பவர். பொன்னம்மாவையும் அவள் மகன் வல்லிபுரத்தையும், அவர்களது ஏழ்மை நிலையையும் கண்டு அனுதாபப்பட்டவராக பாறியாத்தையிடம் பொன்னம்மாவின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கேட்டறிந்தவர் பொன்னம்மாவினது சம்மதத்தோடு வல்லிபுரத்தை தான் தனது வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்று வைத்துக் கொள்ளுகின்றேன் எனது வீட்டிற்கும் இவரைப்போல் ஒரு பெடியன் தேவை நான் உனது மகனின் பேரில் மாதா மாதம் 300 ரூபாய் பணமும் தருகின்றேன் எனக் கூட்டிச் சென்றார்.

அன்று டாக்டரால் கூட்டிச் சென்ற வல்லிபுரம் அவரது வீட்டிலே ஒன்பது, பத்து வருடங்களான இருந்து வந்தான். பொன்னம்மாவும் வைத்தியசாலையில் இருந்து வீடு வந்தாள். முன்பு போல சட்டி பாணை வியாபரத்திற்கு செல்வதில்லை. மகனின் பேரில் கிடைக்கும் முன்னூறு ரூபாயோடு பாறியாத்தை போன்றவர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று சிறு சிறு வேலைகளைச் செய்து கொடுப்பதினால் அதன் மூலம் வரும் கொஞ்ச நஞ்சு வருவாயைக் கொண்டும் காற்றடித்து ஓய்ந்த நிலையாக வாழ்ந்து வந்தாள்.

டாக்டர் வீட்டில் கெடுபிடி வேலைகள் என ஒறுமில்லை. கடைக்குப் போவது, சந்தைக்குப் போவது டாக்டரின் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடம் கூட்டிச் சென்று கூட்டிவருவது, மலர்ச்செடிகளுக்கு தண்ணீர் ஊற்றுவது போன்ற வேலைகளைச் செய்து வந்த வல்லிபுரம் வாலிபனானான். டாக்டரும் இவனை இப்படியே வைத்து இருப்பது நல்லதல்ல பாவம் அவனுக்கு ஓர் தொழிலை ஏற்பாடு செய்து கொடுத்து அனுப்புவோம் என்ற மனிதாபிமானமான எண்ணத்தில் தனது செலவில் வல்லிபுரத்திற்குப் பாஸ்போட் எடுத்து மத்திய கிழக்கு நாடொன்றிற்கு அனுப்பி வைத்தார். வல்லிபுரம் டாக்டரின்

வீட்டில் இருந்த காலத்தில் நல்லதும் கெட்டதுமான சிலதைக் கற்றிருந்தான். நல்லதாகச் சில தமிழைப் பேசவும், அதனோடு முப்பது நாப்பது சத விகிதமான ஆங்கிலச் சொற்களை அழகாகப் பேசவும் அதே நேரத்தில் டாக்டரின் வீட்டுக் கார்ச் சாரதியோடு சேர்ந்து டாக்டருக்குத் தெரியாமல் சிகரட் புகைக்கவும், மது அருந்தவுமான பழக்கங்களைக் கற்றறிந்திருந்தான்.

மத்திய கிழக்கு நாட்டிற்குச் சென்ற வல்லிபுரம் அங்கு இரு வருடங்களுக்கும் மேலாக இருந்தான். இருந்து உழைத்த பணத்தில் தாய்க்கும் அனுப்பி வைத்தான். பொன்னம்மா அப்பணத்தைக் கொண்டு தான் பட்டிருந்த சிறு சிறு கடன்களைக் கொடுத்தும், தன் குடிசை வீட்டை மாற்றிக் கல்லால் இரு அறையும் மண்டபமும் கொண்ட வீடொன்றைக் கட்டினாள். பொன்னம்மா தனது கஸ்ரத்தில் இருந்து மீண்டு வரும்போது பொன்னம்மாவின் கடந்த காலத்தின் கஸ்ர நிலைகண்டு தன்னால் அனுதாபப்பட்டும் இயன்ற உதவி ஒத்தாசை புரிந்தும் வந்த பாறியாத்தையின் பிள்ளைகள் இரண்டினை ஆணும் ஓர் பெண்ணுமான இரண்டினை பயங்கரவாதிகள் என்று ஒரு நாட் காலை வந்து பிடித்த படையினர் பாறியாத்தையின் வீட்டையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிட்டுச் சென்றனர். இதனால் பாறியாத்தையின் நிலையில் பொன்னம்மாவும் அவர்கள் பேரில் இரங்கி அனுதாபப்பட்டு தன்னால் இயன்றதைச் செய்ய முன்வந்தாலும், பாறியாத்தையும் அவ கணவரும் அதனை ஏற்காமல் அவர்களது சமைக்கும் சிறு குசினி வீட்டிலே இருந்து கொண்டு தனது மக்களைப் பற்றிய கவலையிலேயே இருந்து வந்தனர்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் மத்திய கிழக்கில் இருந்து வந்தான் வல்லிபுரம். வந்தவன் உடனடியாக ஓர் மோட்டார் சைக்கிளை வாங்கினான். அங்கு இங்கு என ஓடித்திரிந்தவன் சில நண்பர்களுடனும் சேர்ந்து குடித்துக் கூத்தாடலானான். என்னதான் பணம் வீடு வளவானாலும், பொன்னம்மா பழைய நிலையை எண்ணி அமைதி, அடக்கம், டாம்பீகமின்றி இருந்து வந்த பொன்னம்மாவிற்கு மகனின் செயல்கள் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. இதனால் மகனிடம் எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னாள். ஆனால் அவன் அதனைத் தூக்கி எறிந்தவனாக அவனது ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் போதையிலும் இருந்து வந்தவன் ஒருநாள் அம்மா என்ற வேத்டே நாளை மறுநாள் வருகின்றது.

அதனை வெரி கிறாண்டாக இனி இல்லண்டபடி நடத்திக் காட்ட வேணுமென்று கூறி தனது நண்பர்கள் சகிதம் வீட்டை அலங்கரித்தான். கேக்கிற்கு ஓடர் கொடுத்தான். மதுபானங்களை வாங்கி வந்தான். அவனிடமிருந்த பெரியதோர் பாடும், பதிவு செய்யும் பெட்டியை (வொக்ஸ்) இரு நாட்களுக்கு முன்னே பார்சல் உடைத்து வீட்டின் மண்டபத்துக்குள் வைத்து பாடல்களைப் போட்டு ஆட ஆரம்பித்தான். இவனின் ஏற்பாடு நடக்க இருந்த அதாவது பிறந்தநாள் நடக்க இருந்த நாளுக்கு முதல் அழகுரல் சத்தம் கேட்டது. அது கேட்டதும் விழுந்தடித்துக் கொண்டு சென்ற பொன்னம்மா, அங்கு படையினரால் பயங்கரவாதியென்று பிடித்துக்கொண்டு போன மகளின் உடல் துப்பாக்கிக் காயங்களுடன் பிணமாகக் கிடக்கக் கண்டெடுத்துக் கொண்டு வந்தததைக் கண்டு அலறி அடித்து அவளும் அங்கு இருந்து அழுது புலம்விவிட்டு அங்கிருந்து தன் வீடு வந்து மகனிடம் கூறினாள்.

மகன் பக்கத்துக்குப் பக்கமாக துக்க வீடு இருக்கும்போது நாம பிறந்தநாள் கொண்டாடக் கூடாது. இதை நிப்பாட்டிவிட்டு நீயும் வா சாவீட்டிற்கு என்றதும் மகன் சீறி விழுந்து போ மனிசி, கிழடு, என்ட பிறண்ட்மா ரெல்லாம் வருவானுகள். நாங்க எல்லாம் எஞ்சொயி பண்ணவேணும். நீ வேணுமெண்டா போ! நான் கொண்டாடத்தான் வேண்டு மென்று பிடிவாதமாகக் கூறினான். பொன்னம்மா சாவீடு சென்றாள். வல்லிபுரம் திட்டமிட்டதுபோல் அடுத்த நாட்காலை “சுறாங்கனி சுறாங்கனி சுறாங்கனிக்கே மாலுக்கெனவா” என்ற பாட்டுடன் வயிலா ஆட்டமும் பாட்டும், கேட்டதோடு போதையில் இருந்த வல்லிபுரத்தின் நண்பர்களினால் கொண்டு வந்த பட்டாசிகளை அந்த நண்பர்களே ஆடிப்பாடியபடி பட்டாசியையும், கொழுத்தி நாலா பக்கமும் வீசினர். அதில் ஒரு பட்டாசி சீறிக்கொண்டு எஞ்சியிருந்த பார்வதியாத்தையின் சமைப்பதுவும், தற்காலமாகத் தங்கிக்ந்தித்து வருவதுமான குசினியில் வீழ்ந்து சக்திமிக்க தீயாக கச்சான் காத்துக்கு எரிகின்றது. இங்கே போதையில் இது ஒன்றும் அறிய முடியாதபடி பாடி ஆடுகின்றார்கள்?

சிறுகதை

2

துன்னலம் மறுந்தூல்

சிவனேசன் எப்படியும் காலை நான்கு மணிக்கெல்லாம் எழுந்து தன்னாலானபடி சில வேலைகளை தனது அம்மாவிற்குச் செய்து கொடுத்தும் தானும் தன் இயற்கைக் கடன்களையெல்லாம் முடித்தும் எப்படியோ சந்தைக்கு காலை ஆறு மணிக்கே சென்று விடுவான். இங்கு லொறிகளில் வந்திறங்கும் தேங்காய், மரவள்ளிக்கிழங்கு, மரக்கறி வகைகளையும் கிலோக் கணக்காகவும், ஓர் இரு முட்டையாகவும் தேங்காயை உருப்படியாகவும் பேசி முட்டை தூக்கும் கூலி ஆட்களைக் கொண்டு தூக்கிச் சுமந்து தான் இருக்கும் இடத்துக்குக் கொண்டு தரும்படி தருவித்து எப்படியோ பிற்பகல் மூன்று மணிக்கெல்லாம் வியாபாரத்தை முடித்து ஏதும் மிஞ்சியிருந்தால் தனது அறையில் போடவைத்துவிட்டு கூலி ஆட்களுக்கும், அவர்கள் கூலியை கொடுத்து விட்டு வீடு திரும்பி விடுவான்.

சிவனேசன் எதிலும் நேர்மையும் கண்டிப்புமானவன் இவனுக்குச் சாமான்களைக் கொடுப்போரும், பெறுவோரும் இருவிலை பேசுவதேயில்லை ஒரே விலைதான் பேசிக்கொடுப்பர். பெறுவர் சிவனேசன் ஏ எல் படித்தவன் பரீட்சையில் இருபாடங்களே பாஸ்பண்ணியிருந்தான். இவன்சின்ன வயதில் கடும் துடினமானவன் மட்டுமல்ல பள்ளிக்கூடத்திலும் விளையாட்டிலும் சரி படிப்பிலும் சரி முதன்மையானவன் இவனுக்கு ஆறுவயதில் தம்பி மட்டுமே. சகோதரம். இவனது தந்தை தாயை விட்டுவிட்டு எங்கும் பிரிந்து

சென்று தொழில் அது இது என்று எங்கும் செல்லாதவர் இவனது அம்மாவைத் திருமணம் முடித்தகாலத்தில் இருந்து அவருக்கு மனைவிதான் முதலும் முடிவும் என்ற எண்ணத்தில் மனைவியை சீவகசிந்தாமணியில் வரும் சச்சந்தனைப்போல் எந்த ஆட்சியும் அதிகாரமும் விரும்பாது மனைவி விசையுடன் வாழ்வதே பெரும் பேறு என்று அமைச்சன் கட்டியனுக்கு தனது ஆட்சியைக் கொடுத்தது போல் தனது சொத்துச்சகங்களையெல்லாம் தன் சகோதரங்களே ஆண்டு அனுபவிக்கக் கொடுத்து விட்டு சிவனேசன் அன்னையே அனைத்தும் மென்ற நம்பிக்கையில் வாழ்ந்தவர். நன்கு உழைத்தவர். உடலை வருத்தித் தான் குடியிருந்த இருக்கும் வளவை அண்டிய அரை ஏக்கர் நிலத்தையே கொத்தி புரட்டி கோடை மாரியென மிளகாய், வழுதிலை, மரவள்ளி, வெண்டி, பாகல், புடோல் எனப் பலமரக்கறி வகைகளை ஊர் மெச்சச் செய்து வந்தவர். எந்த அளவிற்கு மனைவியை நேசித்து அன்பு கொண்டு நடந்தாரோ அதே நிலையில் பிள்ளைகளான சிவனேசனையும் அவன் தம்பி குமணனையும் நேசித்தார் தன் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் சிறப்புற அமைய வேண்டி அவர் காசு பணம் தேடியதை விட நல்ல அறிவு நூல்களையும் பத்திரிகைகளையும் தேடிவாங்கிக் கொண்டு வந்து பிள்ளைகளைப் படிக்கச் சொல்லுவார். ஒவ்வொருநாளும் ஒரு திருக்குறளையாவது படித்து ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளும்படி கூறியும் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் திருக்குறளைச் சொல்லிக் கொடுத்தும் வருவார்.

இப்படியான நிலையில்தான் ஒரு நாள் அதிகாலை படையினர் ஊரைச்சுற்றி வளைத்து போராளிகளைப் பிடிக்கமுயன்று வீடு வீடாகதேடிக் கொண்டு வந்தபோது ஒரு பெடியன் சிவனேசனின் வீட்டுப்பக்கம் ஓடி வந்தான் அவனை இலக்கு வைத்து படையினர் சரமாரியாக வெடி வைத்து ஓடி வந்து சிவனேசனின் வீட்டைச் சோதனையிட்டபோது சிவனேசனின் தந்தையையும் தாயையும் அவர்களது வீட்டின் கதவடியில் கண்ட படையைச் சேர்ந்தவர்கள்.

“ஏ! இங்காலவந்த அந்த புலி எங்கடா?” எனக் கேட்டதும் “இதால வரவில்லை ஐயா” என்று சொன்னது தான்; தாமதம் “அடோ நீம் பொய் செல்றது” எனக் கூறி சிவனேசனின் அப்பாவை அந்த இருவருமே ஆள்மாரி ஆள்போட்டு அவரது வாசலில் வைத்து அடித்தனர். அவர் மனைவி தலையில் அடித்துக் கத்தக்கத்த அவளையும் பிடித்துள்ளி விட்டு சிவனேசனின் தந்தையை மேலும்

காலாலும் கையாலும் ஆயுதங்களாலும் அடித்தும் நெஞ்சில் ஏறி மிதித்தும் செத்துவிட்டார் என்ற முடிவோடு சென்றனர். இதற்குள் தங்கள் வளவிற்குள்ளால் ஓடிவந்த பெடியனோடு படையினர் வருகிறார்கள் என்ற பயத்தில் சேர்ந்து ஓடிய சிவனேசனுக்கு அவனது முழங்காலில் வெடிப்பட்டு கால் எலும்பு உடைந்த நிலையில் வீழ்ந்தவனை வீழ்ந்த இடத்திலே கோயில் ஐயர் உடனே தூக்கிக் கொண்டு தான் பூசை செய்யும் கோயில் மூலஸ்தானத்திற்கு அடுத்த இடத்தில் ஆபத்திற்குப் பாவமில்லையென்ற நிலையில் காப்பாற்றினார்.

இந்த நிகழ்வின் பின் சிவநேசன் ஒரு காலை முழங்கால் பகுதியின் கீழ் இழந்தான் அவனது தந்தை அன்று முதல் எந்த வேலையும் செய்யமுடியாத காச நோயாளி போல் வீட்டிலே முடங்கிவிட்டார். ஏஎல் இரு பாடங்கள் பாஸ்பண்ணி அந்தத் தரத்திற்குள் ஏதாவது வேலை தேடிச் செய்ய வேண்டும் மென்று எண்ணி இருந்தவனுக்கே இந்த நிலை ஏற்பட்டது. தந்தையும் தாக்கப்பட்டு நெடுநோயாளியானார் நாமாவது ஏதும் செய்யவில்லையாயின் தாய் தந்தை தம்பி ஆகிய மூவருடன் தானும் வாழும் வழியென்ன என்று சிந்தித்து எடுத்த முடிவுதான் இந்த சந்தை வியாபாரம். சிவநேசன் காலுடைந்து ஊனமானாலும்: மனமுடையாதவனாக வீட்டிலிருந்து இருமைல் தூரமுள்ள சந்தைக்கு ஒருகாலினால் சயிக்கிள் மிதித்துச்சென்று அங்குள்ள மரக்கறி தேங்காய் ஆகியவற்றை வாங்கி விற்கும் தொழிலைத் தொடங்கினான். அவனது நம்பிக்கையும், முயற்சியும் வீண்போகவில்லை.

உழைத்தான் தாய் தந்தை தம்பி ஆகியோரது உணவு முதல் அனைத்து தேவையும் அவனது இந்த உழைப்பால் ஈடு செய்து மேலதிகமாகவும் பணத்தை வங்கியில் வைப்பிலிட்டும், மூன்று றோதை மோட்டார் சைக்கிள், டெலிபோன், வீட்டில் போன், இன்னும் வீட்டிற்குத் தேவையான அனைத்தையும் வாங்கி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது தான் 2004ல் ஆழிப்பேரலை அனர்த்தம் ஏற்பட்டது. இதிலே கடலண்டிய இடத்திலே வாழ்ந்து வந்த அவனது தாய்மாமன், மாமி, நான்கு பிள்ளைகள் ஆகிய ஆறு பேரினைக் கடலலை கொண்டு செல்ல ஏதோ ஒரு பிள்ளை ஒருவரின் உதவியோடு காப்பாற்றப்பட்டது. அந்தப் பிள்ளை சிவனேசனின் தாயிடம் கொண்டு விடப்பட்டாள். இவளும் வயது வந்த குமரப்பிள்ளை ஒன்றாவது தம்பியின் பெயர் மங்காமல் வாழ தப்பி விட்டதே என்ற எண்ணத்தில்

மருமகளைத் தனது மகளெனக் கருதி வைத்திருந்த போது அவள் எந்த நேரமும், எந்த நாளும் தாய், தந்தை, சகோதரங்களை எண்ணி எண்ணி அழுதபடி இருப்பதோடு வேளைக்கு உணவு உண்ணமாட்டாள், இரவில் உறங்கமாட்டாள், உறங்கினாலும், இரவில் அலறி அடித்துக் கொண்டு எழும்புவாள். இவள் பள்ளி சென்று படித்துக் கொண்டிருந்தவள் ஆழிப்பேரலைக்குப் பிறகு பள்ளிக்கூடம் போகாமலே இருந்தாள். இவளை பள்ளிக்கூடம் போ என்று மாமி, மாமா சொன்னதுமில்லை அவள் கூட அதைப் பற்றி எண்ணியதுமில்லை.

சிவனேசன்தான் தன் தாயை அழைத்து, “அம்மா இவள் பிள்ளை தர்ஜினியை வாற திங்கட்கிழமையில் இருந்து பள்ளிக்கூடம் அனுப்புவோம். அப்படிப் பள்ளிக்கூடம் சென்றால் நாலு பத்து பிள்ளைகளுடன் இணைந்து பழகிப் படித்து வரும்போது அவளது மனநிலை மாறுமம்மா. எனவே அவளை இந்த நிலையில் வீட்டில் வைத்திருப்பது சரியில்லை”யென்று தாயிடம் கூறியதோடு அவனும், “தர்ஜினி இங்கவாம்மா என அழைத்தான். அவள் அவன் முன்னிலையில் ஓர் குழந்தை பிள்ளை போல வந்து கைகட்டிக் கொண்டு நின்றாள். அவளைக் கண்டதும் அதிலும் அவள் தன் முன் குற்றவாளி கைகட்டி நிற்பது போல் நிற்கக் கண்டதும் அவனது உள்ளம் நெகிழ்ந்து உருகிய நிலையில் “அம்மா தர்ஜினி கையைக் கீழே விடம்மா, நான் உன்னை பள்ளிக்குப் போய் படிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன், உனக்கது பிடிக்குமா?” என்று கேட்டான். தர்ஜினி, “எனக்கு பிடிக்கும். படிக்கலாம், ஆனால் நான் பள்ளிக்குப் போனால் உங்களுக்கு என்னால் செலவும் கஷ்டமுமாக இருக்குமே அதைவிட நான் வீட்டில் இருந்து கொண்டு மாமிக்கு உதவியாக வேலைகளைச் செய்து கொண்டு இருக்கலாம் தானே?” “எங்களுக்கு ஒன்றும் கஷ்டமும் இல்லை, செலவுமில்லை நீ திங்கள் முதல் பள்ளிக்குப் போ, உன்னை அம்மா கூட்டிக் கொண்டு விடுவா, நீ எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் படியும் சரியா?” என்று சொல்லி வைத்தான்.

அன்று முதல் அவன் வேண்டுதலின் படி தர்ஜினி படித்து வந்தாள். சிவனேசன் சொன்னது போல் தர்ஜினி பள்ளிக்கூடம் சென்று சில மாதங்களிலேயே தனது தாய், தந்தை, சகோதரங்களைப் பற்றிய கவலைகள் படிப்படியாக மறந்து பள்ளிப் படிப்பிலேயே

கவனம் செலுத்திப் படித்து வந்தாள். பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீடு வந்ததும் மாமி, மாமா, அத்தான் அனைவருக்குமான சமையல் வேலைகளில் மாமிக்கு உதவியாக செயல்படுவது உடைதுணி துவைப்பது, வீடு, வளவு கூட்டிப் பெருக்கி சுத்தப்படுத்துவது ஆகிய வேலைகளில் உற்சாகமாகவும் அக்கறையோடும் சிவநேசனின் தம்பிக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதுமானவற்றில் பொழுதைக் கழித்து வந்தாள்.

சிவநேசன் இவளை தனது மாமன் மகள், மச்சாள் என்ற நிலையில் முன்பு எண்ணியிருந்தாலும் இவளது தாய், தந்தை, சகோதரங்களை ஆழிப்பேரலைக்கு கொடுத்து விட்டு அநாதையாக தன் வீடு வந்ததன் பின் அந்த உறவையும் எண்ணத்தையும் மனதார மாற்றி தர்ஜினியைத் தனது உடன் பிறந்த தங்கையினும் மேலாக மதித்தும், பழகியும் வந்தான். அதனடிப்படையில் தர்ஜினிக்கு பள்ளிக்கூடச் செலவு என்பதோடு அவளுக்கு விதம்விதமான உடைகளும், நான்கு, ஐந்து பவுணில் மாலை, காப்பு என்பனவும் செய்து கொடுத்தான். இச்செயல் சிவநேசனின் அம்மா, அப்பா இருவருக்கும் பெரு மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது. இவளது உண்மை நேர்மையின் காரணமாக படிப்படியாக தொழில் முன்னேறியது அவன் வியாபாரம் செய்து வந்த சந்தையில் மேலும் இரு கடைகளை வாடகைக்கு எடுத்தான். அதிலே தன்னைப் போன்றவர்களும், ஏழைகளுமான இருவரை அழைத்து அக் கடைகளை நடத்தும்படி கொஞ்சம் கொஞ்சம் முதலையும் கொடுத்து ஊக்குவித்தான்.

அந்தக் கடைகள் மூலமும் சிறு வருவாய் வர அந்தச் சந்தை ஆண்டுக்காண்டு குத்தகைக்கு விடுவது வழக்கம். எனவே சந்தையையும் குத்தகைக்கு எடுத்தான். இவைகள் மூலம் வந்த வருவாயைக் கொண்டு தனது வளவிற்கு எதிர் வளவொன்றினை வாங்கினான். தானும், தனது தாய், தந்தையரும் இருந்து வந்த வீட்டை இடித்து அழகானதும், அடக்கமானதுமான புது வீடு ஒன்றைக் கட்டி அந்த வீட்டிற்குத் தேவையான அனைத்து சாமான்களையும் வாங்கிப் போட்டான்.

பல வருடங்களாக அங்கு இங்கு என சிறு சிறு சிகிச்சைகளை செய்தும் சுகமில்லாமல் வீட்டிலே முடங்கிக் கிடந்த அப்பாவை நாட்டின் தலைநகரில் உள்ள தனியார் மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு சில வாரங்களாக அங்கு தங்க வைத்துச் சிகிச்சை செய்து பழைய நிலைக்கு நடமாடச் செய்தான். வாங்கிய வளவினுள் நல்ல பெரியதொரு

வீட்டையும் கட்டி தான் போக வர கார் ஒன்று வாங்கி அதனைச் செலுத்த தனது தம்பியை பழக்கி சாரதி ஆக்கினான். இத்தனையையும் செய்து வருவதைக் கண்ட ஊர் மக்கள் பலர் பொறாமைப் பட்டனர்,

சிலர் அவனது முயற்சி துணிவு, நம்பிக்கை என்பனவற்றையிட்டு பாராட்டினர், பெருமைப்பட்டனர். பெருமைப்பட்டவர்கள் உரிமையோடு சிவநேசனின் தாய், தந்தையாரிடம் வந்து “தம்பியை இன்னுமின்னும் ஏன் வைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றீர்கள்? நீங்கள் எங்கேயும் பெண்கேட்டு அலைய வேண்டுமா, உங்கட சொந்தக்கார முறப் பெண்ணே வீட்டில் இருக்கும் போது கல்யாணத்தை செய்து வைக்க வேண்டியது தானே?” என்று சொல்லுவார்கள். அப்படியான நேரங்களில் தர்ஜினிக்கு பெரும் மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கும்.

தர்ஜினியின் மனநிலையில் சிவநேசன் எக் குறையும் இல்லாத ஓர் ஆணைமுகமாகவே தென்பட்டான். அவளுக்கு அவன் ஓர் காலிமுந்த நொண்டி என்ற எண்ணமே இல்லை. அவள் தனது தாய், தந்தையர் இருந்த காலத்தில் இருந்தே தனக்கு காதலனோ, கணவனோ சிவநேசன் தான் என மனதில் இருத்தி வந்தவள். இவளது நினைப்பிற்கு எப்பக்கம் இருந்தும் மறுப்பிற்கு இடமில்லாமல் இவளது தாய் தந்தையும் அவளது தாய், தந்தையும் கூட சிறு வயதில் இருந்தே தர்ஜினிக்கு மாப்பிள்ளை சிவநேசன் தான் சிவநேசனுக்கு மனைவி தர்ஜினி தான் என்று சொல்லி பிஞ்சி மனதிலே பசுமரத்தாணி என பாய்ச்சி வந்த உணர்வு காரணமாக தர்ஜினிக்கு சிவநேசனை அடைந்து அவனுடன் வாழ்வதே பெரும் பேறெனெ எண்ணி வருவதோடு இந்த எண்ணத்தை ஒளிவு, மறைவு இன்றி கூறியும் வந்துள்ளாள்.

தாய், தந்தையர் இறந்தாலும் நான் சேர வேண்டிய இடத்திலே வந்து சேர்ந்து விட்டேன். இனி என்றாவது மாமா மாமிக்கு வசதியான நேரம் கட்டி வைக்கட்டும் அதுவரை படிப்போம் என எண்ணி பள்ளி சென்று வந்தாள். ஆழிப்பேரலைக்கு முன்னமே O/L படித்தவள் மாமி வீடு வந்த பின் O/L பரீட்சை எழுதி ஒரே தரத்தில் சித்தியடைந்து A/L படித்தாள். A/L படித்துப்பரீட்சை எழுத இருந்தவேளையில் திடீரென “நான் பரீட்சை எழுதப்போக முடியாது எனக்கு கரும் தலைவலியாக இருக்கின்றது” எனச் சொல்லிப் போக மறுத்துவிட்டாள். சிவநேசன் எவ்வளவு சொல்லியும் அந்த விடயத்தில் அவன் சொல்லியதையும் தட்டிக் கழித்தாள்.

அதற்கான காரணம் ஏ-எல் பரீட்சை எழுதினால், பாஸ்பண்ணினால் அத்தான் தொடர்ந்து பல்கலைக்கழகம் செல்லும் என்பார். அங்கு போய் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து வெளிக்கிட்டால் கிடைக்கும் உத்தியோகத்தைப் பார் என்பார். இப்படியே படித்தும் பரீட்சை எழுதியும் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தும் உத்தியோகம் பார்த்தும் காலத்தைக் கடத்தினால் அவரோடு கல்யாணம் கட்டி வாழ முடியாத நிலை ஏற்படும். அப்படித்தான் இல்லாமல் காலமெல்லாம் உத்தியோகமும் பார்த்துக் கல்யாணமும் கட்டிக் கொண்டு வாழும் வாழ்க்கை என்ன வாழ்க்கை ஒரு இயந்திர வாழ்க்கை. அமைதி நிம்மதியில்லை. அது மட்டுமல்லாமல் கணவன் ஒரு இடம் மனைவி ஒரு இடம் குழந்தைகள் பிறிதொரு இடமான உப்புச்சப்பற்ற பந்தபாசமற்ற போலி வாழ்க்கை பணத்திற்கும் பதவி அந்தஸ்துக்குமாக வாழும் வாழ்க்கை இப்படியான வாழ்க்கையில் மனைவி வேலை பார்க்கும் இடத்தில் மனைவி கெட்டுப் போவதும் கணவன் வேலை பார்க்கும் இடத்தில் கணவன் கெட்டுப் போவதும், குடும்பம் பிரிவதும் குழந்தைகள் தாய் தந்தையர்களின் செயல்கண்டு கேட்டு அவர்களைப் போலில்லாமல் அவர்களையும் விட படுமோசமான முறையில் மது அருந்துவது, வழிப்பறி செய்வது கெட்ட செயலில் ஈடுபடுவது சண்டை, அடிதடி, கொலைகூடச் செய்வது. இப்படியான தாய் தந்தையரின் அடிப்படை வாழ்க்கை அன்பு வாழ்க்கை பண்பான ஒருத்தனுக்கு ஒருத்திதான். என்று சிந்தித்து எடுத்த முடிவுதான் ஏ-எல் பரீட்சைக்குச் செல்லாத முடிவு.

தர்ஜினி ஏ-எல் எழுதாமல் மறுத்து வீட்டோடு நிற்பது ஒரு வழிக்கு நல்லதுதான் மகனும் இருக்கும் நிலையில் நாளை கல்யாணத்தையும் கட்டிக்கொண்டு உத்தியோகமும் பார்க்க வெளிக்கிட்டால் பிறக்கப் போற பிள்ளைகளை யார் பார்ப்பது? மகன் சிவனேசனுக்கு அவன் வீட்டில் நின்றால் சரி, வேறு வியாபாரத்திற்குச் சென்றால் சரி அவனுக்கு வேளைக்குச் சோறு தண்ணீரை யார் கொடுப்பது? அடுத்து பிள்ளைக்கு எதுக்கு உத்தியோகம். மகனிடம் இருக்கும் சொத்தே அவனது தலைமுறைக்கும் அவன் பிள்ளைகளின் தலைமுறைக்கும் நல்லா வாழக்காணும்தானே. அவள் அப்படியே வீட்டோடு நிக்கட்டும். என்று எண்ணினார். ஆனால் சிவனேசன் தர்ஜினி ஒரே ஒரு பிள்ளை தாய் தந்தை சகோதரங்கள் இல்லாத பிள்ளை இப்படிப்பட்ட பிள்ளைக்கு ஒரு மாப்பிள்ளையை மட்டும் நம்பி அவளது படிப்பைப் பாழாக்க முடியுமா? அவளது

எதிர்காலத்தைச் சற்று சிந்திக்காமல் இடை நடுவில் நின்று விட்டானே. எனக் கவலைப்பட்டான்.

இப்படி மூன்று அணியில் நின்று மூன்று கோணங்களில் சிந்தித்தார்கள். இந்நிலையில்த்தான் சரி நாம் அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையில் இறங்குவோம் என எண்ணி தர்ஜினிக்கு வயதும், போய்க்கொண்டிருக்கின்றது. அவளுக்கு மிக விரைவில் கல்யாண ஏற்பாட்டினைச் செய்ய வேண்டுமென்றபடி இன்னும் கொஞ்சம் தர்ஜினிக்கு நகைகள் வாங்கினான். நகை வாங்கிய கையோடு வீட்டில் சொன்னால் ஏதேதோ சொல்லுவார்கள் எனவே தர்ஜினிக்கோ அம்மா, அப்பாவிற்கோ தெரியாமல் நாம் விடயத்தை முடிக்க வேண்டும். இதற்கு அழகான அடக்கம் பண்பான தொழில்த் துறையில் ஊக்கம் அக்கறையுள்ள ஒரு வரனைப் பார்க்க வேண்டும். அவன் நமது கடையிலே நிற்கும் மணி பொருத்தமானவன்தான். ஆகவே மணியைக் கேட்போம். என ஒருநாள் மணியை அழைத்துக் கொண்டு அமைதியான இடம் நாடிச் சென்று இருந்தபோது

“தம்பி மணி! நான் சுத்தி வளைத்துப் பேசவில்லை. எனது வீட்டிற்கு வந்திருக்கின்றாயல்லவா?” “ஓமண்ணா” “அங்க எங்கட வீட்டில் எனது மாமன் மகள் பெயர் தர்ஜினியைக் கண்டிருப்பானே?” கண்டிருக்கிறேன் அண்ணா. அவளை நீ கல்யாணம் முடிக்கின்றாயா? அவ எனக்கு மாமன் மகளாக இருந்தாலும் நான் அவளை எனது உடன் பிறந்த தங்கையாகவே கருதி இது நாள் வரை நடந்து வருகின்றேன். அவள் நல்ல பண்பானவள். ஏ-எல் வரை படித்துள்ளா. அவளுக்கென ஆழிப்பேரலையினால் கொடுத்த நிவாரண வீடு வளவு ஒன்று இருக்கின்றது. அதனை நான் வாடகைக்குக் கொடுத்துள்ளேன். அவள் அங்கிருக்க முடியாது. ஏன் எனில் அந்த வளவில் வைத்துத்தான் அவ அம்மா அப்பா சகோதரங்களைக் கடல் கொண்டு போனது. எனவே அங்கிருந்தால் அதன் நினைவால் வாழ்நாளெல்லாம் கவலைப்பட்டு நிம்மதி இல்லாமலே துன்புறுவாள் என்பதனால் எங்கள் வீட்டிற்கு முன்னால் நான் வளவு வாங்கிக் கட்டி இருக்கும் வீடு உனக்குத் தெரியுந்தானே”.

“ஓம்”

“அந்த வீட்டை நான் தர்ஜினிக்காகவே கட்டினேன். நகைகளும் எல்லாம் இருக்கின்றது. நீ சம்மதித்தால் நான் உனது அம்மா

அப்பாவிடம் கேட்டு வாறமாதமே கல்யாணத்தை முடித்துவிடலாம்” என்று மணி பேச இடம் கொடுக்காமல் எல்லாத்தையும் அடுக்கிக்கொண்டே சிவனேசன் பேசி முடித்ததும்,

மணி செய்வதறியாது திகைத்தான். காரணம் அண்ணன் இப்படிக்கேட்கின்றார். ஆனால் அண்ணனுக்கே திருமணம் செய்து வைக்கவேண்டுமென இரு வீட்டாரும் விரும்பி இருந்தனர். அந்தப் பிள்ளை இன்று அதே நினைப்பில்தான் இருந்து வருகின்றது. என்றும் அண்ணனின் வீட்டாரும் ஊரும் சொல்லும்போது அண்ணன் இப்படி என்னை மாப்பிள்ளை கேட்டு கல்யாணம் கட்டச் சொல்கின்றாரே. இது என்ன சங்கடமான செயல் ஒரு வழியில் எனக்கு வழிகாட்டியவர் மறு வழியில் அவரது தாய் தந்தை அந்தப் பிள்ளைக்கு முவருகும் நான் எதிரி என்ற நிலை வரப்போகின்றதே. இவருடைய வேண்டுதலை நான் எப்படி ஏற்றுக்கொள்வது. அப்படி ஏற்காத நிலையில் நான் நன்றி கெட்டவன் ஆவேன். அதனை நான் ஏற்றால் அவர்கள் என்னைக் கூட இருந்தே குழிபறித்த பாலியென்று எண்ணுவார்கள் ஏசுவார்கள் என்றெல்லாம் தனது மனதினுள் சிந்தித்தவனாக “இதனை நான் எப்படியண்ணா ஏற்க முடியும். நான் உங்களை எனது உடன் பிறப்பாகவே கருதி வருகின்றேன். அந்த வகையில் உங்களுக்கே உரியவதான் என்று ஊரும் உங்க வீட்டில் உள்ள அனைவரும் நீண்ட நாளாக முடிவெடுத்து அந்த முடிவோடு இருக்கும்போது நீங்கள் அதற்கு மாறாக இப்படிச் செய்யச் சொன்னால் சரியா அண்ணா?”

“மணி, நான் மனந்திறந்து சொல்வதானால் அவள் தர்ஜினி யாருமே இல்லாத அனாதை நானோ கால் ஊனமுற்றவன் தர்ஜினியும் அம்மா அப்பா ஊரும் நினைக்கும் இடத்தில் இருந்து நானும் அதே நினைப்பை நினைத்து எனது அற்ப ஆசைக்கு உட்படுத்தி அவளது எதிர்காலத்தையும் அவளுக்கும் எனக்கும் பிறக்கப்போகின்ற பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தையும் பாழாக்க நான் விரும்பவில்லை. அவர்களது நிலையில் சுயநலத்தில் அவர்கள் அப்படிச் சிந்திக்கலாம். ஆனால் நான் அப்படிச் சிந்திக்க முடியாது. காரணம் எனது பலத்தையும், பலவீனத்தையும் எடைபோட்டால் பலவீனமே மேலோங்கும். இன்று இருக்கும் நிலை தொடரும் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? இன்று தர்ஜினி என்னை மனதார விரும்பினாலும் நாளை ஒரு நாள் ஊரும் உலகும் மந்திர உச்சாடனம் செய்வது போல்

மறைமுகமாகவும், நேரடியாகவும் நொண்டியின் மனைவி நொண்டியென்றெல்லாம் சொல்லி வரும்போது உளவியல் ரீதியான தாக்கம் ஏற்பட்டு என்னை அவளும் இறுதியில் நொண்டியோடு வாழ்க்கைப் பட்டதனாலேதான் நமக்கு இந்த வசை. பிச்சைக்காரனானாலும் ஒருவனை அன்று முடித்திருந்தால் இது வருமா எனச் சிந்திப்பாள். இது இயல்பு, இயற்கை அவளுக்கு மட்டும் என்ன விதிவிலக்கா? அடுத்து வள்ளுவர் பெருமானும் கூத்தாட்டு அவைக்குழாத்தற்றே பெருஞ்செல்வம் போக்கும் அது விளித்தற்று

என்று சொல்லிய திருமறையைப் படித்தவன் என்ற வகையில் இந்த அற்ப பணத்தை வைத்து நான் அப்படி ஒரு முடிவுக்கு வராமல்த்தான் உன்னைக் கேட்கின்றேன். நீ மறுத்தாலும் கூட நான் வேறு ஒருவரைப் பார்த்து தர்ஜினிக்கு கல்யாணம் கட்டி வைக்கத்தான் போறன்” என மூச்சி விடாமலே பேசிக்கொண்டு மணியின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

மணி இதன் பின் ஏதும் பேசாதவனாக ஓர் இரு நிமிடங்கள் மௌனம் சாதித்தவனாக இருந்து பின் “அண்ணா நான் திடீர் முடிவு சொல்ல முடியாது எதுக்கும் எனக்கு ஒரு வாரம் அவகாசம் தாருங்கள். ஆனால் இப்படிப் பேசுகின்றேன் உங்கள் வேண்டு கோளுக்கு உடன் பதில் சொல்லாமல் மதியாமல் தட்டிக் கழித்து விட்டேன் என்று என்னைக் கோபிக்காமல் பெருமனது வைத்து அவகாசம் தாருங்கண்ணா.” என வேண்டினான்.

சிவனேசன், “அப்படி நான் கோபிக்க என்ன தம்பி இருக்கின்றது. நான் கேட்டதும் உடன் பதில் சொல்ல வேண்டும் என்பதல்ல யோசித்துச் சொல்லும் ஆனால் எனது முடிவில் மாற்றமில்லை”யெனச் சொல்லி மணியை அனுப்பி விட்டு சிவநேசன் வீடு சென்றான் சிவனேசன் மணி இருவரினது உரையாடலின் பின் ஒரு வாரத்திற்குள்ளே அவனது வீட்டிற்கு சிவநேசன் தர்ஜினிக்கு மணியைத் திருமணம் கேட்ட செய்தி எட்டிவிட்டது. இதனால் அவனது அமமா முதல் தம்பி வரை சாவிட்டில் இருந்தது போல் இருந்தவர்கள் சிவநேசனிடம் இது உண்மைதானா என்று கேட்டறிய பயந்த நிலையில் இருந்தனர்.

இருந்தும் அவனது தந்தை சிவநேசனை அணுகி “மகன்

ஒரு கதை அடிபடுகின்றது. உண்மைதானா மகன்.” “ஓம்பா உண்மைதான். என்னைப் பொறுத்தவரையிலும் ஏன் தர்ஜினியின் நிலையிலும் அதுதான் சரியப்பா.” “ஏன் மகன் இதை விடவும் சப்பாணியான மனிதன் கூடக் கல்யாணம் கட்டி வாழல்கையா மகன்?” “ஏனில்லையப்பா வாழத்தான் செய்கின்றார்கள். அந்த வாழ்க்கை இரு மனம் ஒத்த வாழ்க்கை என்று சொல்ல முடியாது. அப்பா ஒன்று வறுமையின் காரணமாகப் பிணத்தைக் கட்டியவது வறுமையைப் போக்குவோமென்ற முடிவின் பேரில் அல்லது ஊனமுற்றவர் எமக்கு அவசியமில்லை. அவரது சொத்து சகம் கிடைத்தாலே போதுமென்ற டாம்பீக எண்ணத்தில் வாழலாம். வேறு மனமொத்து வாழ முடியாது அப்பா.” என்று இதுவும் இன்னும் பலதும் எடுத்துச் சொன்னதும் அவர் அதை ஏற்றுக் கொண்டவராஃப் பேசாது இருந்து விட்டார்.

தாயிடமும் மணிக்குக் கூறியதையும் தனது தந்தைக்குக் கூறியதையுமே கூறினாலும், தாய் ஏற்றபாடிக்கலை. தர்ஜினியு கேட்கும் நிலையில் இல்லாது விம்மி விம்மி அழுதாள். அவள் இருந்து அழுத இடத்திற்கே சென்று, “தர்ஜினி நீ என்னதான் அழுதாலும் அடம்பிடித்தாலும் நான் உன்னை காதலிக்கவுமில்லை. இது நாள்வரை உன்னைக் கல்யாணம் செய்வேன் செய்யப்போகின்றேன் என்று உன்னிடமோ அல்லது வேறு யாரிடமோ நான் சொன்னவனுமில்லை. நீங்களாகக் கட்டிய மனக்கோட்டையை நான் என்ன செய்யமுடியும். இன்று நான் இருக்கும் நிலையில் நீயென்ன யார் யாரெல்லாம் எனை விரும்பலாம். ஆனால் நாளை எனக்கு வறுமையும் அண்டி வயதும் முதிர்ந்தால் உனது நிலை. உனக்கும் எனக்குமுண்டாகப் போற பிள்ளைகளின் நிலை என்னாகும். நீ படித்த பெண் அழகான பெண், உண்மைகளை ஓரளவில் உணர்ந்த பெண் உனக்கு இன்று நான் சொல்வது பிழையாகப் படலாம். காலஞ்செல்லச் செல்ல நான் சொன்னதே சரியாய்ப் படும். கடைசியாக ஒன்று சொல்லுகின்றேன். நீ நினைத்து வாழ முன் வந்த அளவிற்கு நமது சமுதாயமில்லை. ஏன் முழு நாடுமே இல்லை. எனவே நான் சொல்வதை ஏற்று மனதை மாற்றிக்கொள்.” என்றபடி அவளது பதிலை சம்மதத்தை எதிர்பாராமல் சிவனேசன் வழமைபோல் சந்தைக்குச் சென்றான்.

சிறுகதை

3

ஊனுண்ணும் தாவரம்

சரவணன் தனது வீட்டின் வளவு வேலியைத் தனியே பிரித்து இருந்த கட்டைகளையும் சரி பார்த்து நட்டு, கம்பியை தன் ஒன்பது வயது தங்கையை அலவாங்கு போட்டுக்கொடுத்து இழுக்கவைத்து பானாவைக்கொண்டு சுத்தியலால் அடித்துக் கொண்டிருக்கையில் அங்கு வந்த மார்க்கண்டு வட்ட விதானையார்.

“என்ன தம்பிக்கு வேலைபோல!” “ஏன் மாமா என்ன ஏதும்..” “ஓம் தம்பி! நம்மட வயல் நாளைக்கு விதைக்க வேணும். மெசின்நெல் எல்லாம் அனுப்பிபோட்டன் வேளாண்மைக்காற தங்கத்துரையும் அங்க வாடிலதான் நிற்கிறார். உங்களோட இன்னும் ரெண்டுபேரைக் கூட்டிக் கொண்டு விதைத்துப்போட்டு வரலாம் என்று எண்ணுறன் தம்பி.”

“சரிமாமா நான் இன்றைக்கு எங்கையும் போகாம நிண்டதால இந்த வேலியையாவது பிரித்து அடிப்பம் என்றுதான் தொடங்கின அது இப்பமுடிந்திடும். நாளைக்கு நீங்க என்னேரம் வரவேணுமென்று சொன்னால் நான் அந்த நேரத்துக்கு வீட்டவாறன் மாமா.”

“ஓம் தம்பி காலமே ஒரு ஐந்து மணிபோல வந்தீர்களானால் இவன் சிவசெம்பும் பொன்னனும் அதுதான் உங்கட கூட்டாளி பொன்னனும் சும்மாதான் நிற்கின்றான். மூன்று பேருமாக சயிக்கிலிபோனா எப்படியும் நாளைக்கு அதை விதைத்துப்போட்டு

வந்திடலாந்தானே?” “சரி மாமா நான் கண்டிப்பாக வாறன். பொன்னனும் வருவான். ஆனாச்சிவசெம்புவை நீங்க கண்டு சொல்லிற்றுப்போங்க என்னிட்ட மண்வெட்டி இருக்கு மாமா ஆனா பொன்னனுக்கு மண்வெட்டியில்லை. ஒரு மண்வெட்டி ஒழுங்குபண்ணினால் நல்லம்.” “ஓ ஓ நான் சிவசெம்புவையும் பார்த்துச் சொல்லிப்போட்டு மண்வெட்டியையும் எடுக்கிறன். நீங்க வாருங்க தம்பி அப்ப நான் போயித்து வாறன். சரிமாமா நீங்க வரத்தேவையில்லை நானும் பொன்னனும் ஐந்து மணிக்கு முதல் வீட்ட வாறம்.”

அடுத்தநாள் அவர்கள் திட்டமிட்டதுபோல் வயல் விதைப்பு நடந்தது. சரவணன் எல்லோரையும் விட கூடுதலாக நின்று ஓய்வில்லாமல் நெல்லை ஒவ்வொருவரவையாகச் சார்தப்பாமல் விதைத்துக் கொடுத்தும், மெசின் விதைத்த நெல்லை உழுது மறைத்து அடுத்தவரவை அடுத்தவரவைகள் எனச் செல்ல மெசினுக்குப்பின்னால் ஏனையவர்களைவிட அவனுமோர் மெசினைப்போன்று வரவைகளில் உள்ள நான்கு மூலைகளைக் கொத்தி நெல்லை மறைத்தும், வரவைகளின் பாச்சல் வடிச்சல் பார்த்து அளைப்போடுவதிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான். சரவணன். மார்க்கண்டு மாமா அல்லது வட்டவிதானையார் என்ற எண்ணத்தில் மட்டும் செய்தவனில்லைச் செய்பவனில்லை. அவன் எங்கு எந்த வேலைக்குப் போனாலும் சொந்தக்காரர்களையும் விடவேகமாக, அதே நேரத்தில் அழுத்தம், திருத்தமாக அழகாகச் செய்தே முடிப்பான். இதனால் எப்படிப்பட்ட கருமியானாலும், அவன் செய்யும் வேலையைக் கண்டு அவனது செயலை மறந்து சரவணனுக்கு உரிய கூலியை ஐந்து சதமேனும் குறையாமல் கொடுப்பான். ஆனால் ஐந்து சதமாவது சரவணனுக்கு மனச்சாட்சிப்படி கூட்டிக்கொடுப்பான். நாளை மறுநாள் என்று சொல்லாது பாக்கிவைய்யாது கொடுப்பான்.

சரவணனது வேலையின் திறனையும், நேர்த்தியையும் அவனது குணஇயல்பினையும், ஒரே ஊரில் உள்ளவராக இருந்தாலும், தங்கத்துரையர் கண்டு மெச்சினார். அவர் மட்டுமல்ல அங்கு விதைப்புவேலை செய்பவர்களுக்கு சமைக்கவென வந்து சமைத்துத் தண்ணீர் அது இது என்று தங்கத்துரையருக்கு உதவியாக வயல்வாடியில் வந்து நின்ற தங்கத்துரையர் மனைவியும், மகள் தேவியும் கூட சரவணன்மேல் ஒருவித பற்றும் பாசமும் கொண்டவர்களாக இருந்தனர்.

அன்று எதுவித குறைவுமின்றி வயல் விதைப்பு நடந்து முடிந்து. எல்லோரும் ஊர்திரும்பினர். மார்க்கண்டு வட்டவிதானையாரும் ஓர் அரைமணி நேரம் தாமதித்து தனது சைக்கிளில் வெளிக்கிட இருந்தநேரம் தங்கத்துரையர். வட்டவிதானையாரை அணுகி “இவன் பொடியன் சரவணன் நல்ல கெட்டிக்காரன் வட்டான... அவன் மட்டும் வரல்லையென்டா நம்மட விதைப்பு இன்னும் ரெண்டொரு ஏக்கர் கிடந்து தானிருக்கும். அவன் பாவி மெசின்றைவரையோ மற்ற மூலகொத்திய, அளப்போட்ட ஆக்களையோ ஒரு நிமிஷமேனும் குத்துக்குந்த விடல்லையே! வேலை செய்யிற என்றால் அப்படித்தான் இருக்கவேணும்!”

“அதுதான் தங்கத்துர நான் அந்தப்பெடியனைத் தேடிக்கூட்டி வந்த. அவன் ஆரு நம்மட குடிதானே. உனக்கு மகன் முறை எனக்கு மருமகன்!” “அது எப்படி வட்டான எனக்கு மகன்? எனக்கும் அவன் பொடியன் மருமகன்தான். நீங்க எனக்கு அண்ணனென்டால் மருமகன்தானே ரெண்டு பேருக்கும்!? ஓ ஓ அந்தப் பொடியன் அப்பன் பாவம் போன வருஷம் சித்திரவருஷத்துக்கு நாலாறு நாட்களுக்கு முன்ன ஷெல் விழுந்து செத்துப்போயிற்றாரு! அந்த ஆனை விழுந்து, செத்தபள்ளத்துக்க பொடியனுகள் பதுங்கி இருக்கிறானுகள். என்று ஆரோ தகவல் கொடுத்திருக்கானுகள் போல. அத அந்த நாசமறுவானுகள் மெய்தான் என்று எண்ணி கிறவல் இடித்துக்கொண்டிருந்த மடுவப்பாத்து சரியா அடிக்க அந்த இடத்திலே நாலுபேர் கைவேற, கால்வேறயாச் சிதறிச் செத்துக் கிடந்தார்கள். அதில் இந்தப் பெடியனின் அப்பனுமொருவன்.

“இல்லவட்டான இந்தப் பொடியனை நம்மட தேவிக்குக் கேட்டு பாக்கலாம் என்று நம்மட வீட்டுக்காறி சொல்லுறா தாய் விரும்புவாவோ என்னமோ தெரியாது?” “தாய் விரும்புவா, ஆனா அவன் தம்பிக்கு பக்குவப்படாத ஒரு தங்கச்சியிருக்கிறா அதனால அவகொஞ்சம் யோசிப்பாவு. அது சரிதானே தகப்பனுமில்லாத குடும்பத்திற்கு இவன் பொடியனுமில்லாட்டி தாய்க்கும், தங்கச்சிக்கும் ஒரு வழியும் இல்லத்தானே! கேட்டுப்பார்ப்போம் அந்தப்பிள்ளை வளர்ந்து அதுவும் ஒரு வழியில் போகும் மட்டும் ரெண்டொருவருடம் பொறுத்தாச்-செய்யலாம். அவசின்னம்மா அக்க நல்லமனிசி நாமகேட்டாச் சம்மதிப்பா.”

“நமக்கும் அவசரமில்லவட்டான. நம்மட பிள்ளைக்கும் இப்ப பதினாலு வயதுதானே அவளும் படிக்கிறா, ஆனாக்கேட்டு அவ சம்மதிச்சா பிள்ளையைப் பள்ளியால விலக்கி கசாதவைத்துவிடலாம்! ஏன் என்றால் அப்படி ஒரு பொடியனை இந்தக் காலத்தில தேடி எடுக்கிற காரியமென்பது முடியாத காரியம். அவன் கெட்டிக்காரன் மட்டுமல்ல நான் அறிந்தவரை குடிவெறி, புகைத்தல், தேவையற்ற கூட்டம் அது, இது என்று எதுவுமில்லை. ஏதும் வேலையிருந்தால்ப் போய்ச்செய்வான் இல்லையென்றால் தனது தங்கச்சியையும் கூட்டிக்கொண்டு தனது வளவினுள் ஏதாவது ஒருவேலையைச் செய்து கொண்டே இருப்பான்”. என்ற வட்டவிதானையின் கூற்றிலும் நம்பிக்கை கொண்ட தங்கத்துரையர் எப்படியோ சரவணனை தனது மகளுக்குக்கட்டி வைக்க வேண்டுமென்ற அவாவோடும். அதன் முடிவோடும் மார்க்கண்டு வட்டவிதானையாரைக் கொண்டே சரவணனை எடுக்கப்பார்க்கவேணும் என எண்ணியவர், வட்டவிதானையார் கூறியபடி தனது மனைவியிடமும் மகளிடமும் சரவணனைப்பற்றிக் கூறி அவர்கள் மனதையும் தன் வழிக் கீர்த்தார். மகள் தேவி சரவணனைக் கண்டதும், அவனை எல்லோரையும் பார்ப்பதுபோல்தான் பார்த்தாள் வேறு எந்தச்சபலமும் இருக்கவில்லை. ஆனால் அவன் உடுத்து வந்த சாறத்தை மாற்றி அதற்கென வயல் வேலைக்கெனக் கொண்டு வந்திருந்த அரைக்கால்சட்டையையும், ஒரு பளம்சேட்டையும் மாற்றி கைப்பெட்டியில் விதை நெல்லை வரவைகளில் வீசிவிதைத்த வேகமும், அதன் லாகவமும், நெல்லை அள்ளிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த தங்கத்துரையரைக் கவர்ந்தும் மனதை நெருடுமுன்னம் தேவியைக் கவர்ந்து விட்டது.

“என்னப்பா இந்த அண்ணன் மெசின் மாதிரி விதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்? இந்தக்கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ள ஐந்து ஆறு முடைநெல்லை விதைத்துப் போட்டாரே! இவருக்கென்ன கைகடுக்காதா?” “அதைத்தான் மகள் நானும் யோசிக்கிறேன். விதைப்பும், நல்ல சீராக எங்காவது கூட்டுப்பட்டதுமில்ல. அங்கொன்று இங்கொன்று என அரிதாய் விழவுமில்ல சரியா ஒழுங்கா விதைபட்டிருக்குப்பாவம் அவன் பொடியனுக்கு நம்மட கண்பட்டாலும் படும்!” என்று தேவியின் பார்வையில் அவன் எவ்வளவு தொழிலில் முறையில் கெட்டிக்காரனாக இருக்கின்றான் என்று சொன்னதன் பின்னே தங்கத்துரையர் அவனது ஒவ்வொரு வேலையிலும் ஆழ்ந்து ஊருடுவிப் பார்வையைச் செலுத்தி வந்தார். இந்த எண்ணம் ஏற்பட்ட நாளில் இருந்து நாலாறு மாதம்

உருண்டது. வட்டவிதானையாரின் வயலும் விளைந்தது. அந்தவேளாண்மை வெட்டுக்கும், குடுமிதிப்புக்கும் கூட சரவணன் வந்தான் வேலை செய்தான். இந்த அறுவடை, குடுமிதி நடந்த நாட்களிலே சரவணனுக்கும் தேவிக்கும் இடையில் சினேகபூர்வமான உறவு ஏற்பட்டது. கதைத்தார்கள் வித்தியாசமான எண்ணத்தில் அந்தக்கதைபேச்சு எழவில்லை. இருந்தும் தேவியை தங்கத்துரையர் இந்த காலப்பகுதியிலே சரவணனுக்கு கட்டிவைக்க வேண்டுமென வட்ட விதானையாரைத் தூண்டினார். வட்டவிதானையாரும், ஏனோ தானோ என்றில்லாமல் சரவணனின் அம்மாவை அணுகி நிலமையை சொல்லி கேட்டபோது,

“என்னதம்பி! என்ற குடும்பநிலம் உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே சரவணனின் அப்பா செல்விழுந்து செத்ததன் பின் என்ற மகனுமில்லையென்றால் என்ற நிலம் இந்தப் பிள்ளையையும், வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்திருக்க முடியும். இந்தப் பிள்ளையாவது ஓர் நல்ல நிலையில் இருக்குமேயானால் நான் யோசிக்கமாட்டான்” என்று தனது நிலைப்பாட்டினைச் சொன்னா. அதற்கு வட்டவிதானையார் “அப்படியில்ல அக்கா! நீங்களும் தம்பியும் விரும்பினால் தம்பிக்கு கசாது பண்ணிப்போட்டு தங்கத்துரை, தம்பியை வெளியில் போக்காகாதாறன் என்று சொல்லுறார், தம்பியும்போய் இரண்டு வருடம் இருந்திற்று வந்தால் பிள்ளைக்கும் ஒரு ஒழுங்கப்பார்த்து இரண்டுபேருட கல்யாணத்தையும் நடத்திவிடலாந்தானே” என்று சொன்னதும், சரவணனின் அம்மா “சரிதம்பி” எனச்சம்மதம் தெரிவித்து விட்டா.

இந்த ஏற்பாட்டின்படி சரவணனுக்கும் தேவிக்கும் கல்யாணப்பதிவு நடந்தது. இது நடந்து ஓர் இரு மாதங்களுக்குள் சரவணன் மத்திய கிழக்கிற்குச் சென்றான். இருவருட ஒப்பந்தப்படி அங்கே பனிக்குளிரிலும், கடும் வெயிலிலுமாகப் படாத பாடுபட்டு மேலதிக வேலைகளும் செய்து தனது தாய்க்கு கஸ்ரம் என்பதே தெரியாதபடி பணமும், உடை துணியும், தனது தங்கைக்கும் மனைவி தேவிக்குமாகப் பாரபட்சமில்லாமல் உடைவகைகளும், கைக்கடிகாரங்கள் நகைகள் என அனுப்பினான். ஒப்பந்தத்தொழில் முடிந்து வரும்போதும் மூன்று, நான்கு லெட்ச ரூபாய்களோடும், இன்னும் பல பொருட்களான ரீவி, டெக், தண்ணீர் மோட்டார் போன்ற பொருட்களோடும் வந்தான் இவன் வருவதற்குள் இவனது தங்கையும் பெரியபிள்ளையாகி அவளுக்கும் தன்னைப்போல் நல்லபடியான ஓர் கூலித்தொழிலாயினும், நேர்மையான ஒருவரை

வட்டவிதானையாரும், மாமன் வீட்டாரான தங்கத்துரையர் குடும்பமுமிணைந்து கேட்டு வைத்திருந்தனர். அதன்படி சரவணன் ஒரு வைகாசி மாத முற்பகுதியிலே வந்தான். அந்த மாதமே அடுத்தடுத்து வந்த நல்ல நாளில் முதலில் சரவணனின் தங்கைக்கும், அதனையடுத்து அவனுக்கும் திருமணம் நடந்து முடிந்தது.

சரவணன் தேவி கல்யாணம் நடந்த காலகட்டம் மிகக்கொடுமையான போர் நடந்து கொண்டிருந்த காலம். இருந்தும் சரவணனின் தந்தை இறந்தகாலத்தை ஒப்பிடுகையில் இக்காலம் அதிலும் மிகமோசமான காலம். இதனால் சரவணன் திருமணமாகி அவனுக்கும் தேவிக்குமிடையில் நான்கு வயதுப்பெண் பிள்ளை ஒன்றும் ஒன்றரை வயது ஆண்பிள்ளை ஒன்றுமிருக்கும் வேளையில் சரவணனை அடுத்த வீட்டில் ஓர் படைப்பிரிவு வந்து குடிகொண்டது. அங்குவந்து குடிகொண்டவர்களுக்கு கழிப்பிட வசதியும் கிணறுமில்லாததனால் சரவணனது வேலியில் அவனது அனுசரணையும் விருப்பமுமில்லாமல் கடப்பொன்றினை அவர்களாக எடுத்து கழிப்பிடத்தைப் பயன்படுத்தியும் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளிப்பருமாறியும் வந்தனர். இந்தப்பரிமாற்றத்தோடு நில்லாமல் சரவணனின் வீட்டுத்தளபாடங்களிலும் ஏன் தனது மனைவி குடும்பத்தின் மீதும் ஒரு சிலர் கையாடலும் களவியலும் கொண்டனர்.

இது பக்கத்துப்பக்கமாக இருந்த வீட்டுக்காறர்களினால் தெரியவந்தது. தெரிந்தும் மௌனமொழி சைகை வடிவில் எல்லா இடங்களிலும் பரவி இறுதியில் சரவணனது காதுக்கும் எட்டியது. ஆனால், எவ்வளவோ அமைதியாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருந்து வந்த குடும்பத்தினுள் அடிக்கடி சிறுசிறு பிரச்சனை பிளவாக வெடித்துக் கொண்டிருந்தது. இதனை அறிந்த கையோடு சரவணன் தனது மனைவியை அழைத்து அமைதியாகச் சொன்னான்.

“தேவி! கூடாத சில செயல்களெல்லாம் நமது வீட்டினுள் நடைபெறுவதாக ஊரெல்லாம் இரகசிய இரகசியமாகக் கதைபடுகின்றது. எனவே இதனை நான் வெளிவெளியாக சம்பந்தப்பட்டவரிடம் சொல்லவும் கண்டிக்கவும் என்னால் முடியாது. அது என்னை மீறிய ஓர் சக்தி! எனவே நீயாக இதனைக் கட்டுப்படுத்தும் இல்லையென்றால் நீயும் நானும் பிரிந்து வாழ்வது மட்டுமல்லாது நமது பிள்ளைகளின் எதிர்காலமும் கேள்விக்குறியாகுமென்று இவ்வாறு; சொல்லியும் “நீங்கள் சும்மா சந்தேகப்பட்டு வீணாக நீங்களே கதைகட்டுகின்றீர்கள். நீங்கள்

நினைப்பதுபோல் எதுவுமிங்கு நடக்கவில்லையென்று உதறித்தள்ளினாள்.

அவளது நடத்தையிலும் சம்பந்தப்பட்டவர்களின் அத்துமீறல்களிலும் எதுவிதமாற்றமும் நடக்கவில்லை! சரவணன் அந்த வீட்டிற்கு ஓர் அந்நியன், தீண்டா ஈனன் என்ற நிலைக்கு தனது மனைவி தேவியால் புறக்கணிக்கப்பட்டான்!

இச்செயல் சரவணனின் மாமன் தங்கத்துரையர் அவர் மனைவி வட்டவிதானையார் மார்க்கண்டர், சரவணனின் தாய் ஆகியோரும் அறிந்தனர். அவர்களும் நல்லா இருந்த சரவணனின் குடும்பத்தில் இடிவிழுந்ததுபோல் இப்படி ஓர் நிலையாகிப்போய்விட்டதே! இது நீடித்து இக்குடும்பம் நிலைகுலையக்கூடாதே என்ற நல்லெண்ணத்தில் தேவியை ஒவ்வொருவரும் இரகசியமாக அழைத்து தங்களால் இயன்ற புத்தியையும் ஆலோசனையையும் கூறிவீட்டைக்கூட நீ விட்டு உனது கணவன் பிள்ளைகளோடு வேறு இடம் வந்து கணவனோடு அன்பாய், ஒற்றுமையாய் இரு என்று கூறியதும் அவர்களுக்கெல்லாம் “நான் ஏன் எனது வீட்டை விட்டு எங்கையும் போய் இருக்கவேண்டும்? வீட்டைவிட்டு வெளியேறுமளவிற்கு அங்க என்ன நடந்தது? இதெலாம் அடுத்த வீட்டுக்காரிகளால், சரவணனாலும் எரிச்சலில் கட்டிவிட்டகதைதான். பொறுங்க நான் எல்லாருக்கும் மருந்து கட்டிக்காட்டுறேன்” எனச்சீறிச் சினந்தவளாக உரியவர்களும் தனக்கு உறுதுணையானவர்களிடம் வந்து உடனே முறையிட்டாள்!

அவர்கள் அடுத்தவீட்டு மணியையும், அவ கணவனையும் எதிர்வீட்டு அன்னம்மா அவகணவர் பிள்ளைகளையும் தங்கள் இடம் வரவழைத்து அறைகளில் போட்டு அடைத்து அடித்து விட்டு “இனிமேல் ஏதும் நடந்தாலும் கொண்டு போடவேண்டிய இடத்தில் போட்டு விடுவோம். இப்போது நடந்தது கூட யாருக்கும் தெரியக்கூடாது” என எச்சரித்தும் விட்டவர்கள் சரவணனை அழைக்கவுமில்லை எச்சரித்தோ அடிக்கவுமில்லை. அடுத்த வீட்டார் எதிர்வீட்டாருக்கு நடந்த செயல்கள் சரவணனுக்கு தெரியும்படியே நடந்தது. சரவணன் இதன் விரக்தி வேதனையால் எந்தக்காலமும் மதுவைத்தொட்டுமறியாதவன். குடித்தான். வெறியினால் வீட்டுக்கு நேரங்காலங்கடந்து வந்தான். சிலநாட்களில் வீட்டுக்கே வராமலும் பள்ளிக் கூடங்கள் வாசிக்கசாலைகள்

எனத்தங்கினான். இதைக்கூட தேவி பெரிதாகக் கருதாமல் இருந்து வந்தாள்.

நாட்கள் செல்லச்செல்ல சரவணன் தொழிலில் ஈடுபாடில்லாமலும் அப்படி ஏதும் செய்தாலும் அந்தவருவாயை தேவியின் கையில் கொடாது அவனது தாயிடமே கொடுத்து தாயிடமே சாப்பிட்டு அங்கே தங்கிவந்தான்.

இச்செயல் ஓர் இருவாரங்களாக நடந்து கொண்டிருக்கும்போது ஓர் இரவு தாயின்வீட்டில் உணவு உண்டு கொண்டிருந்தவனை எதுவித அழைப்பு மின்றித் திடீரென வந்த படையினர், “உம்மை விசாரிக்க வேண்டும் உடனே வா” என அழைத்தனர்.

தாய் தடுத்தும் கெஞ்சி மன்றாடியும் கேளாமல் அந்தத்தாயை வலுக்கட்டாயமாகப் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டு, சரவணனை இரவு பதினொரு மணிவரை அவனது கண், கை, கால்களைக் கட்டிவைத்து பதினொருமணிக்குப் பின் பச்சக்கம்பு கட்டைகளால் அடித்தனர். அந்த இருவரினது அடிகள் அனைத்தையும் தாங்கமுடியாதவனாக உணர்விழந்து குற்றுயிராய் வீழ்ந்தான்.

அன்று இரவு முற்றாக இந்நிலையிலே கிடந்தவனை அவனது தாய் குப்பிவிளக்கோடு தேடமுயன்றதும் சிலர் அவனை அந்த இரவிலே எங்கும் போகாதீர் போயும் காணமுடியாது காலை பார்ப்போம் எனத்தடுத்தனர்.

அந்தத்தாய் இரவெல்லாம் உறங்காது அதிகாலை நிலந்தெளியமுன் எழுந்து தங்கத்துரையர் இல்லமடைந்து அவரிடம் சொல்லி இருவரும் தேடிவரும்போது சரவணன் கை, கால், கண்கள் கட்டப்பட்டவனாக அவனது உடலிலே உடையின்றி ஒரு பெண்டரோடு மட்டும் மேலெலாம் கத்திவெட்டுக் காயங்கள்போல் சன்னபின்னலான காயங்களால் வடிந்த இரத்தம் உறைந்து கிடக்கக் காணப்பட்டான்.

இந்நிலையில் சரவணனைக் கண்ட தாய் அந்த இடத்திலே “என்ரமகனே” என்ற ஒரே ஒரு சத்தத்தோடு அவசரிந்தா!

செய்வதறியாத தங்கத்துரையர் மேலும் அங்கு இங்கென ஓடி ஒரு சிலரைக் கூட்டிவந்தார். அன்றைய நாட்டின் சூழ்நிலையில் யாருக்கும், என்ன நடந்தாலும் முன்னைய காலங்களைப்போல் முண்டியடித்து ஓடிவந்து என்ன ஏது என்று கேட்கவோ உதவவோ வருங்காலமல்ல தனக்குத்தனக்கு ஏது நடந்தாலும் அதனை அவரவரே எதுவானாலும் அனுபவிக்கவேண்டியது தான். இதேநிலைதான் சரவணன் கிடந்த நிலையைக் கண்டதாய் “என்ரமகனே!” என்று போட்டசத்தம் ஒரே சத்தந்தான். ஆனால் அச்சத்தம் எங்கெலாம் கேட்டிருக்கும் முன்னுள்ளகாலமானால் எத்தனையோபேர் ஓடிவந்திருப்பர்! அன்று அதிகாலை சரவணனின் தாயின் குரல் சிலருக்குக்கேட்டும் உள்ளம் துடித்து உருகிவருந்தி என்னமோ? யாருக்கு என்ன அநியாயம் நடக்குதோ? அடக்கடவுளே என்ன கொடுமையான உலகம்பா என்று வருந்திய அளவிற்கு எந்த ஒரு பெண்ணுக்கோ! ஆணுக்கோ! எழுந்து ஓடிவந்து பார்க்கும் தந்துணிவு வரவில்லை!

ஆட்களைக் கூட்டிவந்த தங்கத்துரையர் தனது மருமகனையும், மருமகனின் தாயையும் வந்தவர்களின் உதவியோடு தனது இல்லம் கொண்டுபோய் சரவணனின் தாய்க்கு முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்து அவளை எழுப்பி “குழறக்கொள்ளவேணாம் கவலைப்படவேணாம், சரவணனுக்கு உயிர்ஆபத்து ஒன்றுமில்லை சிறுகாயங்கள்தான்.” என அவளை ஆறுதல் படுத்தியும், சரவணனுக்கு வட்டவிதானையாருக்கு வியளமிட்டு அவரது உதவியோடு மருத்துவரைக் கொண்டு உடலுக்குப் பூசுமருந்தும், உள்ளுக்குக் குடிக்கமருந்துமென பெற்றுக்கொடுத்தார்கள்.

இப்பாரிய கொடுமையைச் செய்வித்த தேவி ஒன்றுமே அறியாதவன்போல் இருந்து வரலானாள். இதனால் சரவணன் படுத்த படுக்கையாக ஒருமாதகாலத்திற்கும் மேலாகக் கிடந்தான். இவன் சுகப்பட்டு நடமாட வந்தால் மேலும் சரவணனுக்கு உயிருக்கே உத்தரவாதமற்ற நிலவரம் வரலாம் என்ற பயத்தின் காரணமாக சரவணனைக் கூட்டிக்கொண்டு இரவோடு இரவாக அவனது தாய் ஊரைவிட்டு வெளியேறினாள்.

சரவணன் வெளியேறியதை அறிந்த தேவி மேலும் பழிவாங்கும் சபாவத் திலும், தனது தவறை உணராது திருந்தாது வெந்தபுண்ணில்வேல் பாய்ச்சுவதுபோல் சரவணன்மீருந்து தனக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் வருவாய் வரவேண்டும்! உழைத்துக் குடும்பத்தைக்

காப்பாற்ற முடியாதவன் என்மேல் கெட்ட அவப்பெயரை ஏற்படுத்திவிட்டு அம்மாவையும் கூட்டிக்கொண்டு எங்கோ போய் ஒழித்து வாழுகின்றான்! அவனை எப்படியோ கண்டுபிடித்து தனக்கும், தன்பிள்ளைகளுக்கும் வாழப்பணம் பெற்றுத்தரவேண்டுமென்றும் சில முகாம்களிலெல்லாம் ஓடிஓடிப்போய் முறையிட்டாள்! தனது செயலுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களிடமும் கூறினாள்.

அவர்களின் ஆலோசனையின் பேரில் அவர்களை விடப்பெரியவர்களிடமும், பெரிய இடங்களுக்கும்போகச் சொன்னதன் பேரிலுமே போனாள். முறையிட்டாள். இவளை விட இவளின் கெட்ட நடத்தையை உண்மைக்கு உண்மையாக உரியவர்களிடம் சொல்லிச் சரவணனுக்கு நீதிகேட்கும் நிலையில் நிலமையும் சரியில்லை. முன்வரவும் ஆட்களில்லை.

தேவிமுறையிட்டதுபோல் சரவணனின் உழைப்பு இல்லாவிட்டாலும் தேவிக்கு அரிசி மூடைகளும், மீனின், இறைச்சி, பால்மா, முட்டை, விஸ்கோத்து, பழவகைகளும், பவுடர், சோப்பு உடைதுணிகளென காலடியிலே தேவையான நேரம் வந்து சேரும்.

இதையெலாம் கண்டவர்கள், தங்கத்துரையர் குடும்பத்திடம்போய் “உங்கமகளுக்கு என்னகுறை? என்ன இல்ல. எல்லாம்? அவளுக்குக் கொடுக்கின்றார்கள் அதையெலாம் அனுபவிப்பதுபோதாமல் அவன் பாவி சரவணனையும், உங்கமகள் ஊரில் வாழமுடியாதபடி அவனையும், அவன்தாயையும் ஒளிந்து ஓடவைத்ததுமல்லாமல் பல இடங்களிலும் அவனைப்பற்றி மேலும் மேலும் முறையிட்டுத்திரிகின்றாவாமே! இந்தப்பாவம் அவவைச் சும்மாவிடாது! அவசெய்வித்த ஆக்கினை போதாமலா இன்னுமின்னும் அவனை உயிரோடு வாழவிடாது கொலை செய்ய எத்தனிக்கின்றா? இவ்வை நீங்கள் கூப்பிட்டுக் கட்டுப்படுத்த ஏலாதா?” எனக்கேட்டார்கள்.

“அவனென்ன உழைக்கப்பறிக்க முடியாதவனா? குடிகாரனா? ஏதும்சோலிகறட்டுக்குப்போறவனா? இப்படிப்பட்டவனுக்கு உங்க மகள் துரோகம் செய்து கெட்டுக்கிடப்பதும்மல்லாமல் அவனையும் தேடி அழிக்க ஓடித்திரிகின்றாவே” என்று சில நல்ல ஆண்களும், பெண்களும் சொன்னாலும் தங்கத்துரையரும், மனைவியும் “இவள் கண்கெடுவாள் ஒரே ஒருபிள்ளையென்றுதானே அந்த அப்பாவிப் பொடியனை

நாமாகத்தேடிக்கட்டி வைத்தோம். அவள் நல்லா இருக்கவேண்டுமென்று இடிவிழுவாள் இப்படி நடப்பாள் என்று யார் கண்டா? இப்படியிவள் செய்வாள் சாதிக்கும் நமக்கும் இப்படி ஒரு பெயரை எடுத்துத்தருவாள் கொடிய ராட்சசியாக மாறுவாள் என்று அறிந்திருந்தால் இவளை பிறந்த உடனே கழுத்தைப்பிடித்து நெருக்கிக் கொண்டிருக்கலாம்” என்று இராப்பகலாகத் திட்டினர். இவர்களும் இன்னும் பலரும் இதைத்தான் தம் வீடுவளவில் இருந்து கொண்டு மனதாலும், மௌனமாகவும் திட்டலாம். வேறு என்னதான் செய்யமுடியும்? வேலியே பயிரைமேயும் போது யார்தான் என்ன செய்யமுடியும்.

“சரவணன் ஓர் போராட்டக்குழுவைச்சேர்ந்தவன் என்றும் தேவியால் உருவாக்கப்பட்டான்! இவன் தங்களையும் தங்கள் இடத்தையும் போராளிகள் வந்து தாக்கி அழிக்கும் நிலைக்கு போராளிகளிடம் கூறி அழிக்கமுனைவான். இவனை நீங்கள் சுட்டழிப்பதுதான் நல்லது அப்படிச் செய்தால் நானும் எனது பிள்ளைகளும் உங்களோடு உங்கள் ஊர்பிரதேசங்களுக்கு வருவோம். வேறு எங்களுக்கு இங்கிருக்க முடியாது. அப்படி இருந்தால் அவர்கள் வந்து சுட்டுவிடுவார்கள்” என்று படைப்பிரிவினரின் முகாங்களிலும் சொல்லி வந்ததன்பேரில் படையினர் அது உண்மையாகத்தான் இருக்குமெனக்கருதி சரவணனைக்கடுமையான முறையில் தேடலாயினர்.

இதனால் சரவணனும் தாயும் ஊரைவிட்டு இஸ்லாமிய ஊர் ஒன்றிற்கு ஓடித்தப்பி அங்கு அரிசாலை ஒன்றில் வேலை செய்து வந்தனர்.

இங்கு அடாத அட்டுழியங்களைச் செய்துவந்த தேவி குறிப்பிட்ட படைப்பிரிவினர் அங்கிருந்து மேலிடத்தின் உத்தரவின்பேரில் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டதனாலும், இவளை பற்றி ஊரில் உள்ளோர் போராளிகளுக்குக் கொடுத்த தகவலினாலும் இவளும் மற்றொருபுறம் தேடப்படுகின்றாள் என்றதை அறிந்ததும், இவள் ஊரைவிட்டு பிற்தொரு பக்கம் ஓடலானாள்.

இதனால் தேவிக்கும், இருபிள்ளைகளுக்கும் அனுதாபம் காட்டவும், ஆதரிக்கவும் இவள் செயல் அறிந்தவர்கள் யாரும் முன்வரமாட்டார்கள் என உணர்ந்ததேவி அங்கிருந்து ஓடிவிட்டு

இவளைத்தெரியாத ஊர்களில் அங்கிங்கென அலைந்தும், சிலபல வீடுகளில் தானே வேலைகேட்டு உடைதுணிகழுவிக்கொடுப்பது வீடு, முற்றங்கள் கூட்டித்துப்பரவு செய்வது, அரிசி, மிளகாய், மா என குற்றி இடித்துக் கொடுப்பதுமான வேலைகளைச் செய்து ஒரு நாட்கிடந்து ஒருநாள் உண்டு அயலவர் வீடுகளில் தங்கிவந்தாலும் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் ஒரு கிழமைதானும் நிலைத்து நிற்கமுடியாத கெடுபிடிகள் பல பிரச்சனைகள் என உருவாகியே வந்தன.

இந்நிலையில் தனது மகளான ஆறு வயதுப் பெண்பிள்ளை தாயினது தவறுகளை சிந்தித்து உணர்ந்தவளாக ஒருநாள் அதிகாலை தாயிடமே சொல்லாது கொள்ளாது ஓடிவிட்டாள்! ஓடியவள் தெருவில் வருவோர் போவேரிடமெல்லாம் அயலார், அயலவர்களிட மெல்லாம் “எங்க அப்பா சரவணனைத் தெரியுமா? கண்டிர்களா அப்பாவைக்கண்டால் அவரிடம் என்னைக்கூட்டிட்டுப்போறீர்களா எனச்சொல்லி அழுதபடி ஓர் இருநாள் அவளும், தாயைப்போல் அலைந்தாள்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அரிசி ஏற்றிக்கொண்டு எங்கோ கொடுத்துவிட்டுத்திரும்பிய லொறிச்சாரதியும், அவரது உதவியாளரும் கண்டு சிறுமி மீது அனுதாபப்பட்டவர்களாகச் சிறுமியை மேலும் விசாரித்தபோது தங்களது முதலாளியின் அரிசி ஆலையில் சரவணன் என்ற பெயருடைய ஒருவர் வேலை செய்கிறார். எதுக்கும் லொறியில் ஏறும் எனக்கூட்டிவந்து சொல்லி வைத்ததுபோல் வயது முதிர்ந்த சாரதி இஸ்மாயில் அரிசி ஆலைக்கு அண்மையில் லொறியை நிறுத்திவிட்டு அரிசி ஆலையினுள் சரவணனைக் கண்டுபிடித்துக் கூட்டிவந்தார். வரும்போது “ஏ சரவணன்! ஓங்க தமழப்பொண்ணு, ஆமா சிறுகுட்டி ஒண்ணு ஒம்பேர் சொல்லிறோட்டில நிண்ணுது கூட்டிவந்தோம். வந்து பாரப்பா யாரெண்ணு” என்றே சொல்லிக் கூட்டிவந்தார். சரவணன் வந்து பார்த்ததும் “ஐயோ என் மகளே!” எனத் தாவிப்பிடித்துத்தூக்கி அணைத்தவனாக அழுது அழுது கண்ணீர் பெருக் கெடுக்கச்சென்றான்.

சிறுகதை

4

வகைவென்ப வாய்மைக்குடிக்கு?

மகேஸ்வரன், நாள் சாத்திரம் பார்த்தே எந்தச் செயலையும் செய்வான். அவனது அப்பா அந்த வகையில் கடும் பேர்வழி, அதனால் அவனும் சிறு பிள்ளையில் இருந்தே அவரைப் பின்பற்றியே நடந்து வந்தான். ஒவ்வொரு நாட்காலையிலும். இயற்கையான முக்கியமான கடமைகளை முடித்து முழுகி உடுத்து வெளிக்கிட்டு கூப்பிடு தொலைவில் உள்ள மாணிக்கப் பிள்ளையார் ஆலயம் சென்று அங்கு ஆலயத்தை நாலு பாகமென்றாலும் உள்ள நேரத்திற்கு ஏற்ப கூட்டி வெளியாக்கி கிணற்று வாளியை எடுத்துத் தீர்த்தக் கிணற்றில் தூசி துப்பரவாக பயபக்தியோடு தண்ணீர் அள்ளி வெளியில் கொடி மரத்திற்கு அண்மையில் இருக்கும் நந்தி, மற்றும் உருவங்களுக்கும் தண்ணீரால் கழுவி விட்டு பிள்ளையார் ஆலயத்தைச் சுற்றி நிற்கும் மல்லிகை. செவ்வரத்தை, வெள்ளலரி, செவ்வலரி ஆகிய மலர்களைப் பறித்து கழுவிய தெய்வ உருவங்களுக்கு வைத்து வணங்கி விட்டே, வீடு வந்து சாப்பிடுவதோ, பள்ளிக்கூடம் போவதோ, ஏனைய வேலைகளைச் செய்வதோ என எல்லாம் அந்த பிள்ளையார் ஆலய வழிபாட்டின் பின்புதான்.

இந்தப் பழக்கம் என்பது இன்று நேற்றில் இருந்தல்ல அவன் நடந்து ஓடி விளையாடும் காலத்தில் இருந்து அவனது அப்பாவோட சென்று கற்ற பழக்கமானது இளைஞனான இந்த வயது காலத்திலும் தொடர்ந்து வருகின்றது. இவன் பள்ளிக்கூடத்தில் கூட தேவாரம்

பாடுவது, முதல் முக்கியமான சரஸ்வதி பூசை மற்றும் பள்ளிக்கூடத்தில் சமய வழிபாட்டுடன் கூடிய எல்லாவற்றிற்கும் இவனே ஈடுபடுவான். ஆசிரியர்மாரும், இவனையே ஈடுபடுத்துவர்.

இதனால் ஊரில் உள்ள சமய வழிபாட்டில் ஈடுபாடுள்ள ஆண்களும், பெண்களும் ஏன் இளைஞர்கள், வயது வந்த பெண்கள், குழந்தைகளென மகேஸ்வரனுக்கு நல்ல மதிப்பு மரியாதை கொடுத்து வந்தனர். இவன் சங்கீதம் படிக்காவிட்டாலும், ராக பாவ தாளம் தப்பாது அழகாகப் பாடுவான். நல்ல இனிமையான குரல் வளமும்கூட.

மகேஸ்வரன் தேவாரம், திருப்புகழ், காவடிச் சிந்து, கரகம், கும்மிபோன்ற பாடல்களை, சகலரையும் ஈர்க்கும் வகையில் பாடுவான். இதனால் வயது வந்த பெண்கள் சிலர் இவன் பால் ஈர்க்கப்பட்டு நட்பு, அன்பு, பாசம் என்று பழகிப் பின் காதல் எனக்கூறி மனம் விட்டு தங்கள் உள்ளுணர்வை எழுத்தின் மூலமும் தெரிவித்தனர்.

இதனையெல்லாம் மகேஸ்வரன் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாதவனாக அவர்களுக்கெல்லாம் “எனக்கு இதில் விருப்பமில்லை” என்று முகத்தில் அடித்தாற்போல் கூறி மறுத்து வந்தான். இத்தனைக்கும் மகேஸ்வரனுக்கு அந்தக் களவியல் துறையில் விருப்பமிருந்தாலும் அம்மா அப்பாவிற்குப் பயந்தும் அதை விடச் சாதி, இனப் பிடிப்பில் ஓர் வெறி பிடித்தும் அதன் காரணமாக தன்னை விரும்பிக் கேட்ட பிள்ளைகள் தன்னை விடத் தனது சாதியை விடச் சற்று இளக்கம் என்ற உணர்விலே தட்டிக் கழித்தும் வந்தான்.

பக்தியிலும் பாடல்களிலும் செயற்பட்டாலும் பள்ளிப் படிப்பில் அவ்வளவு கெட்டிக்காரன், முளைசாலி என்பதற்கில்லை. ஒவ்வொரு வகுப்பிலும், பதினெட்டாவது இருபதாவது மாணவன் என்று சொல்லும்படி பின்தங்கியும், இரண்டு மூன்றுமுறை வகுப்பேற முடியாமல் படித்த வகுப்பிலே படிக்கும் நிலையிலும் பின்தள்ளப்பட்டும் வந்தான். எப்படியோ க.பொ.த. (சாதாரண) பரீட்சையில் சித்தியடைந்து உயர்தரம் படிக்கும்போது கிருபைராணி என்னும் தன்னுடன் படிக்கும் மாணவியோடு இவனுக்கு நெருக்கம் ஏற்பட்டது. ஆனால் இவன் முன்பு தன்னை விரும்பி காதல் கடிதம் எழுதிய பிள்ளைகளை

வெறுத்து ஒதுக்கிய நிலையிலே கிருபைரானியும் இவனோடு பள்ளிக்கூடப் படிப்பு பாடம் சம்பந்தமாகப் பழகித் தொடர்பு கொண்டாலும் வேறு இவனை விரும்பவோ காதலிக்கவோ, அவன் பெரிதாக முன்வரவில்லை.

காரணம் இவன் ஓர் பத்தாம்பசலி, சாதி வெறிபிடித்தவன் என்பதே. இருந்தும் மகேஸ்வரன் கிருபைரானியை விடுவதாக இல்லை. அவளுக்கு சில பரிசுப் பொருட்களையும், பழங்கள், கேக், சொக்கலேட் போன்றவற்றையும் கொடுப்பதோடு சில தேவை கிருபைரானிக்கு ஏற்படும்போதெல்லாம் பணமாகவும், கொடுத்து உதவி வந்தமையினாலும் கிருபைரானியும், காலக்கிரமத்தில் இவனது விருப்பத்திற்கிணங்கினான். அவளும் இவனுக்கு கடிதங்கள் எழுதினாள். எழுதியதோடு அவனிடம் இதையும் கேட்டாள்.

“நீங்க என்னை விரும்பி உங்கள் விருப்பத்தை எனது பாடப்புத்தகத்திலும், கொப்பிகளிலும் எழுதி எனது விருப்பத்தைக் கேட்க முன்னர் உங்களுக்கும் ரெண்டொரு பிள்ளைகள் காதல் கடிதம் தந்ததுகள்தானே? அவர்களை நீங்கள் ஏன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை?” “யார் சொன்னது? அப்படி எனக்கு யாரும் காதல் கடிதம் எழுதவில்லையே”. “ஏன் என்னிடம் பொய் சொல்லுகின்றீர்கள்? அப்படி எந்தப் பிள்ளையும் எழுதவில்லையென்று? மாணிக்கப் பிள்ளையார் சாட்சியாக உண்மையென்பீர்களா?” “சரி இதை உமக்கு யார் சொன்னது?” “சம்பந்தப்பட்ட பிள்ளைகள்தான். “என்ன என்று சொன்னார்கள்?” “நீங்கள் சாதித் திமிர் பிடித்த ஆளாம். நான், நாங்க என்ன அப்படித் தீண்டாச் சாதியென்றா எண்ணிவிட்டார்” என்று சொன்னார்கள். “அப்படியில்லை அதுமட்டுமல்ல நான் என்ன மன்மதனா? எனக்கு கன பிள்ளைகள் கடிதம் எழுத?” “இல்லை ஆள் ஆள் தெரியாமல் சிவமணியும் பிரியாவும் எழுதவில்லையா?” “எழுதினார்கள். அது அப்பாவுக்குத் தெரிந்தால் என்னைக் கொன்று போடுவார் என்ற பயத்திலும், மேலும் படிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலும் மறுத்தேன்”. “இப்ப மட்டும் உங்களை உங்க அப்பா கொல்லாமல் சம்மதிப்பாரா?” “இப்ப நீங்க உடனே படிப்பை விட்டு விட்டு என்னை.....” “இல்லக் கிருபா! நான் ஓ/எல் கூட எழுதாத நிலையில் எப்படி அதையெல்லாம் நினைப்பது? இப்போ ஏ/எல் படிக்கும்போது இதையெல்லாம்

நினைக்கலாம். எப்படியோ ஓ எல் பரீட்சையில் பாஸ் பண்ணிய நம்பிக்கையில் எந்த நிலையிலும் ஏ எல் லைப் படித்துப் பாஸ் பண்ணலாம். என்ற நம்பிக்கையில்”.

“அதன்பிறகு நம்ம திருமணத்தை பற்றிச் சிந்தித்து முடிவெடுக்கலாம்.” “அப்படியானால் அதற்குள் ஏன் எனக்குக் கடிதம் எழுதி என் சம்மதத்தைக் கேட்க வேண்டும். ஏ எல் பரீட்சையில் பாஸ் பண்ணிய பிறகு இதைப் பற்றிச் சிந்திக்கலாந்தானே!” “அதற்குள் நீ யாரையாவது காதலித்துத் திருமணம் முடித்து விட்டால்!” “முடித்து விட்டால்: உங்களுக்கா காதலிக்கவும் கல்யாணம் கட்டவும் பெண்கள் இல்லை? எங்களைப்போல் நீங்கள் ஏழைகளா? அதுவும் இல்லாமல் எங்களைப்போல நீங்கள் குறைந்த சாதியா?” “என்ன கிருபா அந்தப்பிள்ளைகள்தான் எனது நிலமை புரியாமல் அப்படி நான் சாதி பார்த்தே தங்களை ஏற்கவில்லை என்று சொன்னது போல் நீங்களும் சொல்லுகின்றீர்கள்? நான் என்ன வேண்டும் என்றா சொன்னேன்,” “அவர்களும் தான் அப்படி சொன்னது, தப்பில்லையே. நீங்களும் உங்கள் அம்மா அப்பா எல்லோரும் சாதி பார்த்துத்தானே எல்லாம் செய்வீர்கள். அதனாலேதான் அந்தப் பிள்ளைகளும் சென்னார்கள். நானும் சொல்லுகிறேன்.” “நீர் எதை வைத்து சொல்லுகிறீர் கிருபா?” “எதை வைத்தா? நீங்கள் உங்கள் ஆட்கள் எல்லாம் கூடிச் செய்யும் தொழில்கள் முதல் கல்யாணம், கடன்கட்டு, உதவி, ஒத்தாசை, ஏன் கும்பிடும் ஆலயம், சாவீடு வரை சாதிபார்த்துத்தானே செய்வீர்கள். அது பொய்யா?” “நீங்களும் அப்படித்தானே?”

“நாங்கள் எங்கள் வீடு வாசலுக்கோ, கோவில், சாவீடுகளுக்கோ நீங்கள் அதுதான் உங்க சாதி ஆட்கள் தற்செயலாக வந்தால் எவ்வளவோ பெருமைப்பட்டு எங்களில், எங்கள் சாதியார்களில் பலர் நான் முந்தி, நீ முந்தி என்று பாய் எடுத்து கதிரைகள் எடுத்துப் போட்டு உள்ளன்போடு வரவேற்போம். இதுபோல் உங்களின் வீடு வாசல்களுக்கு நாங்கள் யாராவது வந்தால் ஒருவர் வரவேற்றாலும், தொண்ணூற்றி ஒன்பது பேரான உங்களைப் போல் இளைஞர்களும் குமர், குழந்தை வயது வந்த கிழவன், கிழவி கூட உம் என்றபடி முகம் விடியாமல் இருப்பார்கள்.” “இதையெல்லாம் உனக்கு யார் சொன்னது? இது எல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“ஏன் யாரும் சொல்லவேண்டும்? ஒரே ஊரில் பிறந்த வளர்ந்த எங்களுக்கு என்ன தெரியாதா? அது மட்டுமல்ல எங்க அப்பப்பாவே சொல்லுவார்.

இந்த உயர் சாதிக்காறன் என்று தம்பட்டம் அடிப்பவர்கள் தங்களை விடக் குறைந்த சாதிக்காறன் வீட்டோய் இரகசியமாகக் கள்ளு சாராயம் குடிப்பானுகள், மீன் பொரியல், அது, இது என்று கொடுக்கச் சாப்பிடுவானுகள். எளிய சாதிக்காறனிட்ட இருந்தாக் கடன் படுவானுகள், கள்ளப் பெண்ணை எளிய சாதியிலே வைத்துக்கொள்வானுகள். இதற்கெல்லாம் சாதியில்லை. கோயிலுக்கும், மற்ற மற்ற காரியங்களுக்கும் சாதி பார்ப்பானுகள் என்று சொல்லுவார். இது எல்லாம் உண்மைதானே” என்று பட பட எனச் சொல்லி முடித்ததும், மகேஸ்வரன், “என்ன கிருபா நீ இப்படியெல்லாம் சொல்லுவீர் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இதையெல்லாம் எங்க அம்மா, அம்மம்மாமார் கூடச் சொல்ல மாட்டார்கள். அவர்களையும் விட நீ முத்திக் கிழடாய் இருக்கின்றாய், சொல்கின்றாய்!” “நான் சொன்னதில் என்ன பிழை? எல்லாம் உண்மைதானே? இன்று கூட எங்கட ஆட்கள் உங்கட கோயிலுக்குள் வந்து வணங்கினாலும்: தேர்த்திருவிழா காலத்தில் அந்த ஏடகம், தேர் போன்றவற்றைத் தூக்க விடுவீர்களா? பிறகேன் பேசுகின்றீர்கள்?” “அது கிருபா இரு சாதிக்காரரிடமும் பிழைகள் நிறைய இருக்கின்றது. அதுகளை உன்னாலோ, என்னாலோ மாற்ற முடியாது. அது எதுக்கு நமக்கு?” “ஐயோ நேரம் போனதே தெரியாது. இதற்குள் நமது பேச்சை எந்தப் பிள்ளை, சேர் மார் கேட்டுக்கொண்டு நின்றார்களோ தெரியவில்லை.” “அப்படி யாரும் இன்னும் பள்ளிக்கூடத்திற்குள் வரவில்லை. இவ்வளவையும் உங்களிடம் சொல்ல வேண்டும் என்றுதான் பள்ளிக்கூடத்திற்கு மிக நேரத்தோடு காலை ஆறுமணி போல் வாருங்கள் என்று நேற்றுச் சொல்லிவிட்டு, நானும் அம்மாவிடம் ரூப் விட்டு விட்டு ஏளியாக வந்தேன். கடவுளே இந்த சிவமணி வாறாள். நீங்க கெதியாய் போய் அவள் காணமுதல் வேறோர் கதிரை மேசையில் ஓடிப்போய் இருந்து எதையாவது படித்துக்கொண்டு, எழுதிக்கொண்டு இருங்கோ. நான் அவளைச் சமாளிக்கிறேன்.”

“என்ன சிவமணி நீயும் நேரந் தெரியாமல் வந்து விட்டீர்போல நான் சரியான நேரத்தைப் பாராமல் ஓடோடி வந்தேன். ஆனால்

இங்க ஒருவரும் இல்லை. அந்தா மகேஸ்வரன் மட்டும் வந்திருந்து ஏதோ படிக்கின்றார். நான் தனிய இருந்து என்ன செய்யிற எண்டு திரும்ப வீட்ட போய் வரலாம் என எழும்ப நீ வாறாய்.” “சரி சரி இனி ஏன் வீட்டுக்குப் போகப் போறீர். பிள்ளைகளெல்லாம் வருகுதுகள். இரும் நேரம் சரிதான்” என்றாள் சிவமணி.

மகேஸ்வரனுக்குக் கிருபைராணி சொல்லிய அனைத்தும் ஒருபக்கம் மனவேதனையாகவும், மறுபக்கம் உண்மையாகவும் பட்டது. இருந்தும் கிருபைராணியின் ஆட்களில் அனேகமானவர்கள் ஆண்களும், பெண்களும் கல்வியறிவு இல்லாதவர்கள். அடுத்து அவர்கள் மானம், மரியாதை தெரியாதபடி குடிப்பதும், சண்டை பிடிப்பதும், ஆளை ஆள் அடிப்பதும், வெட்டுவதும், பொலிஸ், நீதிமன்றம் என்று செல்வதும் ஏன்? கூடாத, ஒழுக்கக்கேடான பல பழக்கவழக்கமுள்ளவர்கள். இதனாலேதான் எங்கட ஆட்கள் வெறுத்து ஒதுக்கக் காரணமாக இருக்கலாம். வேறு அவர்கள் என்ன இழிதொழில் செய்கின்றார்களா? அவர்களைக் கழிக்க. எங்களைப் போல் வயல் செய்வதும் மாடு கன்றை வளர்ப்பதும் மேட்டுப் பயிர், வண்டி, வாகனமென்றுதானே செய்கின்றார்கள். அதிலும் சிலர் நல்லவர்கள் இருக்கின்றார்கள். இதற்கெல்லாம் நான் என்ன செய்ய முடியும்? எங்கட ஆட்கள் எல்லாரும் நூற்றுக்கு நூறு நல்லவர்களா? எவ்வளவு படு மோசமானவர்களெல்லாம் இருக்கின்றார்கள் என்றபடி தனக்குத் தானே மனச்சாட்சிப்படி சிந்தித்தான்.

அன்று முற்றாக அவனது மனம் மப்பும் மந்தாரமுமுள்ள வான் போன்று இருந்தது. அன்று பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீடு போனவன் ஒழுங்காக சாப்பிடவு மில்லை. கிருபைராணி பார்க்க அழகாக அமைதியான அப்பாவிப் பெண் போல் இருந்தவள் ஓர் அரை மணி நேரத்துக்குள் எவ்வளவைக் கொட்டித் தள்ளிவிட்டாள். என்ன இருந்தாலும் ஊரும்: ஊர் மக்களும் என்னுடைய ஆளுமையிலும் கட்டுப்பாட்டிலுமா இருக்கின்றது, இருக்கின்றார்கள். இனிமேல் அவளுடன் எந்தத் தொடர்பும் வைக்கக்கூடாது என்ற மன இறுக்கத்தோடு அன்று இரவு தனது அம்மாவிடம் உணவை வாங்கி உண்டவனாக யாரிடமும் எதுவும் பேசாத நிலையில் வழக்கத்திற்கு மாறாகப் படுத்து உறங்கி விட்டான்.

கிருபைரானியும்தான் மகேஸ்வரனுடன் பேசும்போது ஏதோ ஓர் உந்துதல் உணர்வில் பேசினாலும் பின் ஆறிச் சிந்திக்கையில் நான் எடுத்த எடுப்பிலே பேசியிருக்கக்கூடாது. மொத்த ஊரோடும் உள்ள பிரச்சனையை மகேஸ்வரனிடம் பேசினால் மட்டும் தீர்ந்து போகுமா? திருந்தி விடுமா? அவனை நான் புண்படுத்தி விட்டேனே! என்னைப்பற்றி அவன் தப்பாக எடை போட்டிருப்பான். அவன் சொன்னதுபோல் சாதிப்பிரச்சனையைப் பொறுத்தவரை இரு சாராரிடமும் இரு பக்கமும் பிழைகள் நிறைய உண்டு. தங்கள் தங்களிடமுள்ள தப்புத் தவறுகளை உணர்ந்து திருந்தி பெருந்தன்மையோடு விட்டுக் கொடுத்து பழக, வாழ முன்வராமல் காலங்காலமாக பாட்டன் பாட்டி செய்து வந்ததை அம்மா அப்பாவும் அம்மா அப்பா செய்து வந்ததை கடைப்பிடித்து வந்ததை பிள்ளைகளுமாக செய்து வருகின்றனரே தவிர ஓர் மாற்றம் திருத்தமென்பது ஒருவரிடமுமே இல்லை. நாம் ஏன் வீண் பிரச்சனைப்படவேண்டும். நாளை மகேஸ்வரன் வந்தால்தான் பேசியதற்கு அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும். ஆனால் அவன் இனிமேல் என்னோடு பேசாமல் கொள்ளாமல் வெறுத்து விடுவானோ? என கிருபைரானியும் பலதைச் சிந்தித்தவளாக அன்று இரவு சில மணிநேரங்களாக தூக்கமில்லாமலே புரண்டு புரண்டு படுத்தவள் சராசரி இரவு பன்னிரெண்டு மணிக்குப் பின்னே உறங்கினாள்.

அடுத்த நாட்காலை பள்ளிக்கூடத்திற்கு மகேஸ்வரன் சற்றுத் தாமதமாகவே வந்தான். வந்தவனை வகுப்பாசிரியர் ஏன் தாமதம் என்று கேட்பதற்கு முன் ஆசிரியரின் இருக்கையை அண்டி “மன்னிக்க வேண்டும் சேர்! எனக்கு இரவெல்லாம் காய்ச்சல், எழும்ப நேரமாகிவிட்டது. அதனாலேதான் தாமதம் ஏற்பட்டுவிட்டது” என்றான்.

அதற்கு ஆசிரியர் “அப்படியானால் வராமலேயே நின்று மருந்தெடுத்திருக்கலாந்தானே! இப்ப கூட உடல்நிலை சரியில்லை என்றால் வீட்டிற்குப் போய் மருந்தெடுமெ”ன்றார். “இல்லை சேர், எனக்குக் காய்ச்சல் விட்டுற்றுச் சேர்” என்று கூறி தனது இருக்கையில் போய் அமர்ந்தான்.

மகேஸ்வரன் தனக்குக் காய்ச்சல் என்று ஆசிரியரிடம் கூறியதும் அவன் தாமதித்து வந்ததும் இத்தனைக்கும் மேலாக தன்னைப்

பார்த்து வழக்கமாக கண்டு கதைத்து சிரிப்பவன் இன்று உம் என்றபடி முகத்தை சுறுட்டிக்கொண்டு ஏதோ பாரிய கடமையில் ஈடுபட்டிருக்கும் பாவனையில் இருந்ததும் கிருபைராணிக்கு மனம் பெரும் சங்கடமாக இருந்தது.

இதனால் அன்று தனது சக மாணவ மாணவிகளோடு அதிகமாக கதைக்கவும், அன்றைய பாடத்தில் அக்கறை எடுத்துப் படிக்கவும் முடியாதவளாகத் திண்டாடினாள். ஆரம்பத்தில் மகேஸ்வரன் தன்னை விரும்பி தன்னிடம் சம்மதம் கேட்டபோதும், அதன்பின் சில நாட்களும் இவன் யார் நான் யார். இவன் ஓர் சாதித் துவேஷம் பிடித்தவன் என்பது ஒரு சில மாணவ மாணவிகளும் சொல்லும்போது நான் ஏன் இவனை விரும்பவேண்டும் என்று ஏனோதானோ என்று இருந்த நிலையில் இவன் தொடர்ந்து எனக்குப் புரியாத சில கணக்குகளை எனது திண்டாடிய நிலையறிந்து ஏதோ ஓர் வழியில் விளங்கப்படுத்திச் சொல்லித் தந்தான். இது போல் சில பரிசுப் பொருட்களையும், பழங்கள், உணவுப் பண்டங்கள், பணமெனவும் தந்து வந்தான். உதவினான் அப்போதெல்லாம் கூட ஒரு அனுதாபம் மட்டுமே மனதில் தொக்கி நின்றது.

இன்று அப்படியில்லையே! நாளெல்லாம் காலமெல்லாம் அவன் கூடவே இருந்து உண்ண உறங்க வேண்டும் என்றும், இதையும் விட மேலும் ஐயோ மனம் என்னமோ எல்லாம் எண்ணுதே. எதையோ பறிகொடுத்தது போல் இருக்கின்றதே. மகேஸ்வரன் என்னை ஓர் தரமாவது பார்க்க மாட்டானா? இனிமேல் என்னைப் பார்க்கவும் பேசவும் மாட்டானா எனக் கிருபைராணி சொல்லொணாத் துன்பப்பட்டாள். இதுவும் வேணும், இன்னமும் வேணும். என்னை எவ்வளவோ விரும்பி அவனாக என்னோடு தொடர்பு கொண்டு நெருங்கி வந்தவனை நானல்லவா எதை எதையோ பேசி அவன் மனதைப் புண்படுத்திக் கடைசியில் என்னைப் பார்க்கவும், என்னோடு கதைக்கவும் மனமில்லாத நிலைக்கு ஆளாக்கினேன்.

வேறு அவனாக பேசாமல் இருக்கவில்லையே. இதைத்தான் பெண்புத்தி பின் புத்தி என்பார்களோ! இது முற்றிலும் சரிதான் என்றவாறு கிருபைராணி அன்று திண்டாடியவள் பள்ளிக்கூடம் வழமைபோல் விடுவதற்கு ஒரு மணி, ஒன்றரை மணிநேரத்திற்கு

முன் ஆசிரியரிடம் சென்று “சேர் எனக்கு கடும் தலைவலியாக இருக்கின்றது. நான் வீட்டிற்குப் போகப்போறேன் சேர்” எனக்கூறி விடைபெற்று முன்கூட்டியே சென்றுவிட்டாள். இதைக் கூட மகேஸ்வரன் கண்டும் அவனது மனம் இவ போனால் என்ன இருந்தாலென்ன என்ற நிலையில் தனது பாடங்களைத் தொடர்ந்து படித்துக்கொண்டே யிருந்தான்.

இவர்களுடைய இந்த ஊடலும் வெறுப்பும் சில வாரங்கள் நீடித்தன. ஒருவர் பள்ளிக்கு வந்தால் மற்றவர் வருவதில்லை. ஆம்! மகேஸ்வரன் வந்தால் கிருபைராணி வருவதில்லை. கிருபைராணி வந்தால் மகேஸ்வரன் வருவதில்லை. அப்படி இருவரும் வந்தாலும் யாரோ ஒருவர் ஏதாவது சாக்குப்போக்குச் சொல்லி பள்ளிக்கூடம் விடுவதற்கு முன்னே எழுந்து செல்வது. இப்படியான செய்கை செயல்களால் வகுப்பில் உள்ள ஆசிரியரும் மாணவ மாணவிகளும் இவர்கள்பால் சில சந்தேகப்பட்டும், அச்சந்தேகத்தின்பால் கண் மூக்கு வைத்துக் கதைகளையும் கட்டிவிட்டனர். இது காட்டுத் தீயெனப் பரவி சம்பந்தப்பட்ட மகேஸ்வரனின் வீட்டிற்கும் எட்டிவிட்டது.

இதையறிந்த மகேஸ்வரனின் தந்தை ஏதோ ஒன்றுமறியாதவர் போல் மகேஸ்வரனின் நடவடிக்கைகளைச் சில நாட்களாக உளவுத்துறையினரின் நிலையில் ஊடுருவிக் கண்காணித்து வந்தார். கிருபைராணி மிக உருக்கமாக மகேஸ்வரனுக்கு ஓர் சிறு பெடியன் மூலமாக எழுதி அனுப்பிய காதல் கடிதம் ஒன்றை அவன் படித்துப்பார்த்துவிட்டு தனது தலையணை உறையினுள் புகுத்தி வைத்திருந்தான். இதனை மகேஸ்வரனின் தந்தை எடுத்துப் படித்து விட்டு ஆத்திரமில்லாதவர்போல் இந்தக் கடிதத்தை எழுதிய பிள்ளையின் தாய் தந்தை யாராக இருக்கலாம் என ஆராயலானார்.

இவருக்கு மகன் ஓர் மாணவியோடு காதல் கொண்டு கடிதம் எழுதி வருகின்றான். தொடர்பு வைத்து வருகின்றான் என்று அறிந்த அளவிற்கு இன்னார்தான் அந்த மாணவி என்று அறிந்தாரில்லை. இருந்தும் இதனைப் பெரிதுபடுத்தாதவர் போல் இருந்துகொண்டு மகனை அழைத்தார்.

“மகன்! மாணிக்கப் பிள்ளையார் கோயில் கூட்டம் வாற

மாதம் நடக்க இருக்கின்றதாம். அந்தக் கூட்டத்தில் உங்க அம்மாட சாதிக்கு வைத்துள்ள வண்ணக்கர், அவர்தான் உன்ர மாமனார் விலகப்போறாராம். அவருக்கு ஓடியாடி அந்தப் பொறுப்பைச் செய்யக்கூடிய அளவிற்கு தன்னால் ஏலாதாம். அதனால் என்னை முந்தாநாள் கண்டு இந்தக் கூட்டத்தில் தம்பி மகேஸ்வரனைத்தான் நான் வண்ணக்கராக வைக்கப்போறன். உன்ர சம்மதம் என்ன மச்சான் என்று கேட்டான். நான் என்னடப்பா சம்மதம் சொல்லுற. உன்ர மருமகன் படிக்கிறான், அது ஒரு புறமிருக்க அவன் விரும்பினால் வைக்க வேண்டியதுதானே என்றேன். அதற்கு உன்ர மாமன் என்ன படிப்பும் பட்டமும், எல்லாரும் படிப்புப் படிப்பென்று படித்துப் பட்டமும், பதவியும் பெற்றே போறார்கள். இப்படியே எல்லாரும் போனால் நம்மட பாட்டன், பூட்டன் தேடிய நிலபுலன்களையும், கோயில் குளங்களையும் யார் பார்ப்பது, பராமரிப்பது? எனக்கேட்டான்.

எல்லோரும் படித்து இந்த ஊரை விட்டு வெளியேறினால் நமது சாதியின் பெருமையையும், அந்தஸ்தையும் கட்டிக்காப்பது யார்? நாமெல்லாம் என்ன சாகாவரம் பெற்று வந்த சிரஞ்சீவிகளா? இன்றோ நாளையோ நாமெல்லாம் செத்தாக் கொண்டா, இதையெல்லாம் கொண்டு செல்வது யார் என்று கனக்கச் சொன்னான். அவன் சொல்லுறதிலையும் ஒரு ஞாயம் இருக்கு. உங்கட வகுத்து வாருக்குள்ள வேற யார் இருக்கா? உங்க மாமனுக்குப் பிறகு நீதானே இருக்கின்றாய்.

அது போல் உன்ர சீனித்தம்பி மாமா இருக்கிறார் அவர் இளம் ஆள்தானே? ஆனால் அவர் என்ன நம்மட சாதிக்குளையா கல்யாணம் கட்டியிருக்கின்றார்? சாதி விட்டு சாதிக்குப் போனவனை அந்தக் கோயிலுக்குள்ள எடுப்பானுகளா? அடுத்தவன் பெரியம்மாட மகன் அவன்தான் உன்னுடைய அண்ணன் பாஸ்கரன். அவன் அந்தப் பாலன்ர மகளைக் கூட்டிற்று ஓடாட்டி அவனையெண்டான வைப்பானுகள். இதற்காகத்தான் நம்மட நம்மட சாதிக்க கல்யாணம் கட்டுறதும், வாழுறதும் இப்ப இப்பதான் மாமன் சீனியும், பாஸ்கரனும் யோசிக்கிறாங்க. நம்மட சாதிக்காறன் எவனுக்கும் தலைபணியாம அனுமதி பெறாமல் கோயிலுக்குள்ள உரிமையோட போகும்போதும், சாமி தூக்கும்போதும் இவனுகள் இரண்டு பேரும் ஊரான், புறத்தியான் போல் ஓஞ்சி ஓஞ்சி நிற்கிறானுகள். பார்க்கவே பரிதாபமாயிருக்கு. நாமென்ன செய்ய முடியும்? சாதிக்காறனுகளின் பரம்பரை பரம்பரையாக

உள்ள கட்டுப்பாட்டை உடைக்க ஏலுமே?” என்று நீண்டதோர் உபதேசமும், உணர்வினையும் ஊட்டினார். இது மகேஸ்வரனின் முனைச் சலவையாகவே அவனுக்குப்பட்டது. அப்பா சொல்வதைப் பார்த்தால் நாளைக்கு சீனிமாமாவிற்கும் பாஸ்கர அண்ணனுக்கும் ஏற்பட்ட தடை, மறுப்பு, அவமானம் எனக்கும் ஏற்படலாந்தானே. கிருபைராணி நம்மட குடியாக இருந்திருந்தால் இதையெல்லாம் யோசியாமல் இருக்கலாம். என நினைத்தான்.

கல்யாண விடயத்தில் அப்பாட சம்மதமும் உடன் கிடைக்கும். அது இல்லாத நிலையில் கிருபைராணியை காதலிப்பதுபோல் கல்யாணம் கட்டினால் அப்பா அம்மா முதல் நாம் உரிமையோடு சிறுபிள்ளை முதல் வணங்கி வழிபட்டு வந்த மாணிக்கப் பிள்ளையார் ஆலயத்தினுள்ளும் நுழைய முடியாதே என்று கடுமையாகச் சிந்தித்தான். இவனது நிலையில் கிருபை ராணியின் அழகு கல்வித்திறன், ஒழுக்கம், என்பவற்றால் அவள் ஆரம்பத்தில் என்னை விரும்பாவிட்டாலும், இன்று அவள் எனக்காக என்மீது உண்டான பாசம், காதல் காரணமாக உள ரீதியாகப் படும் இன்னல் இடர் இவையனைத்தையும், எப்படி மறப்பது. அவளை விட்டு விடுவது என்ற ஏக்கமும் அதே நேரம் தனக்கு தனது இனத்தினிடையே இருந்து வரும் மதிப்பு மரியாதை தான் உயர்ந்த சாதிக்காறன் என்ற அந்தஸ்து, ஆலயப் பிரவேசம் ஆகிய அனைத்தையும் ஒரே நொடியில் கிருபைராணிக்காக இழக்க நேருமே! எனத் திண்டாடினான்.

கிருபை ராணி பாவம் அவள் இச்சிந்தனையே இல்லாமல் தாய்க்கு ஒரே ஒரு மகளாக நல்ல அழகு, ஒழுக்கம், பண்பாக அந்த வீட்டிற்கே ஓர் செல்லப் பிள்ளையாகத் தானுண்டு தனது படிப்பும் வீட்டுப்பணியும் உண்டு என்று வாழ்ந்து வந்தவளை அடிமேல் அடிகொடுத்தால் அம்மியும் நகரும் என்றபடி மகேஸ்வரனாகத் தொடர்பு கொண்டு அவளை வருத்தி விரும்ப வைத்ததன் காரணமாக அவள் இன்று எந்நிலையிலும், தன்னை அன்போடு பெற்று எக்குறையுமில்லாத வகையில் வளர்த்து, ஆளாக்கி அறிவூட்டி வரும் தாய் தந்தையையும், விட்டு ஓடிப்போய் மகேஸ்வரனோடு வாழ்ந்தாலென்ன என்ற முடிவோடு மேலும் ஒரு கடிதத்தை எழுதினாள்.

அக்கடிதம்:

ஐயா, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக என்றும் இராப்பகலாக தோன்றி எனது மனதில் சபலத்தையும், சஞ்சலத்தையும் உண்டுபண்ணிய உங்களுக்கு, ஐயா நான் என்னதான் தவறு செய்திருந்தாலும் அனைத்தையும் பெரு மனதோடு பொறுத்து எனது மனநிலையை அறிந்து உடன் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வாழ வைக்கப் பாருங்கள். எங்கு போவதானாலும் உடன் வர நான் சம்மதம். இதனைச் சீரியசாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.

இவ்வண்ணம்
உங்கள் இதயராணி
கிருபா.

இந்தக் கடிதத்தையும் முன்பு கொடுத்து அனுப்பிய அதே பெடியனிடம் கொடுத்து அனுப்பினாள். இக்கடிதமும் மகேஸ்வரனின் கைக்குக் கிடைத்துப் படித்தான். செய்வதறியாது சிந்தித்தான். மகேஸ்வரனுக்குக் காதலிப்பதில் இருந்த ஆர்வம் கல்யாணம் என்ற முடிவிற்கு அவ்வளவு சுலபமாகத் துணிந்து வரவில்லை. அதே துணிவுடன் எது வந்தாலும், அதற்கு முகங் கொடுத்து வாழலாம் என்ற நம்பிக்கை என்பன இல்லாத ஓர் கோழை. அவனுக்கு கிருபைராணியா? மாணிக்கப்பிள்ளையார் ஆலயமா? என்ற கேள்வி தனது மனதில் அடிக்கடி கேட்டாலும், அதனைச் சமன் செய்து தூக்கி நிறுத்து, எது கதிக்கின்றது, எது மிதக்கின்றது என்று எடை போட்டுப் பார்க்கும் பக்குவமுமில்லாமல் மீசையையும் வளர்த்து வைத்துக்கொண்டு கூழையும் குடிக்க விரும்பியவனாக இருந்தான்.

இக்கடிதமும் அவனது அசமந்தப் போக்கால் தனது தந்தையின் கைக்கு கிடைத்ததும் நிலமை கரை கடக்கும் வெள்ளமாக, பெரும் அணையையும் உடைத்து வீறிட்டுப் பாயும்படி வந்துவிட்டது. எனவே, இனியும் அமைதிகாத்துச் சரிவராது, வடிகால் வெட்டி வெள்ளத்தின் தன்மையை எந்த வழியிலாவது ஓட வைத்து அணையைக் காப்பாற்றியே தீரவேண்டும் என்ற முடிவோடு மேலும் ஓர் உளவாளியாக யாரிந்த கிருபைராணி என்று பரபரப்பில்லாமல் தனக்கு நம்பிக்கையான ஆட்கள் மூலம் கேட்டறிந்தார்.

அறிந்தவர் தனது மனைவிக் கோ, மகனுக்கோ தெரியாமல் ஒரு பெரும் ஆலயக் குருக்களை அணுகி, அவரிடம் மகன் சிவ

தீட்சை பெற வேண்டும் என்று கூறினார். குருக்களும் உடனடியாக நாள் ஒன்றைக் கூறி மகன் மகேஸ்வரனை அழைத்து வரும்படி கூற மகேஸ்வரனை அழைத்துக்கொண்டு ஆலயத்தில் மகேஸ்வரன் தரித்து நின்று சிவதீட்சை பெற சகல ஏற்பாட்டினையும் செய்து விட்டு “தீட்சையை முடித்துக்கொண்டு வாரும் பள்ளிக்கூடத்தில் நான் ஆசிரியரிடமே சொல்லி விடுமுறை பெற்று விட்டேன். நீ அதைப்பற்றிக் கவலைப் படாமல், இதனை பயபக்தியோடு கேட்டறிந்து படித்து வெளிவா” எனக்கூறி விட்டுச் சென்றார்.

தாமதியாது ஓர் இரு நாள் கடுமையான சிந்தனையில் இருந்து முடிவிற்கு வந்தவராக தனது தங்கையை அழைத்து இரகசியமாகப் பேசி முள்ளை முள்ளாலே எடுக்க வேண்டும் எனவே மருமகள் மாலதியைக் கூட்டிக்கொண்டு மகேஸ்வரன் வரும்படும் அந்த ஆலய மடப்பள்ளியில் தங்கி மகேஸ்வரனுக்கு வேண்டிய சாப்பாடு அவனது உடை, துணி என்பனவற்றை ஒழுங்கு செய்து கொடுங்கோ” என்று தனது தங்கச்சியையும் மகேஸ்வரனுக்கு முறைப் பெண்ணான மாலதியையும் அனுப்பி வைத்தார்.

கையோடு மற்றுமோர் தங்கச்சியின் மூத்த மகளை அழைத்து இதனையும் இரகசியமாக எப்படியோ என்ன வழியிலும் யாருக்கும் தெரியாமல் மகேஸ்வரன் அழைத்து வரச் சொன்னதாகச் சொல்லி ஏகாம்பரத்தினர் கிருபைராணி என்ற அந்த ஏ எல் படிக்கின்ற பெட்டையை இரவிலோ பகலிலோ ஒருத்தரும் வீட்டில் இல்லாத நேரம் உன்ர வீட்டில் கூட்டிக்கொண்டு வந்து எனக்கு சொல்லி அனுப்பும். நான் உடனடியாக வந்து அந்தப் பெட்டையோட கொஞ்சம் கதைக்க வேண்டுமென்று அந்த ஏற்பாட்டையும் செய்தார்.

இவரது மூத்த மருமகள் கிருபைராணியைக் கண்டு உன்னை யாருக்கும் தெரியாமல் எங்கட மகேஸ்வரன் எங்க வீட்ட கொஞ்சம் வரட்டுமாம் என்று மாமன் சொன்ன வழியிலே சொன்னாள். கிருபைராணியும் எண்ணிய காரியம் எல்லோரினதும் அதாவது மகேஸ்வரனது சொந்தக்காரர், தாய், தந்தை எல்லோரினதும் சம்மதத்தோடு இனிது நிறைவேறப் போகின்றதே என்ற எண்ணத்தில் தாய், தந்தை எவருக்கும் சொல்லாமல் ஏதோ ஓர் வழியில் பகல் மூன்று மணிபோல் ஒரு சனிக்கிழமை மகேஸ்வரனின் மச்சாளும்

அவனது தந்தையின் மூத்த மருமகளுமானவளின் இல்லம் வந்தாள்.

கிருபைராணி வீடு வந்ததும் மாமனாருக்கு செய்தி உடன் போனது. அவரும் தாமதியாது கிருபைராணி எழுதிய அதாவது மகனுக்கு எழுதிய இரு கடிதங்களோடும் அங்கு வந்தார். கிருபைராணிக்கு திடீரென இனந்தெரியாத பயத்தில் கால் கையெல்லாம் நடுங்கி உதறத் தொடங்கியதோடு கட்டுக் கடங்காத பயத்தில் வளர்ந்த குமராக இருந்தும் உடுத்த உடையோடே சிறுநீர் பீறிடும் நிலையில் பயந்தாள்.

ஆனால் மகேஸ்வரனின் தந்தையோ கிருபைராணியை ஓர் பாசமுள்ள தந்தையைப் போல “மகள்! எப்படிச் சுகமா? நான் உன்னை இன்றுதான் காணுகின்றேன். உன்னைக் காண வேண்டும், காணவேண்டும் என்று இரு வாரங்களாக எண்ணியும் எனக்கது முடியாமல் போய்விட்டது. எனக்கு உன்னை உனது வீட்டில் நேரடியாகக் கண்டு கதைக்க முடியாமல் இல்லை. நாமென்ன அயல் ஊரா? ஒரே ஊர்தானே இருந்தும் இது எனது மகனுடனும் உன் எதிர்கால வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்ட விடயமும் என்பதனாலேதான் இதனை உன்னோடு மட்டும் கதைத்து நாலு பேருக்குத் தெரியாமல் சொல்லலாம் என்று உன்னை ரகசியமாக நான்தான் வரச்சொன்னேன்! எனக்கு உங்கட விடயமெல்லாம் தெரியும் மகள் என்று தன்னிடமிருந்த கடிதங்களை கிருபைராணி எழுதிய கடிதங்களை எடுத்தார்.

இதனைக் கண்டதும் இதுவரை இவர் பேசிய பேச்சைக் கேட்டதும் நான் நினைத்துப் பயந்த அளவிற்கு இல்லை எனக்கு ஏற்ற எனது எண்ணத்திற்கு இசைந்த மாமனார்தான் இவர். ஆனால் இப்படிப்பட்ட மாமனாரிடம் நான் எழுதிய கடிதங்கள் இருக்கின்றதே என்று இருமன நிலையில் ஒருபுறம் மகிழ்ச்சியும், மறுபுறம் வெட்கமுமான நிலையில் தலையைக் குனிந்து கொண்டு இருந்தவளை நோக்கி மகேஸ்வரனின் தந்தை “இந்தக் கடிதங்களை எழுதியது நீதானே மகள். இந்தளவிற்கு உன்னைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய தாய் தந்தையர்களை துறந்து வெறுத்து எனது மகன் மீது எவ்வளவு பாசமும் நம்பிக்கையும் வைத்துள்ளாய்! ஆனால் என்ர மகன்தான் பேருக்கு. அவனை அவன்ர தாய், ஓம் மகள்! நீ என்ன நினைத்தாலும் பறவாயில்லை நீயும் எனக்கொரு மகன்தான். ஓ, அவள் அவனை

யாருக்குப் பெற்றாளோ அறியேன்,” என்று அவர் அடுத்த சொல்லைத் தொடர்வதற்கு முன் கிருபைராணியின் இதயத்தில் எண்ணில்லா ஈட்டிகள் ஒரே நேரத்தில் பாய்ந்த வேதனையோடு தனது தலையை நிமிர்த்தினாள்.

“உண்மையைத்தான் சொல்லுறன் மகள், நீ அவன் மீது வைத்துள்ள நம்பிக்கையைப் பாசத்தை அவன் உன் மீது வைக்கவில்லையே!/? அப்படி வைத்திருந்தால் உனக்கும் ஆசை காட்டி உன்னை இந்த நிலைக்கு கொண்டு வந்து விட்டு இரவோடு இரவாக அவன்ர மாமிர மகளைக் கூட்டிற்று ஓடிப்போய் விடுவானா? அவன் என்ர மகனில்லை, அவன் சாதி வெறி பிடித்தவன்! இப்படி ஓர் துரோகத்தை உனக்குச் செய்து போட்டு போயிற்றானே அந்த ராஸ்கல். இதையொருத்தருக்கும் தெரியாம உன்னிடம் சொல்லத்தான் மகள் நான் உன்னை வரச் சொன்னனான். நல்ல காலந்தான் மகள் உனக்கு இல்லையென்றால் உன்னையும் கெடுத்து இப்படி இவன் செய்திருந்தால் உன்ர கதி என்னவாகும் மகள்” என்று கேட்டபடி இருக்க தன்னையே மறந்தவளாக எழுந்து நடந்தாள் கிருபைராணி.

அந்த நடை யூதாசினால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட யேசு பிரான் தோளில் சுமந்த சிலுவையோடு சித்திரவதைக்குட்பட்டு நடக்க முடியாம இடறி, இழுபட்டு நடந்த பாரச்சமையும் சித்திரவதையுமாக கிருபைராணியும் பெரும் மனச்சுமையோடு இடறி வீழாத நிலையில் வீட்டைந்தாள். ஆனால் அடுத்த நாள் அதிகாலையில் பெண்களின் கூக்குரல்!/? ஆம்! கிருபைராணிக்கு இரத்த அழுத்தம் காரணமாக இரத்தக்குழாய் வெடித்து வாயால் இரத்தம் வெளிவர இறந்து விட்டாளாம் என்ற செய்தியோடு பறை அறையும் ஒத்தி ஊதல் ஒலியும் எழுந்தது.

சிறுகதை

5

ஊழிற்பெருவலியாவுள?

“தியாகராஜனுக்கு ஓய்வு இடைவேளை என்பதே இல்லையா? எந்தநேரம் பார்த்தாலும், ஏதாவது செய்து கொண்டுதானேடா தம்பி நீ இருக்கிறாய்!” “என்னண்ண செய்யிற, நாலப்பத்தச் சம்பாதிக்கிற காலத்தில்தானே அண்ணன் சம்பாதிக்கவேண்டும். அது மட்டுமல்ல அனேகமானவர்கள் பெரிதாக சீதனம் வாங்குவது கொடுமை, பாவம், தன்மானமின்மை என்றெல்லாம் மேடைக்குமேடை ஏறிப் பேசுவார்கள். பக் கம் பக் கமாக கவிதையில், சிறுகதையில், நாவலில் உரைநடையிலெல்லாம் சீதனக் கொடுமை பற்றி எழுதுவார்கள். ஆனால் திருமணமென்று வரும்போது அவர்களும், அவர்களின் தாய், தந்தையரும் பலலெட்சம் ரூபாயைப் பணமாகவும் தங்கநகை, வயல், தோட்டம், வீடு வளவு எனச் சீதனமாகப் பேரம்பேசி வாங்கும் போதும் பெண் என்ன உத்தியோகம் பார்க்கின்றாவா? எவ்வளவு சம்பளம் எடுக்கின்றா என்றுகேட்டு அறிந்து அப்படியான இடத்திலே திருமணம் முடிக்கின்றார்கள். கஷ்டம் தெரியாமல் டாம்பீகமாகப் பெருமையாக மனைவிமக்களோடு வாழ்கின்றார்கள்! ஆனால், நானெல்லாம் அப்படியா அண்ண? பெண் எடுத்தேன். உடுத்த உடையோடு கூட்டிற்று வந்து இருக்கவீடுவளவுதேடியும், போட நகைகள், உடுத்துணி உண்ணச்சோறு, செய்யத்தொழில் என்று எல்லாம் நானல்லா அண்ணன் தேடினேன், செய்தேன்!” “அது என்றால் உண்மைதான் தியாகராஜன். ஆனா, எனக்கெல்லாம் வீட்டில் ஒரு மதிப்புமில்ல மரியாதையுமில்ல அண்ணன்! “ஏன் தம்பி அப்படி?” “அதுதான் அண்ண இன்றைய நடைமுறை.

எவ்வளவுதான் நாம் பாடப்பாடுபட்டு உழைத்துக் கொண்டு கொடுத்தாலும், என்ற வீட்டுக்காறி நீ என்ன உழைத்துக்கொண்டு பெரிதாத்தந்தீர் உன்னுடைய உழைப்புக்கானுமா? என்ற அப்பனும், அம்மையும் இல்லையென்றால் நானும் என்ற பிள்ளைகளும் தெருவில்தான் பிச்சை எடுக்கவேணும். அது இது என்று எந்நேரமும் திட்டுவாள்.” “அவ அப்பன் அம்ம எங்கிருந்து கொண்டு கொடுத்துக்கொட்டுறாங்களாம்?” “அதை ஏன் அண்ணே கேட்பான் என்ற உழைப்பிலே களவாகவும், வெளியாகவும் தாய், தந்தைக்குக் கொடுப்பது மட்டுமல்ல சகோதரங்களுக்கும் கொடுப்பாள் இதை நான் சொல்லமுன் ஊரே அறியும். இப்படி செய்யும்போதும் கடவுளுக்கும்! நீதி நேர்மைக்கும் பயமில்லாமல் ஈவு இரக்கமில்லாமல் என்னைக் கொடுமையாகவும், தனது தாய், தந்தை சகோதரங்களைப் பெருமையாகவும் பேசுவாள்.”

“உன்ற பிள்ளைகளோ! மனைவியோ ஏதும் வேலை செய்கிறார்களா? இல்லையென்றே? உனது உழைப்பில தானே இத்தனை பிள்ளைகளுக்கும் சாப்பாடு, உடை, போக்குவரத்து பள்ளிக்கூடச்செலவு வைத்தியம் அனைத்தும் நடைபெறவேண்டும்! இந்த நிலையில் நீ பாடுபட்டதான் வேணும், சம்பாதிக்கத்தான் வேணும் ஆனால் அதற்குத்தகுந்த நன்றி, விசுவாசம், மதிப்பும், ஒத்துழைப்பும் இருக்கவேண்டும். இவையனைத்தும் இல்லையென்றால் நாம் எதற்காக இத்தனை பாடப்பாடுபடவேண்டும்?”

“என்ன செய்யிற அண்ணே, எதுக்கும் கடவுள் இருக்கின்றான் அவனிடமே எல்லாத்தையும் ஒப்புக் கொடுத்துவிட்டு நாம் எமது கடமையைக் கடவுளுக்கு விரோதமில்லாமச் செய்வோம் என்ற எண்ணத்திலே செய்து வருகின்றேன் அண்ணன்.” “அது சரி தியாகராசா அந்த நல்ல எண்ணமும், செயலும் ஒருபோதும் வீண்போகாது. ஆனால் சோதனையாகவே இருக்கும். அதற்கெல்லாம் முகங்கொடுத்துச் செயற்பட்டால் மட்டுமே நமது சொந்த வாழ்க்கையில் மட்டுமல்ல பொது வாழ்க்கையிலும் இதேநிலை நியதிதான் தியாகராசன் எனவே துணிந்து உங்கள் பணியைச் செய்யுங்கள் இன்றில்லாவிட்டாலும் என்றோ வெற்றி உங்கள் பக்கமே” என உருக்கமாக கண்ணன் ஆசிரியர் தியாகராசனுக்கு வலுவூட்டினார்.

தியாகராஜனை வலைபோட்டுப்பிடித்ததுபோல் பிடித்தவள்தான்

இந்தக் கோமளம். என்னபாடுபட்டாள் எத்தனை பேரைத் தூதுவிட்டாள், நூற்றுக்கணக்கான காதல் கடிதங்களை என்னஎன்னமோ எல்லாம் “என்றாசா, இறைவா! நீ இல்லையென்றால் எனக்கு உணவெதற்கு, இந்த உயிரெதற்கு? நான் இந்த உலகில் நீ இல்லாமல் வாழமாட்டேன்! நீ என்ன நிலையில் கிழவனானாலும் சரி, கீழான குற்றச்செயல்கள் செய்து ஊருக்கும், உலகுக்கும் உதவாத மனிதனாக, குற்றவாளியாக இருந்தாலும் நான் உங்களைக் கைவிடமாட்டேன் கண்ணா என்றெல்லாம் எழுதிய கடிதங்கள் நான் ஆசிரியனாக இருந்தபோது தியாகராஜன் என்னிடம் காட்டினீர்தானே. நான் சொல்லுற சரிதானே? நீ மறந்தாலும் நான் மறக்கவில்லை. நாம் பேருக்குத்தான் அண்ணன், தம்பி ஆனால் ஒரு மச்சான் மச்சினனிடம் சொல்லாத உண்மைகளும் இரகசியங்களும் ஆளை ஆள்சொல்லி ஒரு ஒழிவு மறைவு நமக்குள்ள அன்றும் சரி, இன்றும் சரி இருந்ததில்லை. அப்படி வாழ்ந்தவர்கள் நாம் இடையில் நான் என்ற வாத்திவேலைகாரணமாக சிங்களப்பகுதியென்றும், மலையகம் மன்னார் என்றும் மாறிமாறி இடம்விட்டு இடம் மாறிச் சென்றதனால் எங்களது உறவு தடைப்பட்டுள்ளது.

தம்பி தியாகராஜன் கல்யாணம் கட்டும்போது கூட நான் இங்கஇல்ல. அந்தநேரம் நான் ஹட்டனில் அங்கு இருக்கும்போதுதான் தியாகராஜன் கல்யாணங்கட்டியதை அறிந்தேன். அப்படி அறிந்தும், கோமளத்தைத்தான் கட்டினான் என்பதைக் கூட என்னால் திடப்படுத்திக்கொள்ளமுடியல்ல. காரணம் என்னிடம் சொன்னவர் தியாகராஜனதும், கோமளத்தினதும் உறவும் தொடர்பும் சரியாகத் தெரியாதவர்தான் என்னிடம் சொன்னார். சரிதம்பி நான் பென்சனாகி ஊர்பிரதேசம் வந்தும், உனது குடும்பநிலையென்ன பிள்ளைகள் எத்தனைபேர் அவர்களில் படிப்பவர்கள் தொழில்செய்பவர்கள், திருமணமான திருமணமாகாதோர் என்பன போன்ற எந்தவிபரமும் நானறியேன். காரணம் இப்போதைய நிலைப்பாடு அப்படிமாறிவிட்டது. போகும்போது, வரும்போது கண்டாலும் நீயும் ஏதோ ஒருவேலையில் இருப்பாய், நானும் ஓர் அவசர நிமித்தம் போய்க்கொண்டு இருப்பேன் இன்றுதான் சற்றுநேரம் கிடைத்தது. நீண்டநாட்களுக்கு ஏன் பல வருடங்களுக்குப்பின் தியாகராஜனோடு கதைப்போம் என்று எண்ணினேன் அதுவும் வீதியோரம் தான் அந்தச் சந்தர்ப்பமும் கிடைத்தது.”

“அண்ணன் வாருங்களேன் வீட்டோய் ஏதும் தண்ணியக்

குடித்துப் போகலாம்.” “இல்லத்தியாகராஜன் நான் வரல்ல ஐந்து மணிக்கு நுவரெலியாவில் இருந்து என்ர கூட்டாளி மாஸ்ரர் ஒருவர் ரெலிபோனில் தொடர்வு கொள்வார் எதுக்கும் நீங்கள் பின்னேரம் வீட்ட வாருங்க அல்லது நாளை ஞாயிற்றுக்கிமைகூட நான் வீட்டில் நிற்பேன். வேலை வேலையென்று நெடுகிலும் சாகாம வாரும் நான் எதிர்பார்த்திருப்பேன் என்ன!”

“சரியண்ணா”

கண்ணன் ஆசிரியர் தியாகராஜனிடமிருந்து, பிரிந்து சென்றபின் வீதியோரத்து வழுதுலங்காலையில் பாத்திபிடித்து, நீர்பாய்ச்சிவிட்டு வீடுசென்ற தியாகராஜனை கண்ட மனைவி கோமளம் கட்டிப் போட்ட கடிநாயை அவிழ்த்துவிட்ட நிலையாக “என்ன கண்ணன் வாத்தியாரோடு என்னைப்பற்றிக் கடுமையாக கொடுமை அளந்து கொண்டிருந்தயளே நான் எல்லாவற்றையும் மணிமாமிர வேலியோரத்தில் நின்று கேட்டுக்கொண்டுதான் நின்றேன்!”

“உன்னைப்பற்றி புதிதாகக் கொடுமை அளக்க என்ன இருக்கின்றது எல்லாம் எல்லோர்க்கும் தெரிந்தகதைதானே! கண்ணன் ஆசிரியருக்குமட்டுமென்ன தெரியாத விடயமா? சிலருக்கு உன்னையும் உன் குணத்தையும் இன்று தெரிந்திருக்கலாம். ஆனால் கண்ணன் ஆசிரியர் உன்னையும் என்னையும் ஆரம்பத்தில் இருந்து அறிந்தவர்தானே! ஏன் அவர் நீ எனக்கு அன்று எழுதிய அந்தக்காதல்க் கடிதங்களையும் அதில் நீ எழுதிய மாய்மால் ஒப்பாரியைப்பற்றியும் சொன்னாரே அது உனக்குக்காதில் விழவில்லையா?”

“ஒரு ஆணைப்பெண் விரும்புவதும், காதலிப்பதும், கல்யாணம் முடிப்பதும் உலகில் பெரும் புதுமையில்லை. என்றோ நடந்த சம்பவத்தை இத்தனை வருடங்களுக்குப்பின்னும், நாலு மனிதன் போறவாறதெருவில் வைத்து இதையெலாம் நல்ல மனிதர்கள் கதைப்பார்களா? கதைக்கும் வயதா? அதுவும் ஒரு ஆசிரியர், கதைக்க வைத்தது யார், ஆசிரியரென்ன ஆண்டவனும் உன்னைப்போல் பெண்களைப்பற்றிக் கதைக்கத்தான் செய்வார்கள்! ஏன் அவர் கதைக்குமளவிற்கு எங்கவேசையாடினேன்? எவளின் புருஷனைப்பிடித்தேன்?”

“அப்படியான நிலையில் நீ வேசையாடவும் புருசன் பிடிக்கவும் நான் என்ன ஆண்மையில்லாத வான்கோழி என்ற நினைப்பா உனக்கு? ஆனால் ஒருவன் இளைஞனாக இருக்கும்போது அவனை மயக்கி இல்லாத பொல்லாத சினிமாவசனமெல்லாம்பேசி எழுதி வலைவிரித்து இழுத்து வந்து தனது இச்சையையும், தீர்த்து தான்வாழ பெருமையடைய, அவனைக்கொண்டு உழைத்து அனைத்து வசதிகளையும், பெற்றபின் சூப்பிச்சுவைத்து எறிந்த மாங்கொட்டையை வீசுவதுபோல் காதலித்துக் கல்யாணமும் முடித்து இத்தனை பிள்ளைகளையும் பெற்றபின் வேண்டாப் பெண்ணுக்குக் கால்பட்டாலும் குற்றம், கை பட்டாலும் குற்றமென்ற நிலையில் என்மீது ஆயிரம் குற்றம் காணும் உன்னைப்பற்றி யார்தான் பேசமாட்டார்கள்?”

“நான்மட்டுந்தான் காதல் கடிதம் எழுதினேன் சினிமா வசனம் எழுதினேனா நீங்கள் காதல் கடிதம் எழுதவில்லையா? நான் சினிமா வசனமெழுதினேனென்றால் நீங்கள் நாடக வசனமா எழுதினீர்கள், எல்லாம் எந்தலை விதி அப்பவே இப்படியெல்லாம் வருமென்று தெரிந்திருந்தால் உங்கட பக்கமே தலைவைத்தும் படுத்திருக்கமாட்டேன்.”

“எப்படியெல்லாம் உமக்கு வந்துவிட்டது நான் என்ன உழைக்கவில்லையா? வீடுவளவு தேடி உனக்குத் தரவில்லையா? பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கவில்லையா? அது மட்டு மல்லாமல் குடித்தேனா, வெறித்தேனா உதவாக்கரையாக ஊர்சுற்றினேனா? நீ ஏதோ ஓர் உள்நோக்கத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு நான் வீடு, வளவில் இருந்தால் உனது நோக்கத்தை நிறைவேற்ற முடியாது என்ற எண்ணத்தில் நான் யாரோடும் எந்தப்பெண்ணோடும் கதைத்தாலும் எந்த விடயம் சம்பந்தமாகப் பழகினாலும், அந்தப் பெண்வயது முதிர்ந்தவளானாலும் சரி இளம்பிள்ளையானாலும் சரி அவளை அவர்களை எனக்குப் பெண்சாட்டி பல இடங்களுக்கு நீயாகச் சென்று பறைசாற்றுவாய்! உனது எண்ணமெல்லாம் என்னை இந்த வீட்டில் இருந்து வெளியேற்றவேண்டுமென்பது! நான் தேடியவளவிலே நான் கட்டிய வீட்டிலே எனக்கு வாழமுடியாதநிலை வந்துவிட்டது.” “கனக்க ஒன்றும் பேசாதீர்கள்.”

“எந்தநாளும் இப்படி நீங்க என்னோடு சண்டைபோடுவதனால் பிள்ளைகள் நிம்மதியாக இந்த வீட்டில் இருக்கவும், படிக்கவும் உண்டு,

உறங்கவும் முடியாம இருக்கின்றது. வளர்ந்த பிள்ளைகள் உள்ள இடத்தில் நீங்கள் இருப்பதானால் பேசாமல் இருங்க அல்லது உங்களுக்கு விருப்பமான இடத்திற்கு போங்க. அல்லது நானும் பிள்ளைகளும் எங்காவது போகின்றோம். நீங்கமட்டும் இருந்து வாழுங்க.”

“பிள்ளைகள் பிள்ளைகளென்று பிள்ளைகளின் பேரில் சாட்டுவிகின்றிறே இந்தப் பிள்ளைகள் உனக்கு மட்டுந்தானா சொந்தம்? எனக்குச் சொந்தமில்லையா? நான் பெற்று வளர்த்த எனது பிள்ளைகளிடமே என்னைப் பற்றி ஓர் பொது எதிரியை குறிப்பிட்டுக் குற்றம்சாட்டுவதுபோல் என்பிள்ளைகளையும் எனக்கு எதிரியாகும்படி இருப்பதினான்கு மணிநேரமும் மந்திரம் ஜெபிப்பதுபோல் ஜெபித்து உன்வசமாக்கிவிட்டீர்! நான் ஜெபிக்கவேண்டுமா? இல்லாட்டி உங்ககுணம் பிள்ளைகளுக்குத் தெரியாதா? மூத்தவன் கூட வீட்டிற்கு வாறானில்லை நீங்கள் வீட்டில் நிற்பதனால்த்தான்!” “சரி உன்னை நம்பி என் இனசனத்தை வெறுத்து வந்த எனக்கு இதுவும் வேணும், இன்னமும் வேணும் நான் போகின்றேன் நீங்கள் சந்தோசமாக இருங்கள்.”

அன்று நடந்தவாக்கு வாதத்தையடுத்து தியாகராஜன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி கண்ணன் ஆசிரியரின் இல்லம் இரவு ஒன்பது மணிபோல் போய்ச்சேர்ந்தான தியாகராஜனைக் கண்ட ஆசிரியர் தட்டுத்தடுமாறி பெரும்கவலையோடு தியாகராஜனை வரவேற்றார். தியாகராஜன் ஆசிரியர் வீடு செல்லும்போது ஆசிரியர் ஒன்பது மணிவானொலிச் செய்தி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஆசிரியரின் மனைவியே தியாகராஜன் ஒரு நாளேனும் வராதவன் இன்று வழக்கத்திற்கு மாறாக நேரங்கெட்ட நேரத்தில் முகவாட்டத்தோடு வருவதுகண்டு ஆசிரியருக்கு முன் அவவே “வாருங்க தம்பி வாருங்க தம்பி”யென்று குரல் கொடுத்துதான் இருந்த கதிரையால் எழுந்து அக்கதிரையை இழுத்து தியாகராஜனுக்கு இருக்கக் கொடுத்துவிட்டு ஓடோடிப்போய் குசினிக்குள் நுழைந்து பெரியதோர் கிளாசில் துப்பரவாகத்தண்ணீர் கொண்டு கொடுத்தாள்.

தியாகராஜனுக்கும் உண்மையிலே கடும் தண்ணீர்விடாய்தான். அவன் பிற்பகல் மூன்று மணிபோல் வீட்டில் இருந்து எழுந்து வழுதிலைக் காலைக்குள் சென்று பாத்திபிடித்துத் தண்ணீர் இறைத்து முடிக்கும்போது தான் கண்ணன் ஆசிரியர் வந்து அவனைக்கண்டு உரையாடிச்சென்றார்.

அவர் சென்றபின் தானும் களைப்போடு வீடு சென்றான். வீடு சென்றவனுக்கு அங்குதன் மனைவிகோமளம் தண்ணீர் தேனீர் கொடுத்து ஆற்றுப்படுத்துவதற்கு மாறாக ஆத்திரப்படுத்திச் சண்டையை ஏற்படுத்தினாள்.

இந்தச் சண்டை வாக்குவாதம் காரணமாக தியாகராஜனுக்கு இருந்த தண்ணீர்த்தாகம், களைப்பு எல்லாம் மறைந்து போயின. கண்ணன் ஆசிரியர் இல்லம் வந்து இருக்கும்முன் தண்ணீர் கேட்டு வாங்கிக்குடிக்கவேண்டும் என்று எண்ணியவனுக்கு ஆசிரியர் மனைவி அவன் கேளாமலே தண்ணீர் கொண்டு கொடுத்ததும் ஆச்சரியப்பட்டான் அந்த ஓர் இருநிமிடத்திலே தனது மனைவி கோமளத்திற்கும் ஆசிரியரின் மனைவிக்குமுள்ள குணஇயல்பு, பண்பு நாகரீகத்தினை ஒப்பிட்டுப்பார்த்து மனைவி அமைவதெல்லாம் இறைவன் கொடுத்தவரம் என்றசொல் என்பது நூற்றுக்கு நூறு உண்மையே என ஓர் இருநிமிடத்திற்குள் ஒப்பிட்டு அசைபோட்டு உணர்ந்தவனாகத் தண்ணீரை ஆவலோடு வாங்கிப்பருகினான்.

ஆசிரியரின் மனைவி கொடுத்த தண்ணீரைப்பருகிக் கொண்டிருந்த தியாகராஜனுக்கும், ஆசிரியருக்கும் ஆசிரியர் மனைவிமேலும் இரு சில்வர் பாத்திரங்களில் டீ கொண்டு கொடுத்தா. இத்தனைக்கும் இடையில் தியாகராஜனின் முகக்குறிப்பில் வீட்டில் ஏதோ பாரிய பிரச்சனைபோல் இருக்கின்றது. இதனால்தான் நாளை வரச்சொன்ன தியாகராஜன் இன்று இரவே வந்துள்ளார். நான் அவரிடம் எதையும் உடனே கேட்டு விசாரித்தால் அவரின் மனநிலையில் கேட்ட கேள்விக்கான விடயத்தைக்கூறி அல்லது நடந்த பிரச்சனையைச் சொல்லி நான் பொயிற்று வாறன் அண்ண என உடனே எழுந்து நடந்துவிடுவார் எனவே டீயைக் குடித்து ஆறுதலாக இருக்கட்டும் பின் விசாரிப்போம் அல்லது அவரே விடயத்தைச்சொல்லட்டும் என்ற பெருந்தன்மையோடு புன்முறுவல்பூத்தபடி “தம்பி டீ ஆறுது குடிங்கள். இந்தச் செய்தி முடியக்கதைப்போம்.” அவசரம் இல்லைத்தானே ஆறுதலாகக் கதைப்போம்” என்றபடி ஒன்பது மணி இலங்கைச் செய்திமுடிந்ததும் அதனையடுத்து லண்டன் செய்தியான பி.பி.சிக்கு மாற்றிவிட்டு “பாருங்க தம்பி நாட்டுநிலமையை இந்தநிலையில் ஆட்சிபோய்க்கொண்டிருந்தால் சாதாரண ஏழை எளியோர் வாழ வழிஏது? வள்ளுவப் பெருந்தகை சொன்னதுபோல்

“ஆபயன்குன்றும் அறு தொழிலோர் நான்மறப்பர்
காவலன் காவா எனின்”

என்று சொன்னநிலைதான் இன்று இந்த நாட்டிற்கு ஏற்பட்டுள்ளது. பசுக்களாலும் வயல், தோட்டங்களாலும் இன்னும் ஏனையவைகளினாலும் வரும் வருவாய் குன்றுவதோடு எல்லாக்கலை தொழில்களையும் மக்கள் மறந்துபோய் விட்ட நிலையில் மனித சக்தியும் வீணடிக்கப்பட்டு உற்பத்தி குறைந்து விலைவாசிகூடி படுபாதாளத்திற்கு நாடுபோய்க்கொண்டிருக்கும் நிலையில் செய்தியைக் கேட்டீர்களா என்று தியாகராஜனின் நிலமையைச் திசைதிருப்பி ஓர் பத்து பதினைந்து நிமிடங்களுக்குப்பின்னே தியாகராஜனுக்குக்கிட்ட அணுகி எதையும் பற்றிப் பெரிதாக யோசியாதையும், எல்லாம் மனிதர்களுக்குத்தான். நாம் ஆண்பிள்ளை இதையெல்லாம் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்ன பிரச்சனை? உன்னை இங்குவரக்கண்டதும், நான் முடிவெடுத்துவிட்டேன். தம்பிக்கு வீட்டில் பிரச்சனை அதனால்தான் இந்நேரம் வாறார் என்று”

“என்னண்ணா நான் உங்கனோடு கதைத்துக்கொண்டு நீங்கள் வந்ததும் வீட்டோனேன் நமது வீட்டுக்காரிகனக்கக் கிளம்பினா நானும் சமாளிக்கலாம் என எண்ணினேன். அவ கட்டு மீறி ஏதேதோ பேசினா நானும் பேசினேன். என்னால் தொல்லையாம் அவமகன் கூட நான் வீட்டில் இருப்பதனால் அவன் வீடுவராமல் எங்கெங்கோ அலைகின்றானாம் என்றெல்லாம் பேசினா. அப்ப நம்மால் ஏன் அவன் அங்கு இங்கு என அலையவேணும்? நான் போகின்றேன் நீங்கள் வீட்டோடு இருங்கள் எனச்சொல்லிவிட்டு வந்துவிட்டேன்.” “அதுசரி அவர்கள் விரும்பாத இடத்தில் நாம் ஏன்தான் இருக்கவேண்டும்? நீங்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியேற வில்லையென்றால் மேலும் உங்களை அவமானப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் கோமளமும், பிள்ளைகளும் உனக்கு முன்வெளியேறி என்னையும், பிள்ளைகளையும் வீட்டைவிட்டு விரசிவிட்டார் என்று சொல்லி கேவலப்படுத்தலாம். அப்படியான ஆள்தான் கோமளம் கோமளத்தைப் போல்தான் அந்தப்பிள்ளைகளும், கொஞ்சமாவது அப்பாதானே என்ற ஈவுஇரக்கம் இல்லாதபிள்ளைகள். சரியான படித்த அறிவுள்ள பிள்ளைகளானால், அப்பா அம்மா இருவரையும் சரிசமனாக எண்ணி என்னதான் நடந்தாலும் நேசித்து சமாளித்து வாழவேண்டும்” என்று கண்ணன் ஆசிரியர் சொன்னதும், ஆசிரியரின் மனைவி “அதுக்கு பிள்ளைகளை எப்படிக்குறைசொல்வது?

அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும் என்பதுபோல் தாய் எந்தநாளும் எந்தநேரமும் தகப்பனைக் குறைசொன்னால் பிள்ளைகள் அதனை நம்பித் தாயிரபக்கம்தானே நிற்குங்கள்! நான் உங்களைக் குறைசுறி வந்தால் நாளடைவில் இந்த நமது பிள்ளைகள் கூட உங்கள் பக்கம் நில்லாதுகள்தானே?” “மச்சாள் சொல்வது சரியண்ணா. நாம் நீங்க சொன்னதுபோல் வேலை வெட்டிக்காக வீட்டைவிட்டுவெளியே போகின்றோம். வீட்டில் இருபத்தி நான்கு மணிநேரமும் மனைவியும், பிள்ளைகளுந்தானே நிற்பது. அந்த நேரங்களில் பிள்ளைகளுக்குத்தாய் தினமும் நேரங்காலமில்லாமல் ஒன்றைச்சொல்லி வந்தால் அது நல்லதோ கெட்டதோ பிஞ்சி உள்ளங்களில் அது பதியத்தானே செய்யும்?”

என்ன பிஞ்சி உள்ளங்களானாலும் அந்தப் பிள்ளைகளைத்தாய் மட்டுந்தான் பெற்றாளா? தகப்பன் இல்லாமல் வளர்த்தாளா உழைத்தாளா இதையெலாம் பகுத்தறியாத பிள்ளைகளுக்குத்தாய் சொல்வது மட்டுந்தானா தெரியும்? ஏன் அதுகள் சுயமாகச் சிந்திக்கும் அளவிற்கு முளையில்லையா? நான் சொல்லவருவது தியாகராஜன் அப்பாவோ அம்மாவோ யாராய் இருந்தாலும் இருவரினதும் நன்மையையையும் தீமையையும் எடைபோட்டுப்பார்த்து அம்மா, அப்பா இருவரையும் சமாளித்து நடுநிலைநின்று வாழவழி வகுப்பதுதான் பிள்ளைகளின் வளர்ந்த பிள்ளைகளின் கடமையாக இருக்கவேண்டும். அதைவிட்டு விட்டு அம்மா அப்பா பிரச்சனையில் நாம் தலையிடலாமா அல்லது அம்மா பக்கமோ, அப்பா பக்கமோ பக்கச்சார்பாக நின்றோ குடும்பத்தின் சிறுபிரச்சனையைப் பெரிதாக விசிசலாக்க முயலும் பிள்ளைகளை ஒன்றும் தெரியாத பச்சிளம் பாலகர்கள் என்று சொல்லலாமா தியாகராஜன் சரி. இது என்னுடைய கருத்து இதைவிட்டு விட்டு இனிமேல் என்ன செய்வது என்பதைச் சாப்பிட்டபின் சிந்திப்போம். இரவைக்குச்சாப்பிட்டு விட்டுச் சுயமாக ஆலோசிப்போம். அது மட்டுமல்லாமல் கோமளம் வந்து இங்கு உங்களைக் கூப்பிடும்வரை தம்பி தியாகராஜன் நீங்கள் எங்கும் போகாமல் இங்கே இருங்கள். இவ்வளவுகாலமும் மனைவிமக்களென்று ஓடி உழைத்தீர்கள். இனிமேல் நீங்களும் உங்கள் உழைப்பும் அவர்களுக்குத் தேவையற்றபட்சத்தில் கொஞ்சக் காலத்திற்காவது ஓய்வெடுங்கள்.”

“இல்ல அண்ணா நான் எங்காவது போகலாம் என்றுதான் எண்ணுகிறேன். நான் ஊரில் அவர்களுக்கு முன்னால் இருந்தால்

மேலும் மேலும் வீண்பிரச்சனையெலாம் எழும். அதனால் நான் எங்காவது கண் காணாத இடத்துக்குப் போவதுதான் நல்லது.” “எங்குபோவதானாலும் அதைக்காலையில் உங்க அண்ணன் சொன்னதுபோல் யோசிக்கலாம். இப்ப எழும்பிக்கிணற்றில் குளித்துற்றுச் சாப்பிடவாருங்க” என்று ஆசிரியர் மனைவி சொன்னதும் தியாகராஜன் மறுப்பேதும் கூறாது எழுந்து கிணற்றில்க் குளிக்கலானார்.

தியாகராஜன் கிணற்றடிக்குச் சென்றதும் ஆசிரியர் மனைவி “இஞ்சபாருங்கப்பா நல்லவனுக்குக்காலமில்லை என்பதைத் தியாகராஜனிலே பார்க்கலாம் பாவம் அவனுக் கென்று தாய் தந்தையோ சகோதரங்களோ இல்லை? இந்தநிலையில் அவன் எங்குபோவான்? யாரிடம் சொல்லி ஆறுதலடைவான்? எங்கையும் போகவிடாமல் நம்மவீட்டிலே நிற்கச்சொல்லுங்க” என்று அனுதாபப்பட்டா ஆசிரியரும் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு தியாகராஜனை எண்ணி அழாக்குறையாகவே இருந்தார். பின் தியாகராஜன் குளித்து வந்து திருநீறு அணிந்து சாமிகும்பிட்டுவிட்டு வந்ததும் ஆசிரியர் அவரது பிள்ளைகள் தியாகராஜன் ஆகியோர் இரவு பத்துமணியளவில் உணவை உட்கொண்டனர்.

உணவு உண்டதன் பின்னும் ஆசிரியரும் மனைவியும் உள்ளன்போடு தியாகராஜனிடம் “தம்பி! நீர் எங்கும் போகவேண்டாம் எதுவும் செய்யவேண்டாம் எங்களோடு நீயும் ஒருவராகக்காலமெல்லாம் இருக்கலாம் கோமளம் தனது தவறினை உணர்ந்து மனம் திருந்தி வந்து அழைத்தால் மட்டும் போங்க அதுவும் நீங்கள் விரும்பினால் மட்டுமே அதுவரை நீங்கள் இங்கு எங்களோடு இருங்கள்” என்று அவர்கள் எவ்வளவோ சொல்லியும் அவனுக்கு இங்கு இருக்கவோ, வேறு எங்கு இருக்கவோ மனம் விரும்பவில்லை “வேண்டுமானால் உங்கள் அன்பிற்காகச்சில நாட்கள் நிற்கின்றேன். அதன்பின் நான் எங்காவது தூர இடம் சென்று நாலாறு மாதங்களின்பின் வருகின்றேன் எனவே, என்னைத் தடைசெய்யாதீர்கள்” என்று இவனும், அவர்களைக் கெஞ்சிமன்றாடிய நிலையில் கூறினான்.

இதன் மேலும் ஆசிரியரும், மனைவியும் தியாகராஜனை தெண்டித்து வலியுறுத்தவில்லை. அன்று உண்டு உறங்கி ஓர் இருநாட்கள் நின்றுவிட்டுதாங்கமுடியாத மனவேதனையோடு ஆசிரியர் கண்ணனிடமும், அவர் மனைவியிடமும் “அண்ணா நான் போயிற்று வாறன்” என்று சொற்கள் வெளிவராத நிலையில் அண்ணியிடமும்

கையசைத்தபடி வெளிக்கிட இருந்தவனிடம் ஆசிரியர் மனைவி “இதை நீங்கள் மறுக்காமல் எனக்காக எடுத்துக்கொண்டு எங்கும் தூரதேசம் போகாமல் கிட்டடியில் எங்காவது நின்று மனநிலையை மாற்றிக்கொண்டு எப்படியோ ஓர் இருகிழமைகளில் வாதம்பி”யென்று அவனது கைக்குள் இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்காசை வைத்தபடி அழுதுகொண்டிருந்தா.

தியாகராஜன் கதிர்காம யாத்திரிரைக்கு வெளிக்கிட்ட பக்தனைப்போல் எல்லா உறவுபாச பந்தங்களையும், துறந்தவனாக நடக்கலானான். அந்த நடையின் ஊடே அவனது இளமைக்கால நினைவுகளும் மனத்திரையில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

எவ்வளவோ நிம்மதியாக மகிழ்ச்சியாக அம்மா, அப்பா, சகோதரங்கள், சின்னம்மா, சின்னப்பா ஆகியோர் முன்னிலையில் இருக்கும்பத்திற்கும் ஒரே ஆண்பிள்ளையாக, செல்லப்பிள்ளையாக இருந்தோம். இன்று அம்மா, அப்பா, அக்கா, அண்ணன், தம்பி அனைவருடன் சின்னம்மா, சின்னப்பா ஆகியோரும் செத்தமாட்டில் இருந்து உண்ணி அகன்ற நிலையில் என்னை மட்டும்! இந்த உத்தரிப்புக்கு ஆளாக்கிச் சென்றுவிட்டார்களே! அவர்களா இவளைக்கல்யாணம் கட்டச்சொன்னார்கள்? நானல்ல வா இவள் வலையில் வீழ்ந்து சகலரும் உயிரோடு இருக்கும் காலத்திலே அவர்களுடன் சேர்ந்து இணைந்து அன்பாக வாழ்ந்து களிக்கமுடியாத அந்தப் பொன்னான காலத்தின் பெருமையை அறியாமல் மண்ணாக்கினேன். இவளால்! இன்று எனது மனச்சுமையை யாரிடம் சொல்லி இறக்கமுடியும் என்ற எண்ணத்திலே எழுத்திலே சொல்லமுடியாத துயரத்தில் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் மழைநீராகக் கொட்ட பாதைசுடச் சரியாகத்தெரியாமல் இருட்டில் நடப்பவன்போல் சில மைல்தூரம் நடந்தான்.

அந்த நடை எந்த ஓர் இலக்குமில்லாத நடையாக இருந்தது. யாரோ பலமாக அவனைத்தள்ளிக்கொண்டு போவதுபோல் இருந்தது. அவனுக்கென ஓர் உடல் இருப்பதுபோல் இல்லாமல் காற்றோடு காற்றாய், ஊனச்சடலமிலா வெறும் உருவமற்ற உயிரமட்டும் செல்லும் நிலையில் சென்றவனை திடீரென ஏதோ ஒன்று பின்புறமாகத் தாக்கியதும்” அம்மா! என்ற அலறலுடன் வீதியில் வீழ்ந்தான்.

வீழ்ந்த வேகத்தில் அவனது தலைமுடி எதிலோ சிக்குண்டு இழுபடும் நிலையிற்சற்று உணர்ந்தவனுக்கு அதன் பின் எந்த உணர்வுமில்லாதபடி மயக்கமானான்!

தியாகராஜன் ஆசிரியர் வீட்டில் இருந்து செல்லமுன் ஒரு நாள் ஆசிரியர் அவர்களின் தொலைபேசி இலக்கத்தையும் அவரது வீட்டு முகவரியையும் எழுதி தனது ஐடன்டிக்காட்டுடன் அன்று வீட்டில் பிரச்சனைப்பட்ட அதே தினத்தில் வாங்கிய மாஜனசம்பந்த அதிஸ்ட லாபச்சீட்டுடன் ஆசிரியர் மனைவிகொடுத்த பணம் இரண்டாயிரம் ரூபாயோடு அவனிடமிருந்த பணமுமாக ரூபாய் ஐயாயிரத்திற்கும் மேலான பணமும் அவன் சேட் பொக்கற்றில் இருந்தது.

தியாகராஜன் நடந்துபோகும்போது அவனை வீதியில் மோதி வீழ்த்தியது ஒரு இஸ்லாமியப்பிரமுகரின் கார்தான். அவர் ஓட்டிவராமல் அவரது பதினேழு வயது மதிக்கத்தக்க மகன் ஒருவரே ஓட்டிவந்துமோதியிருந்தார். அவருக்கு சாரத்தியம் புதிது என்பதனாலே ஏற்பட்ட விபத்தாகும். இந்தத்தவறை உணர்ந்த இஸ்லாமியப்பிரமுகர் மகனுடன் சேர்ந்து தியாகராஜனை உடனடியாகத்தூக்கி ஏற்றிக்கொண்டு மருத்துவமனையில் சேர்த்தனர். சேர்த்தபோதுதான் தியாகராஜனின் சேட் பொக்கட்டில் இருந்த முகவரியையும், தொலைபேசி நம்பரையும் எடுத்து இரவு ஏழுமணிபோல் ஆசிரியருக்கு தொலைபேசியில் “தியாகராஜன் என்பவர் ஓர் விபத்துக்குள்ளாகி ஆபத்தான நிலையில் பொதுமருத்துவ மனையில் இருக்கின்றார்” என அறிவித்ததும், ஆசிரியரின் உடல் ஐசில்வைத்த ஊனமென எந்தச் செயற்பாடுமில்லாது மரத்து விறைத்தபடி சில வினாடிகள் இருந்தவர் தழதழத்த குரலில் மனைவிக்கு எடுத்து நிலைமையை சொன்னதும் ஐயோ தம்பி என்றலறலோடு துடியாய்த்துடித்து அழுதா. ஆசிரியர் “அழுதுபுலம்புவதால்ப் பயனில்லை உடன் வெளிக்கிடுமெ”னக் கூறி அந்த இரவிலே முச்சக்கரவண்டி ஒன்றிணைப்பிடித்துக் கொண்டு மருத்துவமனை சென்று பார்த்தபோது தியாகராஜனை இனங்கண்டுகொள்ள முடியாதபடிக்கு கழுத்துக்குமேல் முகம் முற்றாக வெள்ளைத்துணிகளால் கட்டுப்போட்டபடி கிடக்க அவனுக்கு இரத்தம், சேலமென பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் கட்டின்படி பார்க்கும்போது அவனது முகம் பார்க்க அருவருப்பானதும், அசிங்கமானதுமான கோணலான முகத்தோற்றத்துடன் காணப்பட்டான்.

அந்த இரவில் யாருடனும் சரியான தகவல்

பெறமுடியாதவர்களாக இரவோடு இரவாக வீடு திரும்பி அன்று இரவு முற்றாக ஊன், உறக்கமில்லாது இருந்து அடுத்தநாள் காலை எழுந்து வெளிக் கிட்டு மருத்துவமனை சென்று தியாகராஜனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது விபத்தோடு சம்பந்தப்பட்டவரின் தந்தையான இஸ்லாமியப்பிரமுகர் அங்கு மருத்துவமனைவந்து ஆசிரியரைக் கண்டதும், “நீங்கள் இந்த தம்பிக்கு யார்?” என்று விசாரித்து நடந்ததனைத்தையும் கூறி “இவரது முகம் மிகமோசமான நிலையில் அடிபட்டுள்ளது இன்சா அல்லா அவர் பிழைக்கவேண்டும். அதற்காக நானும், எனது குடும்பமும் அல்லாவை வேண்டிக் கொண்டிருக்கின்றோம். இவரை இங்கு வைத்து சிகிச்சை செய்ய நான் விரும்பவில்லை. நீங்கள் சம்மதித்தால் இங்கிருந்து கொழும்பிற்கு தனியார் மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு போவோம்” என்றதும் ஆசிரியரும் சம்மதித்தார்.

தியாகராஜன் அடிபட்டு சேர்க்கப்பட்ட இருநாட்களிலே கொழும்பு மருத்துவமனை ஒன்றிற்குக் கொண்டு சென்று அங்கிருந்து சிலவாரங்களுக்குப்பின் பிளாஸ்டிக் சத்திரசிகிச்சைக்காக வதுளை மருத்துவமனைக்கு மாற்றப்பட்டு தியாகராஜனின் உடைந்து சிதைந்த முகம் சீர்செய்து பொருத்துவதற்காக Face Forward Serves Faces டாக்டர். ரி. சபேசன் அவர்களின் தீவிரமானதும், சிறந்ததுமான சிகிச்சைக்கு உட்படுத்தி விடப்பட்டார்.

இத்தனைக்கும் மருத்துவச்செலவு அனைத்தையும் இஸ்லாமிய பிரமுகரே முன்னின்று செலவு செய்துவந்தார். அப்பெருமனிதன் தியாகராஜனின் முகச்சிதைவைக் கண்ணுற்றநேரம் நாள்முதலாய் அவருக்கு அமைதி நிம்மதியின்றி மருத்துவமனைக்கும், தனது வீட்டிற்குமாக காரிலே ஓடி ஓடி அலைந்தார் பலலெட்சம் ரூபாய்களைத் தண்ணீரை அள்ளி இறைப்பதுபோல் இறைத்தார். இவரது நல்லமனம்போலே தியாகராஜனும் எந்தவித ஆபத்துமின்றி உடல்நிலையில் தேறிவந்தான். ஆசிரியரும் மனைவியும் தியாகராஜனை வைத்திருந்த கொழும்பு மருத்துவமனை மட்டக்களப்பு மருத்துவமனை பதுளை மருத்துவமனை என சென்றும் அங்குமருத்துவமனைகளுக்கு அண்மையில் அறைகள் எடுத்துத்தங்கியும், தியாகராஜனை தங்கள் சகோதரங்களில் ஒருவனைப்போல் கருதிபார்த்து அவனுக்குள்ள அனைத்துத் தேவைகளையும் குறைகுற்றமின்றிக் கவனித்து வந்தனர்.

தியாகராஜன் விபத்துள்ளாகி மருத்துவமனையில் இருப்பதை அவன் மனைவிமக்கள் அறிந்தும் ஒருநாளாவது ஆசிரியர் கண்ணனைக்கண்டு விசாரித்ததுமில்லை, மருத்துவமனை சென்று பார்த்ததுமில்லை. இதற்குள் தியாகராஜன் விபத்துக்குள்ளானபோது அவனது சேட் பொக்கற்றுக்குள் இருந்து எடுக்கப்பட்ட பணம், ஐடன்டிக்காட்டுடன் ஓர் மாஜன சம்பத்த டிக்கற்றும் இருந்து இஸ்லாமியப்பிரமுகரால் ஆசிரியரிடம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த டிக்கட்டை ஆசிரியரும் தனது ஐடன்டிக்காட் மணிபேசில் இணைத்து வைத்திருந்தார்.

தியாகராஜனை கொழும்பு மருத்துவமனையில் இருந்து வதுளைக்கு மாற்றப்பட்ட மூன்றாவது நாள் வதுளையில் தாங்கள் தங்கியிருந்த அறையிலிருந்து வீரகேசரிப் பேப்பரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது ஒரு பக்கத்து பேப்பரில் மாஜனசம்பந்த சீட்டிமுப்பில் முதல் பரிசுக்கான டிக்கற்றின் நம்பரையும் போட்டு அதற்குயாரும் உரிமைகோரப்படவில்லையென்ற செய்தியையும் படித்தார்.

அவருக்கு தனது பொக்கற்றுக்குள் தியாகராஜனின் டிக்கற் இருந்த ஞாபகம் வந்து எடுத்து பத்திரிகையில் இருந்த நம்பரையும், தியாகராஜனின் டிக்கற் நம்பரையும் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கையில் என்ன ஆச்சரியம் இரு நம்பர்களும் ஒரே மாதிரி எந்தவிதமாற்றமுமின்றி இருந்தது. அதுவும் முதற்பரிசு ரூபாய் இரண்டரைக் கோடிக்கான பரிசாகவே இருந்ததனால் தனது மனைவியை அழைத்துக்காட்டினார். மனைவியும் அகமகிழ்ந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் விட்டபடி தியாகராஜனை ஆண்டவன் கைவிடவில்லை. ஆனால் இதனை நாம் எப்படியோ லொத்தர் சபைக்கு தியாகராஜனின் பேரில் உரிமையை அறிவிக்கவேண்டுமே என்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கும் போது இஸ்லாமியப்பிரமுகர் வர அவரிடமும் கூறினர். அவரும் எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியில் “அல்லா நியாயமானவன் அவன் கொடுப்பதைக் கொடுக்கவேண்டியோருக்குக் கொடுத்து உதவுவான் வாருங்கள் நாம் லொத்தர்சபைக்கு தியாகராஜனின் நிலமையை எடுத்து சொல்லுவோம்” எனக் கூறிச்சென்றார்.

மாதங்களும் நான்கு உருண்டோடியபின் தியாகராஜன் ஓர் ஆண் அழகனாக, கோடிஸ்வரனாக அவன் அடிபடும்போது அவனுக்கு வயது ஐம்பத்துமூன்று வயதும் சாதாரணமான முகத்தோற்றத்துடனும்

இருந்தவன் அன்றந்த இஸ்லாமிய பிரமுகரின் காரில் அடிபட்டதன் காரணமாக அவனது முகமுடைந்து பற்கள் உதிர்ந்தும், தலைமயிர் அப்படியோ தலைஓட்டில் இருந்து தோலுடன் உரித்து வேறுபடுத்தப்பட்டு, வெறும் தலைஓட்டுடனும் தாடைகள் சிதைந்து கோர உருவமுமாக மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டவனை அந்த இஸ்லாமியப்பிரமுகரினது விடாமுயற்சியாலும், அவரது பலலெட்சம் ரூபாய் பணச்செலவினாலும், உயிர்பிழைக்க வைத்ததோடு, அவனது கோரமான முகத்தை விஞ்ஞான அடிப்படையில் வைத்தியத்துறையில், கற்றறிந்து சத்திரசிகிச்சைமூலம் தியாகராஜனின் ஐம்பத்திமூன்று வயதுத்தோற்றத்தை இருபத்தி ஐந்து, முப்பது வயது இளைஞனின் தோற்றமாக தாடைகள், பற்கள், தலைமுடிகள் ஆகியவற்றை மாற்றி அமைத்து அழகொளிர்ச் செய்த டாக்டரினாலும், தியாகராஜன் மருத்துவமனையில் இருந்து வெளிவர இருந்தபோது ஆசிரியரின் மனைவி தியாகராஜனுக்கு தம்பி நீ வீட்டில் இருந்த உனது மனைவியோடு பிரச்சனைப்பட்டு எங்கள் வீடு வந்தும், எங்களுடனே நீங்கள் நில்லுங்கள் என வேண்டியும், நீங்கள் கேட்காமல் வெளிக்கிட்டுப்போனது உங்கள் காலகஸ்ரந்தான்! அதனாலேதான், உங்களுக்கிந்த விபத்து நேர்ந்தது. என்னமோ யார் செய்த புண்ணியமோ? நீங்கள் பிழைப்பீர்கள் என்று யாரும் நம்பவில்லை! ஆனால், இறைவனுக்கு இரண்டாவதாக அந்த மகான் ஹாஜியாரும், டாக்டர். சபேசன் ஐயாவும் இல்லையென்றால் நீங்கள் செத்து இந்நேரம் நான்கு மாதம் ஆகியிருக்கும்! ஏதோ எல்லாம் நன்மைக்கே என்று சகலதையும் சொன்னபோது தியாகராஜன் அந்த மும்முர்த்திகளான ஹாஜியார், டாக்டர் ஆசிரியர், ஆசிரியரின் மனைவி அண்ணி, ஆகியோரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து அவனது கண்ணீரால் அப்பாதங்களைக்கழுவி வணங்கினான்.

ஆனால் ஹாஜியார் மட்டும் தனது பாதங்களில் விழவிடாமல் “இவையனைத்தும் எங்களுக்கு உரியதல்ல. தம்பி அது அந்த எல்லாம் வல்ல அல்லாவுக்கே அவனுக்கே உங்கள் நன்றியையும், வணக்கத்தையும் தெரிவியுங்கள்” என்றார்.

இதனையடுத்து வதுளை மருத்துவமனையில் இருந்து ஓர் இளைஞனாக ஆணழகனாக இத்தனைக்கும் மேலான பணம்படைத்த கோடீஸ்வரனாக உடன்பிறவா அண்ணன் அண்ணியோடு வெளிக்கிட்டு அவர்களது இல்லம் சென்று அங்கே சங்கமமானான்.

சிறுகதை

6

தேரான் தெளிவு

யோகநாதன் ஐயா இந்தப் பிரதேசத்திலே ஒரு முற்போக்கான மனிதர். அவர் நாலெழுத்து ஆங்கிலம் படித்தவர். அவர் இருந்து உத்தியோகம் பார்த்த இடமும் அப்படியான இடமானதனாலே செயற்பாடும் அதே மாதிரி அமைய நடந்து கொள்ளுகின்றார்.

“என்ன பெரிதா யோகநாதன் ஐயாவைப் பற்றிப் புகழ்ந்து தள்ளுறா?” “இல்ல உங்களைப் போலத்தான் என்று எண்ணிற்றயளா? அவர் வெளியில் போகாமல் வீட்டில் இருந்தாலே அவர் பெண்சாதி செங்கமல மாமியும் அவள் பிள்ளை வேவியும் எவ்வளவு கலகலப்பாகவும், சந்தோசமாகவும் இருக்குதுகள். இவ்வளவு வயதாகியும், வேவி ஒரு அரை மணி நேரமாவது யோகநாதன் ஐயா வீட்டில் இல்லையென்றால் “டடாவைக் காணல்ல, டடாவைக் காணல்ல” என்று தவியாய் தவிப்பாள்.”

யோகநாதன் ஐயாவிற்கு மற்றவர்கள் எந்த வகையில் குறைச்சல்? அவர் நல்லா அரசாங்கப் பணத்தைத் தட்டிச் சுருட்டிக்கொண்டு வந்து உடலுக்கு நோகாமல் வாழ்கின்றார். மற்றவர்கள் அப்படியா? பருத்தி படாப் பாடுபட்டு நாலு காசு சம்பாதித்து நேரங்கெட்ட நேரம் ஆயிரம் பிரச்சனைகளுக்கு மத்தியில் வந்து கொக்குக் குருவி உறங்குவது போல் உறங்குபவர்களுக்கு அவரைப் போல் உல்லாசமாக, சல்லாபமாக இருக்க முடியுமா?

வசதி வாய்ப்போடு இருந்தாலும், நீங்களும் சரி மற்றவர்களும் சரி ஐயாவின் மனநிலையில் அப்படி மனைவி, பிள்ளைகளுக்குச் சுதந்திரம் கொடுத்து இருக்கமாட்டீர்கள்?” “ஓகோ அப்படியா? உங்கள் சுதந்திரத்தை யார் பறித்து சிறையிலிட்டுச் சித்திரவதை செய்கிறார்கள்.? ஏன் ஆரும் செய்ய முன்னம் நீங்க என்ன செய்யிறியள். நம்மட பிள்ளைகளோ நானோ எங்காவது வெளிக்கிட்டு போக எண்ணினால் உங்கட முகம் விடியாது. அது மட்டுமா ஆயிரம் குறை குற்றமாக, நாடு சரியில்லை, வீதி சரியில்லை, மனிதர்கள் சரியில்லை அவன் குடிகாறன், இவன் கூத்திக்கள்ளன், மற்றவன் வழிபறிப்பவன் ஊர் கெட்டுக் கிடக்கும்போது நீங்களும் சேர்ந்து எங்க ஆட்போறியள் என்று கேட்டுப் பாய்வீர்கள். அந்த ஐயா அப்படியில்லை. அவரும் நீங்கள் குறை குற்றம் காணும் இந்த நாட்டில் இதே ஊர், நகரம், வீதியில் நீங்கள் குறிப்பிடும் குடியன், கூத்திக்கள்ளன், வழிப்பறி செய்பவர்கள் மத்தியில்தானே தனது மனைவியையும் வளர்ந்த அழகான பிள்ளையையும் எங்கு போவதானாலும் தனியே அனுப்புகின்றார்?” “அவர் மகள் தனியே போறாள்தான் ஆனால் செங்கமலச் சின்னம்மா எங்காவது போவதை நீ கண்டீரா? ஐயா போ போ என்றாலும் அவ கடைசிவரையும் வெளியே தனிய போகவே மாட்டா! அந்த ஆட்டக்காற வேவியை பற்றி ஊர் என்ன சொல்லுதென்று உனக்குத் தெரிந்தால் ஐயா கொடுத்த சுதந்திரத்தின் பெருமையை இவ்வளவு பெரிதாகச் சொல்லமாட்டாய்!” “ஊர் சொல்லுந்தானே பொறாமை, எரிச்சலில் ஊர் எதைத்தான் சரியென்று சொல்லப்போகுது?”

“ஊருல இருக்கின்றவர்கள் எல்லாரும் எரிச்சல், பொறாமை உள்ளவர்கள் தானா? அப்படியென்றால் நல்லவர்களே இந்த ஊரில் இல்லையா?” “நானா சொன்னேன் நல்லவர்கள் இல்லையென்று!” “நீங்கள் தான் எந்த நாளும் சொல்லிவாறீர்கள் ஊர் கெட்டுப் போச்சு, நாடு கெட்டுப் போச்சு” “உண்மைதான் ஊரும், நாடும், ஏன் முழு உலகமே கெட்டுப் போச்சுத் தான்! ஆனால் நல்ல மனிதர்களும் ஆங்காங்கே தானொடுங்கத்தன் குலமொடுங்கவேன இருக்கத்தான் செய்கின்றார்கள். அந்தநல்லவர்கள் ஒரு சிலர் தான் ஒரு மனிதனைப் பார்த்து பாராட்டவும், பழி கூறவும் தகுதியுடையவர்கள் அப்படிப்பட்ட ஒரு சிலர் சொன்னாலே ஊர் உலகம் சொன்ன மாதிரித்தான். அந்த நல்லவர்கள் கடந்த காலங்களைப்

போல் வீட்டைவிட்டு வெளிவந்து ஊருக்காக, நாட்டுக்காக, மக்களுக்காக நல்லதைச் சொல்லவும், நல்லதை செய்யவும் முடியாத அளவிற்கு கெட்ட நாசகாரிகளின் கை ஓங்கி நல்லவர்கள், கல்விமான்கள், சான்றோர், பெருமக்கள், பெண்கள், பிள்ளைகள் நடமாட முடியாத நிலை உள்ளது என்று தான் சொன்னேன், சொல்லியும் வருகின்றேன். இதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் ஏதொ யோகநாதன் ஐயா தான் முற்போக்கான மனிதன், சுதந்திரத்தை மனைவி, மக்கள் கையிலே கொடுத்து நடமாட விடுபவர், மற்றவர்களெல்லாம் பிற்போக்கானவர்கள் என்று சொல்லுகின்றாயே நீர். எதனை மனதில் வைத்துச் சொல்லுகின்றாய் என்பதை நானறியாதவனல்ல.”

“ஒரு தோட்டம் செய்பவன், வயல் செய்பவன், அந்தத் தோட்டத்தில் உள்ள மரஞ்செடிகளை பயிர் வகைகளை ஆடு, மாடு தீண்டாமல் கடித்து மேய்ந்து அழியாமல் வேலி அரண் இட்டு இராப்பகலாகப் பாதுகாப்பதுபோல தனது மனைவி மக்கள் மீது உண்மையான பற்று பாசம் உள்ள தந்தையோ, கணவனோ அவர்களின் மானம் மரியாதை கருதி சில கட்டுக் கோப்புக்குள் வைத்து வழிநடத்துவது இயல்பு. இயற்கை. இதைப் பிற்போக்கு என்று சொல்ல முடியுமா? இவர்கள் கெட்டுச் சீரழிந்தால் அதன் தாக்கம் அவர்களையே சாரும்ல்லவா? அதனாலே அப்படிச் செய்கின்றார்கள். ஆனால் அப்படியான கட்டுப்பாட்டை விதித்து வழிநடத்தும் அந்த ஆண்களும் எல்லா வகையிலும், குடியாமல் கூடா ஒழுக்கமில்லாமல் கட்டுப்பாட்டுடன் நடந்து வரவேண்டும்! அது இல்லாமல் உனக்குத்தான் கட்டுப்பாடு இது எனக்கில்லையென்றால் அதனை யாரும் ஏற்கமுடியாது.”

“அடுத்து ஒரு நாடோ ஊரோ சமூகமோ கல்வி பண்பாடு ரீதியாக சட்டம் கெடு பிடி இல்லாமல் இருக்குமேயானால் அங்கு எவர்க்கும் எவரும் கட்டுப்பாடு விதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லையல்லவா? எனவே நல்லதோர் சமுதாய மாற்றமில்லாத சுயநலமும், சுறண்டலும் தனியுடமையும், தரகு முதலாளித்துவமுள்ள நாட்டில் வீட்டுக்கு வீடு சில கட்டுப்பாடுகள் இருக்கத்தான் வேண்டும்!”

“ஒரு சுதந்திரமுள்ள நாட்டில் ஆணோ, பெண்ணோ, குழந்தையோ, குமரோ எத்தரத்தில் எவ்வினம் நெறி சார்ந்தவர்களும்

எந்த நேரத்திலும், எங்கும் செல்லலாம். எங்கு போயும், நிலம் வாங்கவும், வீடு மனை அமைக்கவும், தொழில் செய்யவும் தனது எண்ணத்தை எழுத்தில் எழுதவும், அதனை வெளியிடவும், பேசவும் எவராலும் எத்தடையுமில்லையென்றால் எந்த உயிர்க்கும், உடமைக்கும், எவராலும் தீங்கும் இழப்புமில்லையென்றால் அதுதான் ஓர் சுதந்திரநாடு. அங்குதான் சகல பிரஜைகளும் சுகமாக, சுதந்திரமாக வாழமுடியும். இதையிட்டுத்தான் இந்திய நாட்டின் சுதந்திரம் வேண்டிப் போராடிய உத்தமர் காந்தியடிகளே இந்தியாவிற்குச் சுதந்திரம் கிடைத்த பின்னும் சொன்னார் இந்த நாட்டிற்கு இன்னும் முழுமையான சுதந்திரம் கிடைக்கவில்லையென்று. அப்படிச் சுதந்திரம் கிடைத்த நாடாக இருந்தால், ஒரு அழகான பெண் அவள் போட வேண்டிய நகைகளைப் போட்டுக்கொண்டு தனிமையில் ஐந்து மைல் தூரம் சென்று திரும்பும் போது அவளது கற்புக்கும் உடமைகளான நகைகளுக்கும் எந்த பங்கமும், இழப்பும் இல்லாமல் திரும்ப முடியுமா? என்று கேட்டார். அவரது கூற்றுக்கு இணங்க இல்லாத நாட்டில் யோகநாதன் போன்ற ஒரு சில முற்போக்குவாதிகளால் மட்டும் அவர்கள் நினைத்ததைச் சாதிக்க முடியுமா?”

எனவே ஒரு நாட்டின் அரசியல், சமுதாய அமைப்பானது மாற்றி அமைத்து இல்லார் முதல் எல்லார்க்கும் எல்லாம் பொது எனும் சமத்துவமும் சமதர்மமும் உருவாகும் வரை கஸ்டம்! இதைத்தான் எங்கட பிறிற்சிப்பலும் சொல்லுறாரு, அவர் சொல்வது உண்மைதான். ஆசிரியையாகிய உனக்கு ஒரு மாணவ சமூகத்தை எதிர்காலச் சிற்பிகளாய் உருவாக்க வேண்டிய உனக்கும் உன் போன்ற பல்லாயிரக் கணக்கானோருக்கும், விளங்க வேண்டுமே? நிலப்பிரபுத்துவ, ஏகாதிபத்திய, முதலாளித்துவ, தரகு முதலாளித்துவ அவர்களது தாசர்களும், காலங்காலமாக அரச இருக்கை ஏறி ஆண்டு அனுபவிக்கும் போது அவர்களுக்கு களமமைத்து இந்நாட்டுப் பொது மக்களே தனிநபர் வழிபாட்டு முறையில் வாக்களித்து சிங்காசனமிருக்க அனுப்பும் போது சமுதாயம் எப்படி மாறும், சமத்துவம் எப்படி உருவாகும்? அப்படியென்றால், நீங்கள் சொல்வது எல்லாம் யோகநாதன் ஜயாவிற்கு தெரியாதா? அவருக்கு தெரியுமோ, தெரியாதோ அவர் ஒரு முற்போக்கு வாதியென்று அவருக்காக வக்காலத்து வாங்கும் உனக்கல்லவா தெரிந்திருக்க வேண்டும்!? சரி இதெல்லாம் நமக்கெதற்கு அது அவர்களைப் பொறுத்தது

“நாம் ஏன் வீணுக்குச் சண்டை போடவேண்டும்?” “அப்படியல்லச் செண்பகம் அவர் ஏதோ நாலு வெள்ளக்காறனும், வெளிநாட்டானுகளும் வந்து உல்லாசமாக கூடி ஆண் பெண் வித்தியாசம் தெரியாம குடித்து வெறித்து ஆடைபாதி, ஆள்பாதி என்ற இடத்தில் இருந்தார். உத்தியோகம் பார்த்தார் அது சரி அந்த பழக்க தோஷத்தை தன் வீட்டிலும் கொண்டு வந்து விட்டார். இதனை முற்போக்கு என்றீரே அதற்காகத்தான் இவ்வளவு நேரமும் நான் அறிந்ததை, மனதில் பட்டதைச் சொன்னேன், இது என்ன சண்டையா? அடிபிடியா?”

“இல்லப்பா நான் மட்டும் அவரை பற்றிச் சொல்லல்ல என்னோடு படிப்பிக்கின்ற ரீச்சர்மாரும் இன்னும் பலரும் ஓயாமக்கதைக்கிறாங்க அதைத்தான் நானும் சொன்னன்.” “நீ சொன்னீரா, அவருக்காக நீதிமன்றம் ஏறி வாதாடினீரா என்று எனக்கே தெரியாமல் இருக்கு.”

“ஊர் சொன்னபடி யோகநாதன் ஐயா ஒரு வித்தியாசமான பேர்வழிதான் தன் மகள் பள்ளிக்கூட விழுமுறையில் வீடு வந்தால் அவளை அதிகாலை நாலு, நாலரை மணிக்கெல்லாம் எழுப்பி ஒருவித வெள்ளை அரைக் கால்சட்டையும், கைவெனியனும் போன்ற வெள்ளுடையிலே ஐயாவும், மகள் வேலியும் வீட்டை விட்டு வெளியேறி வீதியில் இறங்கிச் சில மைல் தூரம் ஓடுவார்கள். தந்தையும், மகளும் தாம், கரம், டெனிஸ் விளையாட்டுக்களை விளையாடுவார்கள், அது ஓர் கடலும், ஆம் கிழக்கே கடலும், மேற்கே பரந்த நெல் வயல்களும் அமைய இடைநடுவிலே ஊர் என்பதால் யோகநாதன் ஐயாவும், மகளும் நீச்சல் உடையில் ஒரு வாரத்தில் முன்று நான்கு நாட்களாவது கடலில் மூழ்கி விளையாடுவார்கள். அந்த ஈர உடை உடலோடு அப்பட்டமாக தந்தையினதும், வளர்ந்த குமர் பெண்ணினதும் அங்க உறுப்புக்கள் அப்படியே தெரியும். கடலடியில் இருந்து தங்கள் வீடுவரை கூப்பிடு தொலைவிற்கு நடந்தே வருவார்கள். இவர்களின் அங்கஅவயங்களைப் பார்ப்பதற்காக அந் நாட்களில் பல ஆண்கள், பெண்களெனத்தங்கள் தங்கள் வளவின் வேலி, மதில் ஓரங்களில் நின்று ஒட்டி ஒதுங்கியபடியே பார்த்து ஏதேதோ பேசிச் சிரிப்பார்கள். இதற்க்காகத்தான் வள்ளுவர் பெருமான்.

‘மழித்தலும், நீட்டலும் வேண்டா உலகம்

பழித்தது ஒழித்து விடின்’ என்றார் போலும். என்னதான் ஊரவர்கள் சொன்னாலும் யோகநாதன் ஐயாவும், மகள் வேவியும் அதையெல்லாம் கணக்கில் எடுக்க மாட்டார்கள். பதிலுக்கு ஆங்கிலத்தால் ஏதேதோ சொல்லி, ஆம் நாகரீகம் தெரியாத பட்டிக்காடுகள், முட்டாள்கள் என்றவாறு திட்டித் தீர்ப்பார்கள்.

மகள் வேவி அவள் அப்பாவை டடா, டடி, பாதரென்றும் அம்மாவை ரெட் லோட்டஸ் என்றும், அழைப்பாள். ஒரு நாளேனும் அம்மா என்றோ, மதரென்றோ அழைக்கமாட்டாள். அப்படி தப்பத் தவற தமிழால் ஏதும் அழைத்தாலும், யோகநாதன் ஐயா அவளை ஆங்கில மொழிகளில் பேசுவார். அப்படி அழைக்கக்கூடாது, அது நாகரீகமில்லை, பட்டிக் காட்டுச் செயல் என்றே ஆங்கிலத்தில் சொல்வார். அவர் இயல்பாக யாரோடு பேசுவதானாலும் ஆங்கிலத்திலே பேசுவார்.

ஆங்கிலம் புரியாதவர்களிடம் சராசரி ஆங்கிலமும், தமிழும் கலந்து பேசுவார். இச்செயல்கள் செங்கமலம் அவர்கட்குக் கட்டோடு பிடிப்பில்லை. விருப்பமில்லை. இதனால் தனது எண்ணங்களை, அபிப்பிராயங்களை மகள் வேவி, இது நாம் பிறந்து வளர்ந்த ஊரம்மா. நானோ, உங்க அப்பாவோ எங்கும் பட்டணத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர் களில்லை. இந்த ஊரில்தான் பிறந்தோம். வளர்ந்தோம். படித்தோம். திருமணமானோம்.

ஆனா, உங்க அப்பா கொஞ்சம் ஆங்கிலத்தைப் படித்தார். அதே ஆங்கிலத்தை நானுந்தான் படித்தேன். ஆனால் அவர் உத்தியோகம் பார்த்த செயலகப் பாணியில் ஊரிலும், வீட்டிலும் நடந்து கொள்ளுகின்றார். அவரிடம் இதை மாற்றி ஊருக்குத் தகுந்தபடி இடத்திற்குத் தகுந்தபடி பேசுங்கள், நடவுங்கள் என்று சொன்னாற்கூட கேட்கிற மாதிரியில்லை. அவர் அப்படி பேசி நடப்பது மட்டுமல்ல உன்னையும் அந்த வழிக்கு ஆக்கிவிட்டார். எனவே ஊருக்குத்தக்கபடி, நடவுங்க. மகள் விளடியுள் யூ சடாப்! ரெட் லோட்டஸ் நீ சும்மா இரும், உனக்கு நாகரீகம் தெரியாத மண்டு. சும்மா வாய் பொத்தி இரும். என்று சொன்னவுடன் செங்கமலம் எதையும் பேசாது அடங்கிவிடுவா.”

“இந்த அடிப்படையில் வேவிக்கு யோகநாதன் ஐயா கொடுத்து வளர்த்து வந்த உரிமை, சுதந்திரமென்பது பெற்ற தாயை அடக்கி ஆளவும், கிண்டல் கேலி செய்யும்படியு மல்லாமல் தனது தந்தையோடு ஓர் நண்பனுடன், சினேகிதியுடன் பழகி வரும் தன்மையில் பழகி வருவாள். எதைக் கேட்பதானாலும், சரி பேசுவதானாலும் சரி தந்தையுடன் பேசுவாள். கேட்பாள், தாயுடன் பெரிதாக பேசமாட்டாள். இதனைச் செங்கமலம் அவளது அம்மா பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ள மாட்டா. செங்கமலம் உள்ளூர்ப் பள்ளிக்கூடத்திலே ஓர் சாதாரண ஆசிரியைதான். வேவியைத் தான் படிப்பிக்கும் பள்ளிக்கூடத்திலே சேர்த்து ஏழாம் ஆண்டுவரை படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது பட்டிணத்திலே உத்தியோகம் பார்த்த யோகநாதன் ஐயாவிற்கு மகள் ஊள்ளூரிலே படிப்பது ஓர் தாழ்வாகவும் பட்டிணத்திலே மகள் படிப்பதென்பது பெருமையாகவும் கருதி ஊரில் படித்த மகளைப் பள்ளியால் விலத்தி பட்டிணத்தில் மேட்டுக்குடியினரின் பிள்ளைகள் தங்கிப் படிக்கும் பள்ளிக்கூடத்திலே சேர்த்து விட்டார். ஆனால் தனது ஒரே ஒரு பிள்ளை அதுவும் பெண்பிள்ளை தன்னோடு இருந்து படித்தும், தனது இல்லத்தில் தனது பார்வை, பராமரிப்பில் இருந்து வாழ்வதும்தான் அழகு, பண்பு என்று எவ்வளவோ கணவனாகிய யோகநாதன் அவர்களிடம் எடுத்துக் கூறியும், “நீர் என்னதான் படித்து ரீச்சராகப் படிப்பிக்கும் நிலையில் இருந்தாலும், நாகரீகம் தெரியாத பட்டிக்காடாக கிணற்றுத் தவளையாக இருப்பதுபோல் வேவியையும் அந்நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விடுவாய்” எனக்கூறி பிரச்சனைப்பட்டு அவ கையில் இருந்து பறித்து இழுத்துச் சென்றதுபோல் கொண்டு சேர்த்துவிட்டார்.

மகள் ஊரில் இருந்து பட்டிணம் போன நாளில் செங்கமலம் அவர்கட்கு மகள் வேவியைப் பற்றியும் மகள் வேவிக்கு தாயைப் பற்றியும் மறக்க முடியாதபடி எந்த நேரமும் யோசனையும், கவலையுமாக சராசரி ஓர் ஆறு ஏழுமாதம் சொல்ல முடியாத பெரும் துன்ப துயரமாகவும் இருந்தது. காலப் போக்கில் தங்களைத் தாங்களே தேற்றித் தெளிவு பெற்று வாழ முன் வந்தாலும் வேவியின் பட்டணப்படிப்பும் வாழ்வும் தாய் செங்கமலத்தை நாளுக்கு நாள் பாதித்தே வந்தது.

தனது வயது வந்த மகளின் நடை உடை பேச்சு வழக்கு

என்பன ஊரில் அனேகமானோருக்கு ஜீரணிக்க முடியாதபடி இருப்பதை செங்கமலம் அறிவாள். இதனை வெளிப்படுத்தினால் கணவனோ, மகளோ ஏற்று நடக்கக்கூடியவர்களல்ல என்பதாலும் படித்த ஓர் குடும்பம் என்பதோடு ஊரில் சற்று உயர்வாக வசதி வாய்ப்போடு கூடிய குடும்பமென்று பலரால் முத்திரையிட்ட நிலையில் இருக்கும்போது வெளிப்படுத்திக் கணவனோடு பிரச்சனைப்பட முடியுமா என்ற கௌரவ எண்ணத்தில் ஆமையாய் அடங்கி கணவனுக்கு இசைவான மனைவியாகவும், மகளுக்கு அன்பான தாயாகவும் இருந்து வரலானாள். ஆனால் இந்நிலையை ஊரும், ஊரவரும் அறியாமல் யோகநாதன் ஐயாவின் குடும்பம் மிகவும் கலகலப்பான மகிழ்ச்சியான குடும்பமென்றே மதிப்பிட்டு வரலாயினர்.

வேலி பட்டணத்தில் படித்ததோடு ஓர் ஆண் பிள்ளையைப் போல் பலரோடு நேரங்காலமில்லாது கூடிப்பழகியும் வந்தாள். இந்தக்காலப்பகுதில் அவள் A/L பரீட்சை எழுதிமுடிந்த காலப்பகுதியே இக்காலப்பகுதியில் அங்குபோகப் போறேன், இங்குபோகப்போறேன் என்று தந்தை யோகநாதன் அவர்களிடம் கூறி அனுமதியும், பணமும் பெற்றுக்கொண்டவள் தங்குதடையின்றி பல இடங்களுக்கு பெண்கள், ஆண்களுடன் ஞர் எனும் பெயரில் சுற்றினாள், எதிர்ப்பட்ட இடங்களில் தங்கினாள். இச்சந்தர்ப்பத்தில் சுரேஸ் எனும் இளைஞனோடு நட்பு ஏற்பட்டது இது காதலாகி, கடும் நெருக்கமானது. இந்த உறவு காதல் நெருக்கத்திற்கு தந்தையினால் எவ்விதத் தடையும் ஏற்படாதது மட்டுமல்ல தட்டிக்கொடுத்து ஊக்கப்படுத்திய நிலையாகவும் இருந்து வந்தது. இதன் பின்னும் இவள் நிலைப்பாட்டினை வர்ணிக்கவும் வேண்டுமா?

சுரேஸ் அடிக்கடி தந்தையின் செயலகம் வருவான். தந்தையும் அவனுமாக பல இடங்களுக்குச் செல்வார்கள். மனம் விட்டுப் பேசிச் சிரித்து மகிழ்வார்கள். ஓர் இரு ஹோட்டல்களுக்கும் சுரேஸ் மாமனாரைச் கூட்டிச்சென்று வெளிநாட்டுச் சரக்குகளை வாங்கிக் கொடுப்பான். ஆனால் அதனை அவன் மட்டும் தொடவே மாட்டான். யோகநாதன் அவர்களோ ஆங்கிலத்தில் அவனை இதனையும் பருகவேணும், பருகி வாழ்க்கையில் எஞ்சோய் பண்ணி மகிழ வேண்டும் என்று சொன்னாலும், சுரேஸ் எனக்குப் பழக்கமில்லை, விருப்பமில்லை அங்கிள் என்று ஓரிரு மாதமாக யோகநாதன்

அவர்களுக்குப் பொய்யே கூறி வந்தவனை ஒருநாள் இரவு ஹோட்டல் ஒன்றில் இருந்து மது அருந்திக் கொண்டிருக்கும்போது யோகநாதன் அவர்களே சுரேசை கட்டாயப்படுத்தி நீங்கள் பணம் கொடுத்து நான் மட்டும் குடிப்பது நாகரீகமில்லை. நோப்புறப்பிளம், யூ டேக், எனச் சொல்லி இரு கிளாஸ்களில் மதுவை ஊற்றி சுரேஸிடமும் ஒன்றைக் கொடுத்து, கிளாசுடன் கிளாசை முட்டி மோத வைத்தே குடிக்க வைத்தார்.

சுரேஸ் நல்ல வசதி படைத்த குடும்பத்துப் பிள்ளை என்பதை மகள் வேவி மூலமாக அறிந்த யோகநாதன் மகள் விட்டாலும் தான் விடக்கூடாது என்ற மனநிலையில் சுரேசை நைஸ் வீலாய் நைஸ் வீலாய் சுரேஸ் என்று புகழ்ந்து புகழ் பாடி தானும் நெருங்கிப் பழகி மகளையும் நெருங்க விட்டு வீட்டிற்கும் அழைத்துவந்து விருந்து, பாட்டியென்று கொடுத்து வளைந்து வலை விரித்து வந்தார்.

இதனைப் பயன்படுத்தி சுரேசும், வேவியும் உண்மையிலேயே சுதந்திரப் பறவைகளாக சுற்றிச் சுகமனுபவித்து வரலாயினர். வேவியும் ஸ்ரவுட்டில் இருந்து இன்னும் நல்ல வெளிநாட்டுத் தினசிகளை சுவைக்க ஆரம்பித்தாள். ஏன் சிகரட் ஒன்று இரண்டையும் புகைக்கத் தொடங்கிய வேவிக்கு காலப்போக்கில் சாப்பாடு தேவையில்லை, ஆனால் மதுவும், சிகரட்டும் கண்டிப்பாக வேண்டும். என்ற அளவிற்கு சுரேஸ் வேவியை மிக விரைவில் பழக்கித் தன்னிடத்திற்கு கொண்டு வந்து விட்டான்.

சுரேசின் உள் நோக்கம் வேவியைக் காதலிக்க வேண்டும், திருமணம் செய்து வாழ வேண்டும் என்பதல்ல. எப்படியோ எந்த வகையிலோ அவளை அணுகி அவளது கட்டுடலை அள்ளி அனுபவித்துவிட்டு மற்றுமோர் இடத்தை நாட வேண்டும் என்று எண்ணிக் கண்ணி வைத்தான். அது எந்த வித இடருமில்லாமல் படிப்படியாக கைகூடிக்கொண்டு இருந்தது. சுரேஸ் யோகநாதனின் செயலகத்திற்கோ அவரது இல்லத்திற்கோ வருவதானாலும் சரி, தங்குவதானாலும் சரி ஏன் வேவியுடன் உரையாடவோ எங்காவது அவளுடன் கூடி இணைந்து போகவோ எந்தத்தடையும், தடங்கலும் எவராலும் சுரேசுக்கு இதுவரை ஏற்படவேயில்லை.

இந்த நிலையிலும் அவதிப்பட்டு தன் எண்ணத்தை ஈடேற்ற முனைந்தால் அதில் பின் சில பிரச்சனைகள் குறிப்பாக இவனது காமச் சேட்டைக்கு வேவி இணங்காமல் ஏதும் நடந்து பிரச்சனை உருவாகினால் அது விழலுக்கு இறைத்த நீராகிவிடும் எனவே பொறுத்தே முழுமையாக அனுபவிப்போமென்ற புத்திசாலித் தனத்தில் வேவியிடம் எந்த வித அங்கச் சேட்டை, அசிங்கப் பேச்சுக்களை செய்யாது, சொல்லாது ஏதோ ஒரு சிறந்த நாகரீகமான பண்பானவன் போல் பழகி வந்தான்.

இதனால் யோகநாதன் அவர்களும் இவனைத் தனது உத்தியோக படிப்பு, வயது போன்ற அனுபவங்களின் அடிப்படையில் தவறாக எடைபோடாது தடங்கலின்றி நம்பிப் பழகினார். வேவியும், சுரேசிடம் மது, புகைபிடித்தல் இரண்டையும் தவிர வேறு பழக்கங்கள் இல்லையென்ற எண்ணத்தில் அவனைத் தன் உயிராக நேசித்தான்.

இருந்தும் ஆணான அவனே தன்னைத்தொடாமல், தீண்டாமல் தானும் தன்னை கெட்ட ஓர் பெண்ணென்று சுரேஸ் எண்ணக் கூடாது என்ற இயல்பில் பழகி வந்தான். இதனை இத்தனை காலமாக கண்டு வந்த செங்கமலத்திற்கு மனதாரப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் கணவனிடம் சொல்லும் நிலையில் தானில்லை ஏன் எனில் சொன்னால் அவரோ தன் மகள் வேவியோ கேட்கவா போறார்கள். பதிலுக்கு பட்டிக்காடு, நாகரீகம் தெரியாத பூள் அது இது என்று பேசுவார்கள். என்றென்னி இருந்து வந்த செங்கமலம் தனது கணவர் மது மயக்கம் இல்லாமல் நல்ல நிலையில் இருந்த போது,

“இஞ்ச பாருங்க அந்தப் பெடியனும் அடிக்கடி நம்மட வீட்டிற்கு இரண்டு மூன்று மாதமாக வந்து போகின்றான். அவன் என்ன சாதியோ, சமயமோ அது ஒரு புறம் இருக்க நமது பிள்ளையும் அழகான வயது வந்த குமர் பிள்ளை. எனவே அவன் யார்? அவனதும் அவனது குடும்ப நிலையும் என்னவென்று விசாரித்து பொருந்தும் என்றால் அவனும் நமது பிள்ளையும் விரும்பி நடக்கின்றார்களென்றால் றெஜிஸ்ராவது பண்ணிவிடலாம் தானே.” எனக் கேட்டாள்.

“செங்கமலம்! நான் உனக்கு அடிக்கடி பட்டிக்காடு, பட்டிக்காடு, நாகரீகம் தெரியாத பூன் என்றெல்லாம் பேசுவது எதற்காக? அவன் சுரேஸ் வெரி வெரி நைஸ் வோய். அவன் ஒரு பெரிய இடத்து படித்த போய் அவன் எந்த கெட்ட எண்ணத்திலையும் இங்க வந்து பழகவில்லை. எனது இன்டலிஜனான லைவைப் பார்த்த உடனே அவனுக்கு பிடித்து போயிற்று அதனால் வாறான் பழகுகின்றான். வேறு இந்த நாட்டுப்புற கேள்ஸ், வோய்களைப் போல மேஜராகாமல் மைனர் ஏஜிலே மெரிபண்ணி மாடு குட்டி போடுற மாதிரி, ஆடு குட்டி போடுற மாதிரி வேவியையும் குட்டி போட்டு பட்டி பெருக்கப் போறீரா? அது இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் நம்மட நாகரீகம் தெரியாத மறி ஆடுகள் போல செக்ஸ் பண்ணுற மைண்டில்ல! செங்கமலம் லைவைப்பற்றி நீ இன்னும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அதுகள் இரண்டும் யங்கேள் வோய். எனவே நல்லாப் பழகி எஞ்ஜோய் பண்ணி அதுகளாக வந்து நாங்க மெரிபண்ணப் போகின்றோ-மென்று சொன்னா நாம அதன் பின் றெஜிஸ்டர் பண்ணுவோம். அதற்குள் அதுகள் அந்த செக்ஸ் உணர்வே இல்லாமற் பழகும் குழந்தைகளை வீணாகக் கெடுத்து போடாதீர்.

“அப்ப நான் இனிமேல் என்ன நடந்தாலும் பேசமாட்டேன். எல்லாம் உங்களையும் உங்கள் மகளையும் பொறுத்தது. நான் எதைச் சொன்னாலும் நீங்கள் எனது கதையை பொருட்படுத்துவதே இல்லை. உன் பிள்ளை வேறு என் பிள்ளை வேறா? உங்களுக்கும் எனக்கும் பிறந்த பிள்ளைதானே வேவி. நாளை அவளுக்கொரு நடவாத ஒன்று நடந்து விட்டால் உங்களைக் குறை சொல்ல முன்னம் என்னைத்தான் குறை சொல்லுவார்கள். அவ ஒரு தாயா, மகளுக்கு இப்படி நடந்தது தாய்க்குத் தெரியாமலா என்றல்லவா சொல்லுவார்கள்?,

“டோன்ட் வொறி நீர் ஒன்றும் மட்டமாகச் சிந்திக்காதையும், நான் உனக்கு அப்படி ஏதும் தப்புப் பண்ணினேனா? அல்லது நீ ஏதும் தப்பாக நடந்து அதன் பின்னே என்னை மெரி பண்ணினீரா?, அப்படியென்றால் தான் அந்த அனுபவத்தில் இதையெல்லாம் சொல்லலாம்.” “என்ன பேச்செல்லாம் நீங்க பேசறயள்” என்றவாறு செங்கமலம் அழுதா அதோடு அந்தப் பேச்சு நின்றது. யோகநாதன் அவர்களும் ஒன்றும் பேசாது சோக்கேசைத் திறந்து அங்கிருந்த

போத்தலில் இருந்த சரக்கை கொஞ்சம் ஊற்றிக்குடித்து விட்டு ஒரு சிகரட்டையும் கொழுத்தி புகையை உள் இழுத்தபடி ஈசிச்சியாரில் சரிந்து விட்டார் அவர்.

செங்கமலத்திற்குக் கவலையெல்லாம் மகள் வேவியின் சகல செயற்பாட்டிலும் சில மாற்றங்களைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அவளின் தந்தையைப் போல் அவளின் உதடெல்லாம் கறுத்தும், வாயில் இருந்து வரும் வாடையில் சிகரெட் புகையின் நெடியும் மதுவின் நெடியும், நாளும். இது ஏது எப்படியென்று நான் தாயாக இருந்தும் அவளிடம் கேட்கமுடியாது. தந்தையிடமும் இதனைச் சொல்லி எப்படி ஏது என்று கேட்டறிய முடியாது. இதையெல்லாம் கேட்டு பிரச்சனைப் படுமளவிற்கு நாம் ஓர் படித்த குடும்பமாச்சே என்ற வறட்டுக் கௌரவம் வேறு உந்தியதால், எதுவும் பேசாது தனது மனதளவில் நிறுத்திவிட்டா.

இதற்குள் இரு மாத காலத்திற்கும் மேலாக வேவியோடு உறவாடித் திரிந்த சுரேஸ் வேவிக்குப் படிப்படியாக போதை ஊட்டிக்கொண்டு வந்தவன் அவளது உடலிலும் கை வைக்கும் எண்ணத்தில் திட்டமிட்டு அவளை ஓர் இரு இடங்களில் தனிமையில் பகலில் தங்க வைத்து அங்கங்களில் கைவைத்துத் தழுவினான். நுகர்ந்தான். இதழோடு இதழ் வைத்துச் சுவைத்தான். அவளைப் புதியதோர் உலகத்திற்குக் கொண்டு சென்றான். அவளும் எந்த வித எதிர்ப்பும், மறுப்பும் இல்லாமல் எல்லாச் செயல்களுக்கும் இசைந்தாள். வளைந்து கொடுத்தாள். அவன் சற்று ஓய்ந்தாலும் அவள் சற்றும் ஓயாமல் அவனை மென்மேலும் சீண்டினாள், அழுதாள், முனகினாள், வெறி பிடித்தவளாக துடித்தாள், துவண்டாள். சுரேசை ஒரு நிமிடமேனும் அகல விடாது தொடர்ந்தாள். சுரேசும் அவளை எந்தெந்த வகையில் அனுபவிக்க முடியுமோ அந்தந்த வகையில் பல பகல் நேரங்களிலே அவன் ஒழுங்கு செய்திருந்த இடங்களிலே வைத்து அனுபவித்தான். இந்த நாட்களில் அவளது தந்தைக்கும் தாய் வீட்டிற்குமாக உணவுப் பண்டங்களாகவும், உடை, மது வகைகளாகவும் பாவனைப் பொருட்களாகவும் வாங்கிக் கொடுத்தான். வேவிக்கும் பல ஆயிரம் ரூபாய்களைத் தண்ணீராக இறைத்தான்.

நாட்கள் வாரங்கள், மாதங்களென உருள சுரேசும் மெது

மெதுவாக வரவையும், இவளது தொடர்பையும் குறைத்து வந்தான். வேவி பெரும் தாகமெடுத்த மிருகம் தண்ணீரைத் தேடி அலைவது போல நாளெல்லாம் அவனைத் தேடுவாள், போண் பண்ணுவாள், யோகநாதனிடம் முறையிட்டு அவரையும் எங்காவது தேடிச் சுரேசை அழைத்து வரும்படி தொல்லைப்படுத்துவாள். சுரேஸ் தனக்குப் புதிய ஓர் வேலைப்பளு ஏற்பட்டுவிட்டதென யோகநாதனிடமும் வேவியிடமும் கூறிச் சமாளித்தபடி ஒருநாள் வந்தால் ஒரு வாரத்திற்குச் சுரேசை காண முடியாமல் இருக்கும்.

இதற்குள் வேவியின் நிலையில் உடலில் மாற்றங்களாக வாந்தி, வயிறு புடைப்பு என ஏற்படலாயின. இதனாலும் சுரேஸ் வராமையினாலும் இரகசியமாக மதுவருந்தி வந்த வேவி தாயையோ, தந்தையையோ மதியாமல் வெளிவெளியாக மது அருந்தினாள். போதை ஏறிய நிலையில் உடையை கிழித்து எறிந்து தனது தாயிடம் வயிற்றைக் காட்டி சுரேசின் பரிசைப் பாரம்மா என்று பாடுவாள், அழுவாள். இச்செயல் ஊரெல்லாம் பரவியது யோகநாதனும் நிலமை அறிந்து அதிர்ந்தார். ஆச்சரியப்பட்டார். அமைதி கொள்ளாது ஓடினார். சுரேசைத் தேடி,

ஆனால் சுரேஸ் வேலை விடயமாக கொழும்பு சென்றதாகக் கண்டி சென்றதாகச் சொல்லுவார்கள். சுரேஸ் எப்படியும் ஒரு கிழமைக்கு ஒரு தரமாவது வந்து போனவன் எங்கெல்லாம் நின்று பத்து நாள், பதினைந்து நாட்களுக்கு ஒரு முறை போணில் வேவியோடும் அவள் தந்தையோடும் உரையாடி வந்தவன், அதையும் நிறுத்தினான். யோகநாதன் மகளை விடச் செய்வதறியாது தவித்தார். கடைசியில் சுரேஸ் வெளிநாடு ஒன்றிற்கு போய்விட்டான் என்பதை தனது நண்பர் ஒருவரின் மூலம் அறிந்தார். அறிந்தவர் மகளை அழைத்து உண்மையைச் சொல்லி அமைதிப்படுத்த முயன்றபோது அவள் யோகநாதனுக்கு கல்லாலும், மண்ணாலும் அள்ளி எறிந்தாள், ஏசினாள், அழுதாள் பின் சோர்ந்து மயங்கி வீழ்ந்து விட்டாள்.

இந்நிலையில் செங்கமலத்தின் நடமாட்டத்தைக் காணாது யோகநாதன் அழைத்தார். எங்கிருந்தும் செங்கமலத்தின் பதில் வராமையினால் மகள் மயங்கி வீழ்ந்த இடத்திலே தலையணை போட்டுப் படுக்க விட்டு விட்டு வீட்டின் நாலாபக்கங்களிலும்,

“செங்கமலம், செங்கமலம்” எனச் சொல்லிச் சத்தம் போட்டபடி ஓடினார். தேடினார். நேரமும் வீட்டிற்கு விளக்கு வைக்கும் நேரம், செங்கமலம் எங்கிருந்தும் குரல் கொடுக்காத நிலையில் யோகநாதன் தன் வீட்டின் லயிற்றைப் போட்டு ஒவ்வொரு அறையாகத் தேடி அங்கெல்லாம் இல்லாத படியால் வெளியில் லயிற்றைப் போட்டுவிட்டு வீட்டையெல்லாம் சுற்றி வந்தார்.

அப்போது அடுத்த வீட்டார், அயல் வீட்டாரும் வீதியால் சென்றவர்களும் யோகநாதன் அழாக்குறையாக பெரும் சத்தம் போட்டு செங்கமலத்தைக் குரல் கொடுத்துத்தேடி ஓடியபோது, எல்லோரும் அறியும்படியாகக் கூடி யோகநாதரிடம் என்ன நடந்தது? எங்கே அம்மா? அக்கா என்றவாறு தேடிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு இளைஞன் “ஐயோ, அம்மா, பலாமரத்தில் தொங்குகிறா!! என்று குரல் கொடுத்து அழுதான்.

அங்கு எல்லோரும் போய்ப்பார்த்தபோது பிளாஸ்டிக் கதிரை ஒன்றின்மீது ஏறி நின்று கயிறைப் பலாமரத்தில் போட்டு கழுத்தில் சுருக்கிட்டு இறந்த நிலையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தா செங்கமலம்!!

சிறுகதை

7

உடைப்பு

“என்னகா சின்னம்ம! என்னைக் கூப்பிட்ட என்று சொல்லுறா எனக்குக் கேக்கல்லகா”. “என்ன வெளிநாட்டுக் காசைக் கண்டாக் கேக்காதா? வெளிநாட்டுக்காசு வந்தாப்ப காது கேட்காமப் போறதா?” “அப்படியான ஆளில்லகா இந்தப் பிள்ள வெளிநாட்டுக்காசு வரமுன்ன நாமென்ன காசைக் காணல்லயா? வாழல்லயா? நம்மட அம்ம அப்பனும், பாட்டன் பூட்டனும் வெளிநாட்டுக்காசிலையா வாழ்ந்தவர்கள்.”

“நீங்க சொல்லுறது போல அனேகமானவர்கள் நம்மட ஊருலையும் இருக்கத்தான் செய்யிறார்கள். தூரப்போகத்தேவல்ல. நம்மட பாலண்ட பாக்கியமும் அவளின் புருசன் புள்ளயளும் நக்கிறதூக்கும் தண்ணி இல்லாமக் கிடந்ததுகள் இப்ப என்னடா எண்டா பொடியனுகள் ரெண்டு பேருக்கும் மோட்டச் சயிக்கிள் கையில ரெலிபோன் நேரத்துக்கு ஒரு லோங்கிஸ், சேட், சப்பாத்து, கூலிங்கிளாஸ் கண்ணுக்கு.”

“அம்மக்காறி ஆக்கிற சோறு கறி சரியில்லயாம் என்று சொல்லி புள்ளயள் சந்திக்கடையில் தினமும் மூன்று வேளையும் தான் சாப்பாடு. சொல்லி எடுத்துத் சாப்பிடுற. அதுவும் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் புறியாணி ஓ ஓ கோழி புறியாணிச் சாப்பாடு. இது எல்லாம் பாக்கியத்திர ஒரு பொடியன் இருந்தானில்லையா?

அதுதான் இப்ப ஊருல இருக்கிற நான் சொன்ன ரெண்டு பேருக்கும் மூத்தவன் ஒருவன் இது வழிய ஆடு மாடு களவெடுத்தும், வாழைக்குலை, உரல், அம்மிக்கல் என்றும் கழவெடுத்துத் திரிஞ்சானே. என்ன மறியலுக்கா? ஓ ஓ நாலஞ்சி வருசத்துக்கு முன் மறியலில இருந்து வெளி வந்தவன்தான் வந்த கையோட ஊரில திரிய வெக்கத்தில் ஊர உட்டு ஓடியவன்கா புறகு இந்த ஊர்ப்பக்கமே இல்ல. என்னத்துக்கு மறியலுக்குப் போனவன் என்றா கேட்கிறா? என்னத்துக்குப் போனவன். ஒரே இரவில நாலாறு சயிக்கிளைக் களவெடுத்துக் கொண்டு விற்றுப்போட்டு ரெண்டொரு நாளையில திருகோணமலைக்கு தப்பி ஓடப்போனவனைத்தானே ரெயில்வே இஸ்ரேசனடியில புடிச்சி பொலிஸ் அவனுக்கு அடி அடியென அடிச்சி மாஞ்சிபோட்டு இழுத்துக்கொண்டு போன அந்த வழக்கில் அவனுக்கு ஒருவருடம் கடுழ்ய மறியல் அதில இருந்து வெளிவந்தவனுக்கு யோகத்தப் பாருகா சின்னம்ம! அவனோட இருந்த ஒரு சிங்களப் பொடியன் உதவி செய்து லண்டனுக்கு கொண்டுபோயித்தான்.

அவன் லண்டனுக்குப் போக முன்னம் பாக்கியமும் அவளுர புருசன் பன்னாங்குப் பாலனும் அவன் எங்கட மகனில்ல என்று கூடச் சொல்லி ஏசித் திட்டித் திரிஞ்சாங்க. அவன் லண்டன் போய் அனுப்பிய லெட்சக்கணக்கான காசைக் கண்டதும் இப்ப நம்மட ஊருக்க அதுகளை விட்டாப் பணக்காறருமில்ல. பவுசிக்காறருமில்ல.

அதுகள் ஆரகா சின்னம்ம மதிக்குதுகள்? எல்லாம் அந்தக் காசிர மகத்துவம்தான். உடுத்த உடைக்கு மாத்திக்கட்ட மறு உடை இல்லாமக் கிடந்த பாக்கியம் இப்ப என்னடா எண்டா பெருந்தொடை தெரியக்கூடியபடி முழுச்சட்ட, பெரிய தேங்காச் சிறட்டையை வச்சிக்கட்டினாப்போல இந்த வயதிலையும் வானம் பாக்க நெஞ்சைத் தூக்கிக் கட்டின விறசியர் குங்குமப் பொட்டு பெருவிரல் பெருப்பத்தில் கொடி, மாலை, கை நிறைய தங்கக் காப்பு, காலுக்குக் கொலிசு. ஒரு நாளைக்கு ஒரு தோடு கையில லேஞ்சி காலுக்குப் போடுற சிலிப்பர் அது ஆயிரக்கணக்கான விலை கூடிய குதி உயர்ந்த சிலப்பர். குலோண், பவுடர், கிறிமென்று பாக்கியத்தின் சோடனை மட்டும், சொல்லுறண்டாச் சின்னம்ம நாள் முழுக்க ஒவ்வொன்றாச் சொல்லெனுங்கா.

பாக்கியத்துக்குப் பொம்புளப்புள்ள இல்லையெண்டா கேட்கிறா? ஏன் இல்ல. ஒரு பெட்ட கிடக்குது. அதுக்கு வயது இருபத்தைந்து, இருபத்தாறு இருக்கும் அது இந்த வயதுக்குள்ள ஏழு கல்யாணத்துக்குக் கிட்ட கட்டியுள்ளாள். சத்தியமாச் சொல்லுறன் சின்னம் நான் பொய் சொல்லல்ல அவள் ஒருவனைக் கல்யாணம் முடிச்சி ஒரு நாலு மாத காலத்திற்கும் இருக்கமாட்டாள். அதுக்குள்ள அவனை தாய் வைத்துக்கொள்வதா, அல்லது மகள் வைத்துக்கொள்வதா என்ற பிரச்சனை ஒரே வீட்டிற்குள் ஏற்பட்டு விடுமாம் அந்த அளவிற்கு தாயையும், மகளையும் இரட்டைக் குழந்தைகளாய்ப் பிறந்து வளர்ந்த பெண்கள் என்று சொல்லும் அளவிற்கு தாயும் மகளும் போட்டி போட்டுச் சோடிப்பதும், ஆட்டம் போடுவதுமாக இருப்பாளுகள். இதனால் எப்படியோ ஒரு பிரச்சனைதோன்றி வந்தவன் ஊரவர்களினால் இரவோடு இரவாக கலைக்கப்படுவான். அதுகளிடம் பணம் இருக்கும் அளவிற்கு ஒழுக்கம் மானம், மரியாதை என்பது மருந்துக்கும் அந்த வீட்டு ஆண்களுக்கோ பெண்களுக்கோ இல்லகா சின்னம்

பாக்கியத்தின் பிள்ளைகள் படித்ததுகள் என்றா கேட்கிறா? என்ன படித்ததுகள் நானறியப் படிக்கவில்லை ஒரு பிள்ளைக்கும் கை ஒப்பம் தங்கள் தங்கள் கை ஒப்பம் வைக்கக் கூடத் தெரியாத கழுதையன். தாய் பாக்கியம் பாவாடை சட்டையோடு மட்டும் இரவில் ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் எல்லாம் அப்படியே அப்பட்டமாகத் தெரியக்கூடிய மாதிரி பெற்ற இளந்தாரிப் பிள்ளைகளும், மகளும் மகளைக் கட்டிய மருமகனும் காணும்படியாக ஓர் உடல் கூச்ச நாச்சம் இல்லாமல் இருப்பாள்.

சின்னம் நாமளும் பெண்கள்தானே பணம் வந்தால் அப்படியெல்லாம் உடுக்கச் சொல்லுதா அந்தப்பணம்? இதுதானா நாகரீகம்? அது மட்டுமா அந்த வீட்டில் அதுகள் போட்டுப் பாக்கிற படங்களையும் நாடகங்களையும் வாயால் சொல்லவும் முடியாது?

ஓங்கா! உங்க மருமகனாரும் வெளிநாடுதான் அவரு லண்டனில் இல்ல, சவுதிலகா. என்ன சம்பளமா? மாதம் மாதம் அனுப்பமாட்டாரு மூன்று நாலு மாதங்களுக்கு பின் அறுபது ஆயிரம் எழுபது ஆயிரம் என்று அனுப்புவாரு. நான் எவ்வளவு சம்பளம் அது இது என்று

கேக்கிறதில்ல சின்னம். ஏன் என்றால் உங்கட மருமகன் சின்னராசாவரை உனக்குத் தெரியும்தானே? அவர் தேவையற்ற ஆடம்பரம், எதையும் விரும்பமாட்டாரு. இன்னா அவர் வெளிநாடு போய் நாலு வருஷமும் மாதமும் எட்டு இவ்வளவு காலத்திற்கு ஒரே ஒரு நேடியோவும் பிள்ளைகளுக்கு கொம்பியூட்டர் ஒன்றும் எனக்கு நாலாறு சாறியும், பிள்ளைகளுக்கு கொஞ்சம் உடுப்பும், அனுப்பியுள்ளார். வேறு ரீ.வீயோ டெக்கோ போனோ எதுவும் அனுப்பியதுமில்ல. நானோ, பிள்ளைகளோ அது, இது வாங்கி அனுப்பும்படி கேட்டு எழுதியதுமில்ல.

என்ன சின்னம் ரெலிபோனா? அது எங்கட வீட்டிலையுமில்ல, அவரிடமும் அங்க சவுதியில இல்ல என்றுதான் நினைக்கிறன். ஏன் என்றால் அவர்போன இவ்வளவு காலத்திற்கும் மாதமொன்றிற்கு எப்படியோ எனதும் பிள்ளைகளினதும் ஊர் நாட்டு நிலமைகளையெலாம் என்ன எப்படியெனக் கேட்டு எழுதுவார். நாங்களும் உடனுக்குடன் பதில் எழுதுவோம். வேற இந்தப் புதினமான பொம்புளைகளையும் ஆம்பிளைகளையும் போல நாட்கள் குறையாம நேரங்காலமில்லாம போண் பண்ணுவதும் இல்லாத புதினம் காட்டுவதும், உங்கட மருமகனாரிடமுமில்ல, எங்களிடமுமில்ல.

ஓ ஓ அதேன் கேட்பான் வீட்டை விட்டு ஆனோ பெண்ணோ வெளியேறினால் அந்தப் போனை எடுத்து காதுக்குள்ள வச்சித்து ஆண் வெளிக்கிட்டாப் பெண்ணும் பெண் வெளிக்கிட்டா ஆணும் ஒவ்வொரு நிமிடத்திற்கும் இவ கேட்பா என்ன எங்க நிற்கிறீர்கள். என்ன செய்கின்றீர்கள். சாப்பிட்டீர்களா? டி குடிச்சீங்களா? பஸ் ஏறிவிட்டீர்களா? ரெயின் ஏறிவிட்டீர்களா? என்ன வெளிக்கிட்டு விட்டதா ரெயினில் போகின்றீர்களா? எந்த இடத்தால போகின்றீர்கள்? நான் வாங்கி வரச் சொன்ன சாமான்களை மறந்து விடாமல் வாங்கி வாருங்கள். வாங்கி அனுப்புங்கள். நீங்கள் வரும்மட்டும் சாப்பிட மாட்டன். எதுவும் குடிக்க மாட்டன். உறங்க மாட்டன். உங்க மகன் உங்களையே கேட்கின்றான் போன்ற ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்பார்கள்.

அவரோ அவவோ இடம், பொருள் ஏவல் என்பன இல்லாது

கேட்கும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார்கள். நாம் இதையெல்லாம் எந்த நேரமும் கேட்கலாமா என்று கேட்பவர்கள் யோசிப்பதுமில்ல. சரி அவர்கள்தான் கேட்கின்றார்கள். நாம் கூட கேட்கும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் எதிர்ப்பட்ட இடத்தில் எல்லாம் இருந்தபடி நின்றபடி பதில் சொல்லலாமா என்று பதில் சொல்பவர்களும் யோசிப்பதில்லை. எல்லாத்துக்கும் இந்த ரீ.வீயும் அதுல காட்டுற நாடகமும் படமும்தாங்கா காரணம். இப்பத்தைய ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் அந்த நாடகம் மாதிரி படம் மாதிரி நடித்துக் காட்டியே வாழுதுகள். ஆரோ ஒரு பெடியன் வாறாங்கா சின்னம் நம்மட வீட்டதான் வாறான். ஆரு என்று பாப்பம் இருகா கடப்படிக்குப் போய் வாறன்.

வா தம்பி, வா.!! என்ன பெரிசாக்கதைக்கிற என்றா கேக்கிறா? இல்லடா தம்பி இந்தக் காலத்து பொட்டைகளையும் பொடியனுகளையும் வெளிநாட்டுக்குப் போன போய் வந்த குடும்பங்களையும் பத்தி சின்னம்மையோட கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறம். வேற வித்தியாசமாக ஒண்டுமில்ல. எங்க போய் வாறா தம்பி ஆ இங்கதான் வாறயோ? சின்னம்மக்கி தம்பியத் தெரியாதா? என்ன தெரியா என்று சொல்லுற. உங்கட குடிதானே மாவடி உம்மாரிக் கந்தச் சின்னப்பன் கட்டியிருக்கிற தங்கமுத்துப் பெரியம்மையத் தெரியாதா?

ஓ ஓ அவவிட மூத்த மகன்தான் தம்பி. கல்யாணம் கட்டல்லயா?, என்றா கேக்கிறா? ஏன் கட்டல்ல எங்கட ஆளுர இரண்டாவது தங்கச்சி உனக்கு அவளத் தெரியாமத்தான் இருக்கும். அவள் மட்டக்களப்பு வினச்சனில இருந்து படிச்சவள். இவன் தம்பி அங்க மட்டக்களப்பு மாநகரசபையில் வேலை செய்யக்குள்ள அவளக் கண்டு விரும்பிற்றாரு. அதால அவள இவரு எங்கட ஆள் பள்ளியால விலக்கி ஒருவருக்கும் சொல்லாம கல்யாணம் கட்டி இருதயபுரத்தில் வீடு வளவும் வாங்கி அவங்க அங்கதான் இருக்கிறாங்க. ஓம் சின்னம்ம தம்பிக்கும் அங்க மட்டக்களப்பிலதான் வேலை. என்னதம்பி போப்பிறயா? என்ன அப்பிடி அவசரமா வந்து ஓடப்போறா. தேத்தண்ணி ஊத்தித்தாறனே! பிறகு வரப்போறயா. சரி போயிற்று சுணங்காம வா மத்தியானம் சாப்பிட்டுத்தான் போகவேணும். என்ன வருவாதானே? சரி போயித்து ஓடி வா.

சின்னம்மையிற்ற நான் ஒரு கத சொல்ல வேணுங்கா. அதத் தல பறந்தாலும் ஆருட்டையும் சொல்லப்போடாது. ஓங்கா நீ ஆருட்டச் சொல்லப்போறா இருந்தும் தப்பத்தவற அயத்து மறந்து சொல்லிர வேணாம். எண்டுதான் சொல்லுறன். எல்லாஞ்சரிதான் சின்னம்மையும் வந்து இவ்வளவு சாமத்துக்கு ஒரு தண்ணி வென்னியெண்டானத் தராமக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறன். கோவியாமக் கொஞ்சம் பொறுகா தேத்தண்ணிக் கேத்தல் அடுப்பில கிடக்கு ஊத்திற்று ஓடியாறங்கா.

இந்தா கடச்சடக் குடிகா. சின்னம்மைக்குத் தேத்தண்ணி குடிச்ச வாய்க்கு வெத்தில வேணும். நான் வெத்தில சப்பிறல்ல வேணுமெண்டா வாங்கி வாறன். வச்சி இருக்கிறயா? என்ன போற இடமெல்லாம் கையில் கொண்டு போறதா? அது சரி போற இடமெல்லாம் தரவா போறாங்க. இப்ப ஆருகா வெத்தில சப்புறா? முன்னமெண்டா நான் சின்னப் பிள்ளையாக இருக்கக்குள்ள அம்மையோட எங்க போனாலும், அம்மைக்கு வெத்தில வட்டாதான் கொண்டு வந்து கொடுப்பாங்க அந்த வட்டாவில சுண்ணாம்புக் கெண்டு வெங்கலத்தால கிழவட்டு மூடியும் தாயுமாக மட்டுமா சுண்ணாம்பைத் தோண்டி எடுக்க அதிலே அந்தக் கிழவெட்டுல சங்கிலில போட்டு காதுக்குடும்பி மாதிரி ஒண்டு கிடக்கும் சுண்ணாம்பைத் தோண்டி எடுக்க. அது போல வட்டாவுக்கு உள்ள போயில போட அதுக்கெண்டு பனை ஓலையால இளைத்த ஈச்ச ஓலையால இளைத்த குட்டான் இருக்கும். வட்டாவும் என்ன வடிவான வட்டாவுகள். அரச இல வட்டா பாக்கவே ஒருவடிவத்தான் இருக்கும். வெத்தில வட்டாவக் கொடுத்து வாசலில வெத்தில எச்சிலத் துப்ப விடாம துப்பக்கா ளாஞ்சியையும் சில இடங்களில கொடுப்பாங்க ஆ! ஓ ஓ இப்ப அதெல்லாம் எங்க இருக்குகா? அதெல்லாம் ஒரு காலம். அந்தக் காலம் இனி எங்க சின்னம்ம வரப்போகுது?

மெய்தான் நான் அத இதக் கதைத்துச் சொல்ல வந்ததைக் சொல்லாம மறந்து போயித்தன். சின்னம்மைக்கு அம்மையை, அப்பனைத் தெரிந்த அளவிற்கு என்னப் பற்றித் தெரியாது? நான் ஆனைப்பந்தியில தங்கிப் படிக்கக்க பெரிய பிள்ளையாப் போனன். அந்த வருசந்தான். நாங்க நம்மட ஊரில இருந்த வீடு வளவு அறுதியாப் போயிற்று. இருக்க வீடு வளவு இல்ல வட்டிப் பொன்னிட்ட

எவ்வளவோ சின்னம்ம காலில விழாத குறையாக ஒரு வருசத்துக்கெண்டான இருக்கிறம். அதுக்குப் பிறகு கழு முந்தன் வெளிக்கொளனிக்குப் போயிருவம் என்று கெஞ்சி மண்டாடியும், வட்டிக்காறப் பொன்னரும் பொண்டாட்டியும் அப்படி இருக்க ஏலாது என்று சொன்ன வஞ்சத்திலதானே நாங்க ராவோடு ராவாச் சாமானெல்லாம் ஏத்திக்கொண்டு கொலனிக்குப் போன?

ஓங்கா! எனக்கு நல்ல ஞாபகம் இருக்கு அது அங்க இப்பதான் என்ற மாதிரி இருக்கு நானும் சின்னம்ம போன புறகு தான் இவர கலியாணம் கட்டி இத்தனை பிள்ளை தலைமுறையாப் போச்சி என்ன அறிஞ்சவங்க தெரிஞ்சவங்க நல்லாச்சி கெட்டவள், கிளிஞ்சவள் என்று சொல்ல மாட்டார்கள்! நானும் பட்டினத்தில் படிச்சவள்தான் ஆனா எங்களை ஏன் என்னை வீட்டிலையும் சரி பள்ளியிலையும் சரி அம்மா அப்பாவோ பள்ளிக்கூட ஆசிரியைமாரோ நல்ல ஒழுக்கமாகத்தான் வழி நடத்தினார்கள். அவர்கள் தலைகுனியுமாறு நான் எவனையும் பார்த்து விரும்பியுமில்ல காதல் அது இது என்று சொல்லி திரிந்ததுமில்ல.

ஆனா நாம செய்யாத கெட்ட செயலை நம்மட தாய் தந்தையர் செய்யாத கெட்ட செயலை நம்மட பிள்ளை செய்யுதுகா! நம்மட பிள்ளை எண்டாப் பல அதை மூடி மறைக்க ஏலுமா? ஊரை மூட உலை மூடி வேணுமா? ஒரே ஒரு பிள்ளை என்று பொறுத்துப் பொறுத்து அந்த மனிசனுக்கும் நான் சொல்லாம மூடி மறைத்து எப்படியோ மறைத்து விடலாம். மறக்கச் செய்யலாம். என்று பாத்தா அது மலைபோல வளர்ந்து சாம்பல் மூடிய நெருப்புப் போல சின்னம்ம நம்மட காலையும் சுடுற அளவிற்கு வந்திற்குகா. அப்படி என்ன என்றா கேட்கிறா? இவ்வளவு நேரமும் நான் நல்ல மனதோட கதைக்கிறன் என்றா எண்ணிற்றா? நீ மட்டும் வரல்லையெண்டா நான் என்னமோ எல்லாம் செய்திருப்பேன்கா! கடவுள்தான் உன்னக் கொண்டு என்னிட்ட விட்டமாதிரி விட்டது. ஓங்கா.

நம்மட பொட்ட ஒருத்தி இருக்காளே! அதுதான் ஏ-எல் படிச்சவள்தான். ஏ-எல் படிச்சிச் சோதனை எழுதுறதுக்குள்ள அவளுக்கு நான் என்னத்தச் சொல்லுவன் சின்னம்ம நீ எனக்குத் தாய்க்குத் தாய்தான். ஓ.அவளுர என்னொண்டுக்குப் புருஷன் தேவைப்பட்டுற்றுகா.

அதால் எங்கோ உள்ள ஒரு குடிகார வேசயிர மகன் ஒருவனை ஒருநாள் மாலைக்குள்ள கூட்டிற்று மோட்டச்சயிக்கிள் ஒண்டில வந்து இறங்கினான். எனக்கு இவளையும் அந்தக் காவாலியையும் கண்ட உடனே சன்னதந்தான் வந்தது. இருந்தும் இவள் நாசமறுவாளைக் குசினிக்குள்ள கூப்பிட்டு இவன் ஆருடி? இவனை என்ன தேவைக்காக இஞ்ச கூட்டி வந்தடி என்று கேட்டதற்கு அவர் எங்கட ஒரு ரீச்சரின் மகனம்மா அவர் வெளிநாட்டில இருந்தவர் வந்து இப்ப ஆறு மாதமாம். நம்மட ஊரைப் பார்க்க வரவேணும் வரவேணும் என்று ஆசையாம். அதனால் வந்தவராம். நானும் டியூசன் கிளாசிக்குப் போய் வரக்குள்ள இடையில் வந்தாரு. என்னக் கண்டதும் உங்க வீட்டிற்கு வரட்டுமா எனக் கேட்டாரு. சரி வாருங்க எனக் கூட்டி வந்தேன் என்று சொன்னாள். சரி இவனை உனக்கு எப்படியெடி தெரியுமென்று கேட்டேன். அதற்கு அவள் அந்த உஷா ரீச்சரின் வீட்டிற்கு போகும்போது கண்ட பழக்கமாம். என்றாள். ஏதோ சரி இனிமேல் இந்தக் பக்கம் கூட்டி வரவும் வேண்டாம் என்று சொன்னதோடு வளவுக்குள்ள வந்திற்றானே என்று ஆதரித்து அனுப்ப அன்று தொடக்கம் அடிக்கடி ஓடி ஓடி வருவான். அவன் வாற ஒவ்வொரு தடவையும் சொல்லி வச்ச மாதிரி இவளும் பள்ளிக்கு அங்க இங்க போகாமல் வீட்டிலேயே நிற்பாள்.

நான் தாயொருத்தி இருக்கின்றேன் என்ற மதிப்பு மரியாதை இல்லாம அவனுக்குக் கிட்டப் போயிற்று இருந்து கைப்பாசகாட்டுறதும் கண் பாச காட்டுறதும் குசு குசு என்று பேசுறதுமாகவே இருக்கும். எனக்கு என்ன செய்யிற என்று தெரியாம பெரிய கவலைப்படுவேன். இவளுக்கு ஏசுவும் அடிக்கவும் தெரியாம இல்ல. ஆனா காலங்கெட்ட காலத்தில் ஏதாவது நடந்து போச்செண்டால் அந்த மனிசனுக்கு நான் என்ன என்று பதில் சொல்லுற. இனி நம்மட ஊரத் தெரியாதா? சின்ன ஒரு பிரச்சனை என்றாலும் வீட்டுக்கு வீடு கூடியிருந்து தலை கால் வைத்துக் கட்டிக்கட்டி என்ன என்னமோ எல்லாம் கதைப்பாளுகள். என்ன சின்னம்ம? ஆ அதெல்லாம் வெளிவராகா.

அவர்கள் செய்யிறதெல்லாம் வெளிவராது, நம்மளையும் நம்மட பிள்ளைகளையுந்தான் நோண்டிப் பாத்து நொட்ட நொடி அளப்பாளுகள். கனக்க வேணாம். நாமெல்லாம் நல்ல சாதி நல்ல

குடும்பத்தில் பிறந்து, வளர்ந்தவர்கள்தான் நமக்குச் சாதியென்ன சமயமென்ன என்றுதான் நடக்கிற. எந்தச் சாதியானாலும் அதுகளையும் நம்மப் போல ஒரு தாய்தானே பெற்றவள், வளர்த்தவள்? அதுகளுக்கும் ஆசாபாசம் இருக்கத்தானே செய்யும். அதுகளுர ஆசையை உணர்வை உணர்ச்சியைச் சாதியின் பெயரால் அடக்கி ஒடுக்குவது கடவுளுக்கு ஏற்குமா? என்ன சாதி ஆனாச் சாதி அது இது என்று பார்க்கிற ஆக்களுக்குள்ள, குடும்பங்களுக்குள்ள பல சாதியும் கலந்திருக்கும்.

அப்படிக் கலந்து இருக்கின்ற ஆட்களுக்குள்ளயும் அவர்களின் பிள்ளைகுட்டிக்குள்ளயும்தான் இந்தச் சாதி பேத வெறி இருக்கும். நல்லாப் பாரு சின்னம்ம திரு நீற்றுப் பொட்டரின் அப்பன் ஆரு? வளுக்கலர் மகளைக் கட்டி இருக்கிறவன் ஆரு? சல்லாரி நாகரு ஆருக்குப் பிறந்தவர்? இன்னா கார் வச்சி ஒரு துரைசிங்கம் எல்லாம் ஆருர பிள்ளையன்? இப்படிக் கணக்குப் பார்ப்பதானால் ஊருக்க நல்ல சாதி கலப்பில்லாத சாதியென்று ஒரு ஐந்து ஆறு குடும்பத்தைக் கூட எடுத்துக்கொள்ள ஏலாது. அதுக்குள்ள முக்கைப் பொத்திக்கொண்டு நாக்கு வளிக்கிற கூட்டங்கள்தான் அதிகம். அதுகும் எங்க தங்களுக்குத் தங்களுக்கெனக் கட்டி வழிபடும் கோயில்களிலையும் தங்கட தங்கட வீடுகளிலையுந்தான் இந்தப் புதினமெல்லாம்.

வேற கடன்கட்ட வாங்கயும், திண்டு குடிக்கயும் கள்ளக்களவில என்ன என்னமோவெல்லாஞ் செய்து புள்ளப் பொறயும் அதுக்கெல்லாம் சாதியில்லைநான் படிக்கக்க என்னோட நாலாறு வகுப்புவரை சேர்ந்து படித்த பிள்ளை ஒருத்தி மஞ்சளா என்று சொல்லி இப்பயும், கச்சேரியில கிளாக்காக இருக்கிறாள். அவளுர வடிவென்ன, பொருட்பண்டங்களென்ன அவளுர வீட்டுக்கு என்னைக் கூட்டிப்போயிருக்கிறாள். அந்த வளவுக்குள்ளயும் வீட்டுக்குள்ளயும் காலைக்கழுவித்தான் போக வேணும் போல இருக்கும். அவ்வளவு துப்பரவு. இந்த மீன் இறச்சி கண்டது கடியது என்று எதுவும் வீட்டில எடுக்கிறதூமில்ல. அப்படி இருக்கும்போதும் அனேகமான பிள்ளைகள் அவள் கூடாத சாதியாம் என்று அந்தப் பிள்ளையோடு கூடாதுகள் கதையாதுகள்.

என்ன என்ர மகளின் கதையா? ஓங்கா எங்க நல்ல மனமாக,

கவல அது, இது இல்லாம இருந்தாத்தானே ஞாபகம் வரும். இன்னா பேசியதெல்லாம் ஞாபகமில்லாமலா பேசின என்றா கேட்கிறாய்? அதெல்லாம் நான் சின்னப்பிள்ளையாக இருக்கும்போது வளர்ந்து குமராக இருக்கும் போது தாய் தகப்பனோட இருக்கக்க கவலை கக்கிசம் என்று தெரியாம வாழ்ந்தகாலம்.

ஆ... ஓங்கா நான் அந்தக்காலத்து எஸ்.எஸ்.சி. படித்துப் பாஸ் பண்ணி என்றஞ்சும் முடிச்சி றெயினிங் கொலிச்சுக்குப் போக இருந்த என்னைத்தானே அப்பாட சொந்தமாம் கைக்குள்ள இருக்கிறமாப்பிள்ளையை விட்டுப்போட்டு படிப்பு வாத்தி வேலையென்று போனால் தற்சமயம் காலங் கெட்ட காலத்தில ஏதும் தவறா நடந்து போச்செண்டா கூறியா விக்கிற என்று சொல்லித்தான் அப்பா எங்கடவரைக் கட்டி வச்ச.

இதெல்லாம் சின்னம்மைக்குத் தெரியாதா? பிறகு சின்னம்ம அவன் ஓடி ஓடி வரச்செய்தான். நம்மட பிள்ள நல்ல பிள்ளையானால் ஒரே தரத்தில் அவனை இங்கால வராமச் செய்யலாந்தானே. இவளின் விருப்பமும் சம்மதமுமில்லாம எவனாவது வருவானா சின்னம்ம? சரி எதுக்கும் அவனது ஊரென்ன பேரென்ன என்று அறிய இன்னா வந்து போன தம்பிக்காறனை விட்டு விசாரிச்சா. அவன்ரதாய் ஒரு ஆசிரியைதானாம். ஆனா புருசனைக் கனகாலத்திலே விட்டுப் போட்டு ஒழுக்கமில்லாமல் அங்க இங்க என ஆடித்திரியும் ஆட்டக்காரியாம் அவன்ர தாய். இந்தப் பெடியனை அவன்ர தகப்பன் வெளிநாடு ஒன்றுக்கு அனுப்ப அவன் ஒரு வருடத்திலே ஓடி வந்து இது வழிய சுத்தித்திரியிறானாம். சரியான குடிகாறனாம். ஒரு நாளைக்கு ரெண்டு மூன்று பக்கற் சிகரட் வேணுமாம். அவன்ர தாயும் சரியான குடிகாரியாம். இந்தக் குடிகாறிர மகனுக்கு நாம ஒரே ஒரு பிள்ளையைக் கட்டிக்கொடுக்க உனக்கு என்ன பயித்தியமா? என்று கேட்டு எங்கட வீட்டுக்காற ஆள் விரசி வெட்டிக்கொண்டு போடுவார். ஓம் சின்னம்ம நீ சொல்லுமாப்போல இந்தக்காலத்தில எல்லாத்திலையும் கெட்டவர்கள் படித்தவர்கள்தான் கூட! ஒரு காலத்தில படித்தவன் படித்தவன் என்று சொன்னால் அவர்கள்தான் ஒழுக்கமானவர்கள் இப்ப அந்த நிலையெல்லாம் தலைகீழாய் மாறிப்போச்சது.

இதக் கேளுகா சின்னம்ம ஒரு இரவு எட்டு மணி இருக்கும் அவன் சரியான மழைக்குள்ள மோட்டச்சயிக்கிளில் வந்து இறங்கித்தான். அந்த மழையில் நனைந்து அதுவும் இரவில் வந்தவனை உடனே போ என்று விரசலாமா? என்று நான் அதுக்குப் பிறகு சாப்பாடெல்லாம் கொடுத்து மண்டபத்துக்குள்ள படுக்க விட்டு அடுத்த நாள் காலமேயும் தேத்தண்ணி கொடுத்து குடிச்ச பிறகு நானே நேரில் போய் தம்பி இனிமேல் இங்க நீ வரக்கூடாது. அடுத்து ஏதோ ஒரு பழக்க வழக்கத்தில் வந்தாலும் அடிக்கடி நீ வரக்கூடாது! நானும் ஒரு படிக்கிற குமர்ப்பிள்ளையை வச்சி இருக்கிறேன். நீ ஒரு கிழவன் கட்டையில்லை. ஒரு வயது வந்த இளந்தாரிப் பொடியன் எதற்காக வரவேணும் என்று எனக்கும் சரியான ஆத்திரத்தில் சொன்னேன்.

அதற்கு அவன் ஏதோ அரைகுறை ஆங்கிலத்தில் அன்றி நான் ஜெயாவைக் கல்யாணம் செய்யிற எண்ணத்தில் வரவில்லை. அவ என்ர கேள்பிறண்ட், என்ற எண்ணத்தில் வாறன். அத என்ன என்றா கேட்கிறா கேள் பிறண்ட் என்றால் பெண் சினேகிதி. ஓங்கா, அதெல்லாம் ஏன் பேசுவான் அவர் இருந்த நாட்டில இதெல்லாம் சாதாரண பழக்கமாம் என்றார். நான் சொன்னேன் தம்பி இந்தப் பழக்கத்தையும், அந்த நாட்டிலே அல்லது உன்னப்போல உண்டான ஆக்களிட்டு வைத்துக்கொள் இதை மீறி வந்தீரானால் பிறகு அவமானப்பட்டுப் போவாய் என்று கடுமையாகக் கதைத்து ஆளை அனுப்பினேன்.

அன்றையில் இருந்து நம்மட மகளார் என்னோட பிரச்சனைப்பட்டு அவ மாமிர வீட்ட போய் நிற்கிறா. ஓ ஓ இப்பவந்து போற தம்பிக்காறண்ட வீட்ட அவள் கட்டுற என்றா அந்தக் குடிகாறனைத்தான் கட்டுவாளாம். இல்லையென்றால் நஞ்சி குடிச்சிச் சாகுவாளாம். இது இவ்வளவும் உங்க மருமகன் எங்கட வீட்டுக்காறருக்குத் தெரியாது. மகளைப் பற்றி ஏதோ சொல்லத்தான் தம்பிக்காறன் வந்தான் போல நீயும், நானும் கதைத்துக் கொண்டு இருக்கக்குள்ள சொல்லக்கூடாது என்ற எண்ணத்திலதான் பிறகு வாறன் என்று சொல்லிப் போறான் போல. அவன் மதியமென்றான வருவான். வரட்டும், என்ன செய்யிறாவு, என்ன எண்ணத்தில் இருக்கின்றாவு என்று கேட்பம்.

ஏன் நான் போய்ப் பார்க்காம முந்தநாளும் போய்த்தான் வந்தனான். என்னைக் கண்டால் ஓடிப்போய் வீட்டுக்குள்ள இருந்திருவாவு. நான் எவ்வளவு கெஞ்சியும் இங்க வரமாட்டாவாம். சாகும்வரை என்னோடு பேசமாட்டாவாம். அவவிட அந்த நாய்க்கு நான் பேசியதால் தனக்குப் பெருத்த அவமானமாம். இடையில் நான் அவருக்கு இதை என்ன என்று சொல்லுவன். நம்மட ஊரைத் தெரியாதா ஆரும் அப்பிடி இப்படி என்று தெரியப்படுத்தி விட்டார்களானால் நான் இந்த வீட்டிலோ ஊர்ப் பகுதியிலோ இருக்கக்கூட ஏலாது. எங்காவது போய் அவளுக்கு முன்ன நான் எதையாவது திண்டு சாகத்தான் வேண்டி வரும். வேற என்ன செய்யிறகா நான்? இந்தாவாறான் தம்பி. நீ இருகா உன்னோட கதைத்துக் கதைத்தே நான் சோறு கறியெல்லாம் ஆக்கிப்போட்டன். சாப்பிட்டுற்றுப் போகலாம். கொலனிக்க போற நீ மதியமாப் போயிற்று இணல் கிறுகப் பின்னேரமாப் போகலாம்.

தம்பி இரு சாப்பாடு முடிஞ்சி சின்னம்மையும் நிற்கிறாவு இரண்டு பேரும் சாப்பிடுங்க. என்ன ஓடிவந்து ஓடப்போனா இவ என்ன செய்யிறா? அவ ஆரு நம்மட சின்னம்மதானே அவவிட்ட எல்லாத்தையும் சொல்லிப்போட்டன். அவவுக்குத் தெரியும் சொல்லு.

என்ன அவள் அங்க இல்லயா? இங்கையும் வரவில்லையே. என்ற மகள் எங்க போனாளோ? என்ன செய்தாளோ? என்ற தங்கமே! கத்தாம என்னடா தம்பி நான் செய்ய? உண்மையைச் சொல்லுடா தம்பி ஓடிப்போயிற்றாளா அவனோடயா நான் வந்த அன்று இரவா? ஐயோ ஒன்றுமே தெரியாத என்ற பிள்ளையை அவன் குடிகார நாசமறுவான் மருந்தக் கொண்டு போட்டு மயக்கிக் கூட்டிற்று ஓடிற்றானே. நான் என்ன செய்யப் போறேன்.?

சிறுகதை

8

தாழைமலர்

எல்லோரும் பார்த்துப் பரவசமடையும் இடமாக பலநிற செவ்வரத்தம் மலர்களும், மல்லிகை, நந்தியாவட்டம், கனகாம்பரம் போன்ற மலர்ச்செடிகள் மலர்ந்து மணமும், அழகும் உள்ள இல்லந்தான் நித்தியானந்தம் குருக்களின் இல்லம்.

இந்த இல்லத்தில் காலை ஆறு மணிமுதல் இரவு ஒரு, எட்டு மணிவரை ஆண்கள், பெண்களென ஓயாத அளவிற்கு எந்த நேரமும், வந்து கொண்டும் போய்க்கொண்டுமிருப்பர். நித்தியானந்தம் குருக்கள், சாத்திரம் சொல்வது முதல் மருந்து செய்வது மந்திரித்து நூல் போடுவது, தண்ணீர் ஓதிக் கொடுப்பது திருநீறு ஓதிக்கொடுப்பது, போடுவது மட்டுமல்லாமல் பேய் பிடித்த பெண்களை ஆட்டுவது, பேய் ஓட்டுவது, செய்வினை, சூனியங்களை எடுத்து வளவு காவற்பண்ணுவது, நிலையம் எடுப்பது, வாழ்க்கையில் வேண்டாதவர்களைப் பிரித்து வைப்பது, காதலர்களை ஒன்றிணைத்து விடுவது போன்ற பல செயல்களைச் செய்ய வல்லவர் என்று பலராலும் பேசப்பட்டதனால், நித்தியானந்தம் குருக்கள் இல்லம் நேரங்காலமென்று இல்லாமல் எந்த நேரமும் ஓயாத ஆட்களே அவர் இல்லத்தில் குழுமி இருப்பர்.

அவரது மனைவி பஞ்சவர்ணம் காலை நாலு நாலரைக்கெல்லாம் எழுந்து வாசல் வளவெல்லாம் கூட்டிச் சுத்தம்

செய்து விட்டு வளவில் விருட்சமாய் நிற்கும் கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரத்துக்குக் கீழ் மயிலாசனம் போன்ற கதிரையையும் தூசி தட்டி போட்டு விட்டு மேலும் வருவோர் இருப்பதெற்கென பத்து, இருபது கதிரைகளை வரிசையாகப் பேட்டு மலர்ச் செடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றி குருக்கள் சாமி கும்பிடுவதற்கும், சாமி படங்களுக்கு வைக்கவுமான மலர்களைப் பறித்து ஓர் சிறு கூடையில் வைத்து விட்டு ஊதுபத்தி, மஞ்சள், திருநீறு தண்ணீர்கலசம், தீபம் போன்ற அனைத்தையும் அந்தந்த இடத்திலே வைத்தும், குருக்கள் எழுந்து காலைக்கடனை முடித்து முழுகி வருவதற்கான சோப்பு, துவாய், மாற்றுகையான வேட்டி என்பனவற்றை ஒன்றுமே குறைவு இல்லாது செய்துவிட்டே காலை குருக்களுக்குச் சாப்பிட கடலை, நெய்யில் தோசை, கற்கண்டு, அதிமதுரம், ஏலக்காய் போட்டுக்காச்சிய பசும்பால் எல்லாம் எடுத்து பயபக்தியோடு குருக்களின் அன்றாடக் கடமைக்கு எதுவித இடைஞ்சல் இடர் இல்லாதபடி செய்து முடிப்பாள். இப்படியான பெண்ணைத்தான் எமதாசான் வள்ளுவரும்

“தற்காத்துத்தற்கொண்டாற்பேணித்தகை சான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்”

என்றார் போலும். இந்நிலையிலும் குருக்கள் பஞ்சவர்ணம் பஞ்சவர்ணம் என்று அடிக்கடி குரல் கொடுத்துக்கொண்டே இருப்பார். நித்தியானந்தம் குருக்கள் வயதில் முப்பது தப்பினால் ஆகக்கூடியது முப்பத்தைந்து வயதுடையவராக இருப்பார். இவரின் தோற்றம் ரவிவர்மா தீட்டிக்காட்டிய முருகனைப் போலவே இருப்பார். இவரது இல்லத்தில் யார் யார் வந்திருந்தாலும், அவர் யாரையும் காணாதபடி அதற்கென அமைக்கப்பட்ட இல்லத்தில் தூங்கி எழுந்து காலைக் கடன் முழுக்கு வணக்கம், காலை உணவு என அனைத்தையும் முடித்த நிலையில் சவ்வாது, சந்தணமணம் முன்னே வீச பின்னால் உண்மையிலே முருகனே நேரில் வருவது போன்று எல்லார் முன்னாலும் இரு கைகூப்பி வணக்கம் எனக் கூறிக்கொண்டு வருவார். இவர் வரும் செயலானது அங்கு அவர் வாசலில் அமர்ந்திருக்கும் அனைவரையும் எழ வைத்துவிடும். அவர்களும் பதிலுக்கு வணக்கம் கூறியபின் குருக்கள் அனைவரையும் அமரும்படி கை அசைவாலும் வாயாலும் சொல்லியபின் அமருவார்கள்.

குருக்களின் தரிசனமே சிலருக்குத் தங்கள் குறை, நோய் என்பன அரைவாசியே தீர்ந்த மாதிரியே இருக்கும். மேலும் அவர்

தங்களைத் தொட்டும் குறைகளைக் கேட்டாலே மீதமுள்ள குறை நோய் பறந்தோடிவிடும் என்ற மன நிறைவோடே பலர் இருப்பர். குருக்கள் ஒவ்வொருவராக அழைத்து குறைகேட்டறிவதும், அதற்குரிய ஆலோசனை மருந்து மந்திரங்களைச் செய்து கொடுப்பதும் உடன் செய்ய முடியாத சிலதை அதற்கென நாட்குறித்து வரச் சொல்லியும் சில இடங்களுக்கு தானே அவர்கள் இல்லம் வந்து செய்து முடிக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லி அனுப்புவார். என்னதான் செய்தாலும் சொன்னாலும், குருக்கள் பணத்தை மட்டும் தன் கையால் வாங்கமாட்டார். வெற்றிலை, பாக்குப் பழம், மலர் என்பனவற்றை குப்பைத் தொட்டியில் போடுவது போல் போட ஓர் அழகான பிளாஸ்டிக் கூடை ஒன்று இருக்கும். வருவோர், அவற்றினை, அதாவது வெற்றிலை பாக்குப் பழம், மலர்களோடு பணத்தினையும் கூடையினுள் போட வேண்டியதுதான். அவர் அது ஒன்றினையும் பார்க்கையும், மாட்டார்! தொடவும் மாட்டார்.

நித்தியானந்தம் அவர்களின் இல்லத்திற்கு வருவோர் ஆண்கள் பத்துப் பேரானால் பெண்கள் தொண்ணூறு பேராக இருப்பர். இதிலும் ஆண்கள் ஐம்பது வயதைத் தாண்டியவர்களாகவும், பெண்களில் பதினான்கு, பதினாறு முதல் நாற்பது வயதுக்குட்பட்டவர்களாகவே இருப்பார்கள். அனேகமான பெண்கள் நல்ல வசதிபடைத்த மேட்டுக்குடியினர் போன்ற தோற்றம், நகை அணிகலன்களோடு வண்டி வாகனங்களிலே வந்து இறங்குவர். ஆண்களின் குறையைக் கேட்டறிவதும், அவர்களுக்கான மருந்து மந்திரம் செய்வதானாலும் வெளிப்படையாகவே கேட்பார். செய்து கொடுப்பார். ஆனால் பெண்கள் குறைகளைக் கேட்பதும் மருந்து மந்திரம் செய்வதும் அதற்கென ஓர் அறையுண்டு அங்கு அந்த அறையினுள் வைத்து அறையின் கதவும், யன்னல்களும் அடைத்த நிலையிலே கேட்பதும் சிகிச்சை மந்திரம் மருந்து செய்வதுமாகும். ஓர் இளம் பெண் அறையினுள் அழைக்கப்பட்டால் அவள் வெளிவர எப்படியும் குறைந்தது பதினைந்து, இருபது நிமிடங்களென ஆகும். உள்ளே போகும் பெண்ணின் முகம் கவலை, நோய் தோய்ந்தனவாக இருந்தாலும் அவள் உள்ளிருந்து வெளிவரும்போது மலர்ந்த முகத்துடனே வெளிவருவாள்! இதனை யாரும் மனதில் எதை எதையெலாமோ எண்ணினாலும் யாரும் யாரிடமும் ஒன்றுமே அந்த இல்லத்தில் வைத்தோ, தங்கள் இல்லங்கள் சென்றோ அல்லது பயணம் பண்ணும்போதோ தப்புத் தவறாகப்

பேசமாட்டார்கள். அந்த அளவிற்கு குருக்கள் மீது பயமும் பக்தியுமிருந்து வந்தது.

நித்தியானந்தம் குருக்கள் ஒரு பெரும் தேசக்கோயில் பிராமண ஐயரின் கீழ் எடுபிடியாகத் தொண்டு செய்தவர் அந்த பிராமண ஐயரிடமே சமஸ்கிருத சுலோகங்கள், மந்திரங்களையும் கேட்டுப் படித்தது மட்டுமல்ல ஏழையாய் யாருமற்ற அனாதையாய் இருந்து ஐயரிடமே தஞ்சம் புகுந்து வளர்ந்து வாலிபனான நித்தியானந்தன்; ஐயருக்கு ஒரே ஒரு பெண்ணாக கண்ணே கண்ணென இருந்த பருவமடைந்த மகள் பஞ்சவர்ணத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு அவரது பணம், நகைகளையும் அள்ளிக் கொண்டு ஓடிவந்து பிரதேசம் விட்டுப் பிரதேசம் வந்து மாடி மனை வாங்கி வாழ்பவர்தான் இந்த நித்தியானந்தம். இவரது சொந்தப் பெயர் வேறு இடத்திற்கு தகுந்தாற்போல் பெயரையும் மாற்றிவிட்டார் இவரது உடையும், நடையும் நடிப்பும் ஊரையும், ஊர்மக்களையும் ஈர்த்திழுத்து விட்டதனால் இவர் சொல்வதெல்லாம் தீர்க்கதரிசனம், தொட்டதெல்லாம் மருந்து, வைத்தியம் என்ற நிலைப்பாடு மக்கள் மனதில் நிலைகொண்டு விட்டன. இதனால் இவர் ஓர் அவதார புருசனாக ஆகிவிட்டார்.

பஞ்சவர்ணத்தைப் பொறுத்தவரை இந்த இல்லத்தில் இவள் ஓர் அடிமை. இவள் வெளிக்கிட்டு நித்தியானந்தனோடு ஓடி வந்து ஓர் இரு வருடங்களுக்குள் ஐயரும் மனைவியும் எங்கு போனார்கள், என்ன ஆனார்கள் என்றே யாருக்கும் தெரியாது. இந்நிலையில் குருக்கள்தன் முன்னாலேதான் இருக்கும் இல்லத்தில் வைத்து சிகிச்சைக்கென வரும் பெண்களோடு, பழகுவதும், அவர்களோடு கூடிக்குலாவி ஏதேதோ செய்வதெல்லாம் பஞ்சவர்ணம் அறியாத, ஒன்றுமே புரியாத சிறுகுழந்தையில்லை! இருந்தும் ஆரம்ப நாட்களில் தன் மனதில் பட்டதைப் பட்டபடி, இச்செயல்களை விட்டு விடுங்கள். ஏதோ ஒரு கோயில்ப் பணியோடு எமது வாழ்வை நிம்மதியாய் கடத்துவோம் எனக் குருக்களிடம் அன்பாகச் சொன்னாள், குருக்கள் கேட்கவில்லை. அழுதாள், அடம் பிடித்து கத்தினாள், இவையொன்றும் நித்தியானந்தத்தை நிலைகுலைய வைக்கவில்லை. பதிலுக்கு விரும்பினால் என்னோடு இருக்கப்பாரும் விரும்பவில்லையானால் வந்த வழியே திரும்பி ஓடப்பாரும் என்று கண்டிப்பாக சொல்லிவிட்டார்.

பஞ்சவர்ணத்திற்கு அவளது நிலையில் யாருமே இல்லை இவரை விட்டுப் போகவும் முடியல்ல. இவருக்காகச் செய்யும் பணிகள் அனைத்தும் உளமரச் செய்யும் பணிகளல்ல பயத்தால் இவர் தன்னைத் துரத்திவிட்டால், மானம் மரியாதையோடு போய் வாழும் வழியில்லையே என்ற பயத்தால் செய்து வந்தாள். குருக்களோடு வந்து பத்து வருடங்களுக்கு மேலாகியும், ஓர் குழந்தைகூடப் பிறந்ததில்லை! நித்தியானந்தன் எத்தனையோ பெண்களின் குழந்தைப் பாக்கியம் இல்லையே என்று கேட்டு வந்தவர்களுக்கெல்லாம் அக்குறையைத் தீர்த்து வைத்த வள்ளல் பெருமானுக்கு தன் மனைவியின் குறையைத் தீர்த்து வைக்க அவர் வணங்கி வழிபடும் இறைவன் இத்தனை காலத்திற்கும் இறையருள் வழங்காது விட்டுவிட்டார். என்ன செய்வது? குருக்கள் ஐயாவிடம் பலர் ஐயாவிற்கு குழந்தைகள் எத்தனைபேர் எனக் கேட்டால், எல்லாச் செல்வங்களையும் நான் கேட்காமலே கொடுத்த அந்த பெருமான் குழந்தைப் பாக்கியத்தை மட்டும் தராமல் நிறுத்திவிட்டான். எல்லாம் அவன் செயல்! அதையெல்லாம் அவனிடமே விட்டுவிட்டேன், அவன் தாற நேரம் தரட்டும் என்று கூறுவார். அடியார்களும் ஐயோ, ஐயாவிற்கு இப்படியோர் குறையை இறைவன் ஆக்கிவிட்டாரே என்று அனுதாபப்படுவர் வேறுபகுத்தறிந்து ஐயாவின் சொல்லுக்கு எதிர்மாறான சொற்களை யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள்.

நித்தியானந்தம் அவர்களுக்கு நிதமும் பல ஆயிரம் ரூபாய் வந்ததினால் லெட்சக்கணக்கான ரூபாய்களை வைப்பிலிட்டார். இவருக்கு வீடு தேடி வருவதும், வீட்டில் இருந்து வெளிக்கிட்டுக் கோயில்களின் கும்பாவிசேகம், சங்காபிசேகம் என்பவற்றால் ஓர் இரு மாதங்களிலே லெட்ச லெட்சம் அதுமட்டுமல்ல சூனியம், செய்வினை எடுப்பது வளவு காவற்பண்ணுவது, பேயோட்டுவது போன்றவைகளாலும், பணம் பணமாகக் குவிந்தது. என்னதான் குவிந்தாலும் நிறைந்தாலும் பஞ்சவர்ணத்தை எங்கும் அழைத்துப் போகமாட்டார். அவளுக்குத் தாய் தந்தையர் போட்ட நகைகளிலும், பாதிக்குப் பக்கமாக பறித்து சம்பிரதாயத்திற்கு மட்டும் மூன்று நான்கு பவுண்கள் உட்பட கழுத்தையும். காதையும் ஒட்டியிருந்தன. வேறு எத்தனை லெட்சங்கள் வந்தும், குவிந்தும் விசேடமாய் ஆனது ஒன்றுமில்லை.

பஞ்சவர்ணத்திற்கும் நகை உடை ஆடம்பரமான வாழ்க்கை என்பதை விட அவள் விரும்புவதும் வேண்டி நிற்பதும் அமைதியும், தன் கணவனின் ஒழுக்கம் பண்போடு கூடிய வாழ்வு ஒன்றினை மட்டுமே! வேறு அவளைப் பொறுத்தவரை மாடி மனையோ, பால்பழம், வாகனப் பவனி ஊர்வலம் என்பனவல்ல. இவளது எண்ணங்கள் அனைத்திற்கும் எதிர்மாறாக குருக்கள் தினமும் இரவில் விஸ்கி, விறண்டி போன்ற குடியும், மாட்டு, ஆட்டு மாமிசங்களை வாங்கி, ஆம் அதற்கென ஒரு ஆள் ஒருவனை வைத்து யாருக்கும் தெரியாமல் ஆக்கி அவித்து உண்பதும் பஞ்சவர்ணத்திற்குத் தெரியாமல் இல்லை. இதுவும் இதைவிடக் கேடான வகையில் ஒரு மாதத்தில் வீட்டில் நின்று இரவில் தங்குவது, பதினைந்து நாட்களானால் ஏனைய பதினைந்து நாட்களும் பிறரது மாடி மனைகளிலேதான். இதனை மனிதர்களென்ன ஆண்டவனே நேரில் வந்து சொன்னாலும் எந்த ஓர் மனிதர்களும் நம்பும் நிலையில் இல்லை. பணம் எதையும் செய்யும் என்பதற்கு இலக்கணமாக நித்தியானந்தம் குருக்கள் நித்தமும் ஆனந்தமாக தனது வாழ்நாளை நல்லமுறையில் நடித்தும் உழைத்தும் அனுபவித்தும் அவ்வளவுக்கவ்வளவு மறைத்தும் வாழ்ந்து வந்தார்.

இவருக்குப் பெரும் பெரும் அரசியல்வாதிகளான அமைச்சர்கள், எம்பிக்கள் படித்த அறிஞர்கள், இலக்கியவாதிகள், நீதித்துறை சார்ந்தோர் காவல்துறையினர், பொறியியலாளர்கள் போன்ற எல்லாவிதமான மனிதர்களும், இவரை அறிவர். இவர் இல்லம் வந்து அவரது காலில் வீழ்ந்து வணங்கிச் செல்வர். தந்தை ஈ.வெ.ரா. அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல் ஆயிரந்தான் படித்திருந்தாலும் அனேகமானவர்களை பயமும் சுயநலமும் உந்துவதனால் இவர்களிலே பலர் எதையும் பகுத்தறிந்து, சிந்தித்து தன் நம்பிக்கை தன்மானம் என்ற சுயமரியாதை இல்லாமல் எதையும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு வாழும் நம்பிக்கையாளர்களாகவே இருப்பதனால், பகுத்தறிவாளர்கள் அருகி மூட நம்பிக்கையாளர்கள் பெருகினால் நித்தியானந்தன்களும் ஆண்டவன் வடிவில் அவதாரம் எடுக்கத்தான் செய்வர்,?

திரும்பும் திசையெலாம் ஒவ்வொரு இறைவன் பெயரையும் கூறிக்கொண்டு போதித்து வாழும் தொழிற்சாலைகள்தான் உருவாகி வருகின்றன. “உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம். உண்டு கொழுத்திருப்போர்க்கு நிந்தனை செய்வோமென்று” பாரதியும்

“அறியாத முடத்தனத்தை ஏட்டில் அழகாய் வரைந்திடும் பழிகாரர்தன்னை முழுதாய்ந்த பாவலர் என்பார். இவர் முதலெழுத்தோதினும் மதி இருட்டாகும் என்று பாரதிதாசனும் கூறியதும் குமுறியதும் இவர்களைக் கண்டல்லவா? பஞ்சவர்ணத்தின் உடல் நாளுக்கு நாள் பாதிப்படைந்து வந்தது. ஆனால் அவளை அவளது உடலை ஏன் என்றும் கவனியாமல் இயந்திரத்தை வைத்து இயக்குவதுபோல் நித்தியானந்தம் இயக்கி வந்தான். இயந்திரமானாலும் அது இயங்க எண்ணை, தண்ணீர், எரியெண்ணை, கொழுப்பு என்பன அந்தந்த நேரத்திற்கு அளவு, கணக்கென இட்டு இயக்கினால் மட்டுமே இயங்கும். இல்லையென்றால் அது பழுதாகிவிடும். இதேபோல் பஞ்சவர்ணத்திற்கு கவலை காரணமாக வேளைக்கு உண்ணப் பசியில்லை, உறங்க நித்திரையில்லை. குளிப்பு, முழுக்கு, பொழுதுபோக்கு என்பன இல்லாது உடல் தளர்ந்து வந்தவள் வழக்கம்போல் அதிகாலையில் எழுந்து தனது ஒரு கையாலே அனைத்து வேலைகளையும் செய்து முடித்துப் பட்சிகள் போல் இரவு பத்துப் பதினொரு மணிக்குத் தூங்கி மேலும் அதிகாலை எழுவதென்பது முடியாததினால் ஓர் இரு மணிதாமதித்து எழுந்தாள். குறிப்பிட்ட வேலைகளை குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு செய்து முடிக்க முடியாமல் சோர்ந்தாள், வீழ்ந்தாள்.

நித்தியானந்தன் இவள் தாமதித்து எழவும், வேலைகளைச் செய்யவும் முடியாமலக்கான காரண காரியங்களை அறிந்தும் அவளை மாட்டை அடிப்பதுபோல் வீட்டைப் பூட்டிப்போட்டு அடித்தான். சித்திரவதையே செய்தான். பதிலுக்கு எங்கோ இருந்த ஓர் ஆட்டக்காரியை பஞ்சவர்ணத்தின் தங்கையெனக் கூட்டி வந்து வீட்டிலே நிரந்தரமாக வைத்து விட்டு தன் மனைவி பஞ்சவர்ணத்திற்குக் குழந்தை இல்லாத ஏக்கத்தினால் பயித்தியம் ஏற்பட்டு விட்டது என்று கதை கட்டி விட்டான். பஞ்சவர்ணத்திற்கும், உண்மையிலே உடல் தளர்ந்தது மட்டுமல்ல, மனநிலையும் பாதிப்படைந்து மூலையிலே கேட்பார் பார்ப்பாரற்றுக் கிடந்தாள்.

புதிதாக வந்தவளோடு அவளது உறவுக்கார வயது போன பெரிதாக இல்லை ஓர் நாற்பத்தைந்து ஐம்பது மதிக்கத்தக்க பெண்ணுமாக அந்த வீட்டில் பஞ்சவர்ணம் செய்து வந்த பணிகளில் முழுமையாக இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவிற்குச் செய்து வந்தனர். பஞ்சவர்ணத்தை யாரும் கேட்பாரே இல்லை இவள் இருக்கின்றாளா?

இறந்துவிட்டாளா? என்று கூட அறிய முடியாத மர்மமாகவே இருந்து வந்தது. நித்தியானந்தன் இந்த இருவரையும் பஞ்சவர்ணத்தின் சின்னம்மாவும், தங்கையுமெனப் பலரிடம் சொல்லி வரலானான். இவர்கள் வந்தபின் தனது தொழிலை மற்றுமோர் அடுத்தபுரன் வளவை வாங்கி அனைத்து வசதிகளுடன் ஓர் கட்டிடமும் கட்டி அங்கே மருந்து, மந்திர வேலைகளைச் செய்து வந்தான். அந்த வளவிற்குள் புதிதாய் வந்தவளும், அவரது அனுமதி, அழைப்புக்கள் இல்லாமல் போகக்கூடாது.

நித்தியானந்தத்தின் போலிபுகழ் பல இடங்களுக்கு பரவலாயின. இதனால் மாவட்டம், மாகாணம் எனக் கடந்தும் தன் தொழிலை விரித்தியடையப் பலரும் பல வழிகளில் செய்து வந்தனர். பாராளுமன்ற அமைச்சர்கள், பிரதமர் போன்றவர்களை இலகுவில் காணக்கூடியபடி இருந்தாலும் நித்தியானந்தத்தைக் காணமுடியாத அளவிற்கு அவரது நிலை மாறி வரலாயின. ஒரு நாள், ஒரு வாரம் கிழக்கில் மட்டக்களப்பென்றால் அடுத்து மலையகம், அதனையடுத்து கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், முல்லைத்தீவு, வவுனியா, திருகோணமலையென நாளுக்கு நாள் வியாபித்த வண்ணமிருந்தன.

எங்கு எந்த இடம் போனாலும் அங்கெல்லாம் அவரது ஆசை அபிலாசைகளை நிறைவேற்றிவைக்கக்கூடிய அந்தரங்கச் செயலாளர்களும், ஏனையோரும் இருக்கத்தான் செய்தனர். ஏன் அவரது புகழ்பாடும் தினப்பத்திரிக்கைகள், தொலைக்காட்சி, வானொலிகளும் ஓங்கி ஒலித்த வண்ணமிருந்தன. இவரை அழைத்து பல ஊர், நகர மன்றங்கள், பட்டங்களும். விருது, பண முடிப்பும் வழங்கிக் கௌரவித்தன. இவரது இல்லத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் பாராட்டுப் பத்திரங்கள் சட்டம் போட்டு அழகுபடுத்தியபடி தொங்கியும், இரண்டடி, இரண்டரையடி உயரத்திலும் பல அமைப்புக்களால் ஆன விருதுகளும், பரிசுப் பொருட்களுமாகவே காட்சி தரும். இவையனைத்துமில்லாமல் இயற்கை எழிலாக பஞ்சவர்ணம் நடமாடும் போது இருந்த நிலை இவையனைத்துப் பொருட்கள் வந்து குவிந்திருந்தாலும் அந்த வெற்றிடத்தை நிரப்ப முடியல்ல. எந்தப் பெண்ணாலும் எந்த விருதுகள், புகழ் மடல்கள், பணம் பதவிகளாலும் நிரப்பப்பட முடியாத ஓர் இருள் சூழ்ந்த துக்கநிலை அந்த இல்லத்திலே பஞ்சவர்ணம் படுக்கையில் வீழ்ந்த நாள் முதலாய் ஏற்பட்டிருந்தது.

பஞ்சவர்ணம் காலை நான்கு நான்கரை மணிக்கே வீட்டை விட்டு வெளிவந்ததுமே முழுநிலா ஒளிபோல் வளவு முற்றாகப் பிரகாசிப்பதுபோன்ற ஓர் அழகும், அவள் ஓய்வு இல்லாது செய்து முடிக்கும் ஒவ்வொரு செயல்களும் அந்த இல்லத்திற்கு மட்டும் இயற்கையாய் இறைவனாலே கொடுக்கப்பட்ட பொருத்தமும் அழுத்தமும் உள்ளதாகவே இருக்கும். அவள் இல்லத்தில் நடந்து செயற்பட்டாலே தேவதை ஒன்று வந்து நடமாடுவது போலொரு எழில் நிரம்பிய இல்லம் இன்று சாவீடு போல் காட்சிதந்தது. அந்த இல்லத்தில் நின்று மலர்ந்து மலர் தூவி மகிழ்ந்த செம்பருத்தி, மல்லிகை, நந்தியாவட்டம், கனகாம்பரம் போன்ற மலர்ச் செடிகளும், வாசலில் வியாபித்து விருட்சமென வளர்ந்து கொல்லை கொல்லையாகக் குலை குலையாக இலை தெரியாது காய்த்துக் கனி ஈந்த மாவும், மரத்த நிலையிலே பூக்காது, காய்க்காது நின்றன.

ஐந்து நிறமாக அழகு தந்த இல்லத்தரசியை வேண்டுமென்றே வீட்டினுள் பூட்டி நோயாளியாக்கி படுக்கையில் போட்டு விட்டு நாளுக்கு நாள் பல பரத்தையரின் கனிகையரின் இல்லங்களே சுவர்க்கமென அலையும் நித்தியாந்தக் குருக்களின் செயலை பல நாட்களாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த எதிர்வீட்டு படித்த வயதுபோன நபர் ஒருவர் யாருமில்லாத மாலைப்பொழுதில் பஞ்சவர்ணத்தை அணுகி மகள்! உன் நிலை நானறிவேன் நீ பயணம் பண்ணக்கூடிய அளவிற்கு கொஞ்சப் பணத்தோடு நாளை இரவைக்கு எவருக்கும் தெரியாமல் வெளிக்கிட்டு என்னோடு வாரும் நான் உன்னை எப்பாடுபட்டாவது உனது தாய் தந்தையரிடமோ அல்லது இனசனத்திடமோ கொண்டு சேர்த்து விடுகின்றேன் என்று சொன்னதன் பேரில் பஞ்சவர்ணமும் இதுதான் சரியென்ற முடிவோடு வீட்டில் இருந்து அவருடன் சென்று விட்டாள்.

நித்தியானந்தன் எங்கெல்லாமோ சென்று மேய்ந்து ஒருநாள் வீடு வந்தான். வந்தவன் பஞ்சவர்ணம் இருக்கின்றாளா? இறந்து விட்டாளா? என்ற ஓர் நினைப்பில் வீட்டினுள் பார்த்தபோது அவளில்லாது திகைத்தான். அப்போது அவனது மனச்சாட்சி உறுத்தியதோ என்னமோ சோர்ந்து வீழ்ந்து விட்டான். வீழ்ந்தவன் எழுமுயன்றபோது ஒரு பக்கத்துக் கையும், காலும் செயல்பட மறுத்தது.

சிறுகதை

9

நான் நளாபினியில்லை

பறவாதிப் பாலருக்கும், குடிகாறப் பொன்னிக்கும் ஆம்பிள மகன் என்றால், அவன் தில்லன் மட்டுந்தானே? மற்றதெல்லாம் பொட்டயன். ஒருத்தி காலக்காற முருகனோட நாலாறு வருசத்துக்கு முன்ன ஓடினாள். அவன் முருகன்ர வயதென்ன? அவளா வயதென்ன? அவளுக்கு முருகன் தகப்பனுக்குச் சமன். அவன் கலியாணம் முடிச்சி அவன்ர பொஞ்சாதி புள்ளயள் இருக்கக்குள்ளதானே இவள் அவனோட ஓடின!

அவளுக்கு இளயவளத்தான் நம்மட பனயடிச்சின்னாரு மகன் கொழந்தயன் கட்டி இருக்கிற. இன்னும் ரெண்டு பொட்டயள் சமஞ்சிற்புப் புருஷனில்லாமக் கிடக்குதுகள்.

அது சரி இதையெலாம் ஆருட்டச் சொல்லுறா? நமக்கு எதுக்கு இந்தத் தேவையற்ற ஊர்க்கணக்கெல்லாம்.? நான் உனக்கிட்டயா சொல்லுறன். புள்ள பொன்னிர தில்லனிட்டத்தானாம் கொள்ளி வாங்கின. இன்னா கிடக்கிற ஆலா, காக்கா கூடு கட்டுற குச்சிகளுக்குப் புடிச்சபுடியில முன்னாறு கேட்டு வாங்கிறாநாம் நாசமறுவான்! ரெண்டு பகலைக்கே அடுப்புக்குள்ள வைக்கக் காணாது. அதுவும் நெல்லக் கில்ல அவிக்கிறதென்றா இந்தக் கொள்ளி என்னத்தக் காணப்போகுது?

அதுக்கென்ன செய்யிற? உனக்கு என்ன தெரிஞ்சி கதைக்கிறா? கொள்ளையாயென்ன மாட்டுக்கு அடிக்கிற கேட்டிக்கம்பு எடுக்கிறதானாலும். இந்தாயா இருக்குது காடு? அதுக்கும் எத்தனையோ கால்ச்சட்டக்காறனுகளைக் கண்டு அவனுகளுக்கெலாம் ஐம்பது, நூறு என்று குடுக்கிறதக் குடுத்து மலையடிராச்சம் போயல்லவா வெட்டிக் கொண்டு வரவேணும். நீயெல்லாம் ஒழுக்குக்கு வச்ச சட்டி மாதிரி வீட்டுக்குள்ள குந்தின குந்தா இருந்துகொண்டு கதைக்கிற மாதிரியில்ல இப்பத்தையக்காலம்.

அதுவும் ஒரு காலம் இருந்ததுதான் காலடியிலே கொள்ளியென்றும், வீட்டு மரந்தடியென்றும் ஐந்து சுத்து மரம், ஆறு சுத்து மரமென்றும் நினைத்தபடி வெட்டி அறுத்த காலம் அதெல்லாம் மலையேறிவிட்டது. என்ற உரையாடல் தில்லைநாதனைப் பற்றியதே.

தில்லைநாதன் பறவாதிப் பாலரின் நான்கு பெண்களுக்கு ஒரே ஒரு மகன்தான் தில்லைநாதன். இவன் அப்பா பாலரைப் போன்ற உடல் முக அமைப்பும் தனது தாய் பொன்னியைப் போலக் குண இயல்புமானவன். பறவாதிப்பாலர் நல்லவர் எந்தவித தப்புத்தவறும் எவர்க்கும் செய்யாத நல்ல மனிதர் ஆனால் அவர் மனைவி பொன்னியோ கடும் குடிகாறி. குடித்துக்குடித்தே கடைசியில் தனது மனச்சாட்சியே தன்னை வருத்திய நிலையில் மது அருந்தியது போல் விசமருந்தித் தற்கொலை செய்துகொண்டா.

தில்லைநாதனும் தன் தாயைப் பின்பற்றியதுபோல் தினக் குடிகாறன். இவன் படிக்கும் காலத்தில் மட்டும் எந்தத் தீய பழக்கங்களும் இல்லாதவனாகத்தான் இருந்து வந்தான். பின் படித்து O/L பரீட்சை எழுதி அதிலும் ஓர் இரு பாடங்களே பாஸ் பண்ணினான். அதன்பின் பள்ளிக் பக்கமே செல்லாது எதிர்ப்பட்ட தொழிலையெல்லாம் தன் தகப்பனோடு செய்து வந்தவன் கூடாத கூட்டங்கள் கூடி வயல் வேளாண்மை, வெட்டென்றும் சூடு மிதிப்பு என்றும் மேசன் கூலியென்றும் செய்து வந்த காலப்பகுதியிலே குடிக்கவும் பழகி விட்டான். அதுமட்டுமல்லாது தனக்கு சொந்தமும் தன் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்து வந்ததுமான தமயந்தி எனும் பிள்ளையைக் காதலித்தான். இரு குடும்பத்தினரும் எதிர்ப்பில்லாது ஒத்தமனத்தினராக

தில்லைநாதனுக்கும், தமயந்திக்கும் திருமணம் முடிக்க இருந்த காலகட்டத்தில் தமயந்தியின் தாயும் மதுப்பழக்கத்தில் ஈடுபட்டு அதன் காரணமாகவே அவளும் தில்லைநாதனின் தாய் நஞ்சுருந்தி இறந்தா. தமயந்தியின் தாயோ, நோய் வாய்ப்பட்டே இறந்தா.

இந்நிலையில் தமயந்தியைத் திருமணம் செய்த தில்லைநாதன் ஓய்வின்றி உழைத்தான். உழைத்த உழைப்பையெல்லாம் தினமும் குடித்தே அழித்தான். வேறு அந்த உழைப்பைக் கொண்டு மனைவிக்கு உணவு, உடை, இருப்பிடம் பொன் பொருள் என எதுவும் தேடி வாங்கிக் கொடுத்தானில்லைச் செய்தானில்லை. தமயந்தி மிகவும் ஒழுக்கம் நேர்மை, நற்பண்புடையவள். இதன் காரணமாக தமயந்திக்கு தான் தேடாமலே வந்த செல்வமென அரசாங்கத்தில் ஓர் வேலை கிடைத்தது. கிடைத்த வேலையைத் தெய்வமாகவே மதித்து கடமை உணர்வுடன் எவரம் எக்குறையும் சொல்லாதபடி காணமுடியாதபடி நடந்து வந்தாள். தன் கணவன் குடித்தாலும் அவனையே உயிரினும் மேலாக மதித்து வறுமையாயினும் பசி நோய், கடன் போன்ற எந்த இன்னல் இடரிலும் கணவனையே உறுதுணையென எண்ணியும். இயங்கியும் வந்தாள்.

தில்லைநாதன் தமயந்தி இருவருக்கும் குழந்தைகளும் ஆண், பெண் என நான்கு பேர் பிறந்து பள்ளி சென்று படித்து வரலாயினர். பிள்ளைகள் நான்கும் தாய் தமயந்தியின் வழிநடத்தல் கல்வி என்பனவற்றால் அவர்களும் சமூகத்திற்கு வேண்டிய நற்பிரஜைகளாகவே வளர்ந்து வாழ்ந்து வந்தனர். இதனால் தமயந்திக்கும், நான்கு பிள்ளைகளுக்கும் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பாகவே மதித்தனர். வரவேற்றனர், உதவி ஒத்தாசை செய்தனர்.

தில்லைநாதன் இவர்களின் செயல்களுக்கு எதிர் மாறாகவே இருந்து வந்தான். இவனோடு எந்த ஓர் பாமரனோ, படித்தவனோ கூடுவதில்லை. நல்லா இருப்பதில்லை அப்படிக்கூடுவதானால் தில்லைநாதனைப் போன்ற குடிகாரனாகவும், நாணயம் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களும் தான் கூடுவார்கள்.

தில்லைநாதனுக்கு வீட்டை மனைவி மக்களை சமூகத்தை கௌரவம் அந்தஸ்தைப் பற்றிய கவலைகளெதுவும் கிடையாது.

ஈவு, இரக்கம், பண்பு, நீதி, நேர்மை என்று சொல்ல முடியாத கொள்ளமுடியாத, கொடுமைகளுக்கெலாம் வழிகாட்டியாகவே நடந்து வந்தான். இவனுக்கு இரங்கி, அன்புகாட்டி ஊரவன் இனத்தவன், உறவினன் என்ற ரீதியில் யாராவது இவன் கேட்டோ கேளாமலோ உதவி செய்தாலும் அதனை அந்த நிமிடமே மறந்து அந்த உதவி செய்தவர்களுக்குத் தீங்கு செய்வான். தான் யாருக்காவது மதுவாகவோ உணவாகவோ கொடுத்தால் அதனை நாளோயாமல் சொல்லியே திட்டுவான்.

இவனது செயற்பாட்டினையிட்டு தமயந்திக்கும் தமயந்தியின் நான்கு பிள்ளைகளில் பெண்ணும் கல்வியில் கெட்டித்தனமானதும் மூத்த பிள்ளையுமான வாசகிக்கும் தில்லைநாதனை என்ன செய்வது? எப்படி எவரிடம் சொல்லித் திருத்துவது என்ற நிலைப்பாட்டில் ஒவ்வொரு நாளும் மனம் நொந்து நெஞ்சில் பொறுக்க முடியாத வேதனையிலே உழல்வர். தமயந்தியின் தந்தை முதல் சகோதரங்கள் நான்கு பேரும் தில்லைநாதனுக்கு எவ்வளவோ அன்பாக, ஆத்திரமாகச் சொல்லியும் திட்டியும் தில்லைநாதன் மேய்த்தால் மாமியை மேய்ப்பேன். இல்லையேல் பரதேசம் போவேன் என்று நாட்டு வழக்கில் சொல்லுவார்களே அதே போல் நான் குடிப்பேன் என்னை யாராவது குடிக்காதீர் எனக் கண்டித்தால் தடுத்தால் எங்காவது போவேன் அல்லது எதையாவது குடித்து இறப்பேன் என்று சொல்லுவான்.

இவன் பிறர்க்கு நிதானமாக இருக்கும்போதும் மது மயக்கத்தில் உழலும்போதும் ஏதோ காந்தி அப்படி வாழ்ந்தார், கார்ல் மாக்ஸ் இப்படி வாழ்ந்தார். என்று தனக்கு பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும்போது படித்த நான்காறு ஆங்கிலச் சொற்களையும் இடைக்கிடை பேசி பெரிய வெள்ளைத் தோல்ப் பாணியில் மனைவி, மக்களிடம் நடித்தும் காட்டுவான்.

பாவம் தமயந்தி இவன் எவ்வளவுதான் தப்புத் தவறு செய்தாலும், இவனை இறைவனை நம்பித் தீயில் கடலில் இறங்கும் பக்தனைப் போல் வாழ்ந்தாலும் இவனுக்கு தமயந்தி பேரிலோ தன் பிள்ளைகள் நான்கு பேரிலோ அணுவேனும் அன்பு, பாசம், என்பன இல்லாது எடுத்ததற்கெல்லாம் பொய்யும், புளுகும் விதண்டாவாதமும் சினிமா வேடமும் போடுவான். பெண்களைப் போல் மூக்குச் சிந்தி அழுது

கண்ணீர் சொரிவான். ஆனால் அத்தனையும் வெறும் நடிப்பேயன்றி உண்மை இராது. சிலருக்கு சில பழக்கமானால் பிறருக்கு அசிங்கமாக நரகலாகத் தெரிபவை படுபவை இவர்களுக்குத் தெரியாது. படாது. தில்லைநாதன் போன்றவர்களுக்குக் கிட்டே அனேகமான ஆண்கள், பெண்கள், பிள்ளைகள் நெருங்க மாட்டார்கள். அந்த அளவிற்கு பீடி, சிகரெட் புகையும், மது வாதையும், உடலில் குளிக்காமல் குளித்தாலும் ஒழுங்காக பல் விளக்கி ஊத்தை, அழுக்குப் போக்கி குளியாததன் காரணமாகவும் புலால், நிணங்கள், இறச்சி என்பன உண்பதனாலும், கடுமையான கெட்ட ஓர் நெடி நாற்றம் அடித்துக் கொண்டே இருக்கும். ஆனால் தமயந்தி போன்ற நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள் இதே நூற்றுக்கணக்கான குடிகாற சுத்தமற்ற மனித உருவிலான நெடி வீசும் ஆண்களையே கணவனாக ஏற்று பணத்திற்காகவும், நளாயினிகளாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்! பாவம் அவர்கள்தான் என்ன செய்யமுடியும் அப்படியான சமூக அமைப்புத்தானே?

தில்லைநாதன் பல தொழில்களைச் செய்த போதிலும் நான்காறு வருடமாக காட்டிற்குச் சென்று விறகு வெட்டியே விற்று வரலானான். இவன் சிலரோடு சேர்ந்தே போவான். தனிமையில்ப் போவதில் தில்லைநாதன் எதிலும் தந்துணிவு இல்லாத ஓர் கோளை. எந்த நேரமும் எதற்கும் பயந்தே இருப்பான். இதன் காரணமாக இவன் தனித்து எதையும் செய்வதென்பது முடியாத காரியம். விறகு வெட்டத் தனியே சென்றாலும் காட்டினுள் புகமாட்டான். எங்காவது வயல் ஓரங்களில் உள்ள விறகினையே வெட்டிப் பொறுக்கிக் கொண்டு வருவான்.

இவனோடு வழமையாகச் செல்லும் கணேசனும் குடிகாரன்தான். ஆனால் தில்லைநாதனின் இடத்தில் கணேசன் இல்லை. அவன் எதிலும் புத்திசாலித்தனமாகவும், சிக்கனமாகவுமே இருப்பான். தில்லைநாதனுக்கு தொழில் ரீதியில் நண்பனாகவே நடித்தாலும் தில்லைநாதனை எப்போ எந்த இடத்தில் எந்த நேரத்தில் வீழ்த்தலாம் என்பதிலே கண்ணுங்கருத்துமான காழ்ப்புணர்வும், பொறாமையு-முடையவனாக இருந்து வந்தான். அது மட்டுமல்ல தில்லைநாதனைக் குடிக்க வைத்து அவன் மனைவி தமயந்தியை எப்படியாவது ஒரு நாளைக்காவது அடையலாம் எனப் பல முறை முயன்றும் தமயந்தி

அந்த விடயத்தில் மட்டுமென்ன ஒழுக்கம் என்பதை தன் உயிரினும் மேலாக மதித்து நடந்து வந்தான். கணேசனின் செயலை ஒரு நாளேனும் கணவன் தில்லைநாதனிடம் சொல்லியதில்லை. வழமைபோல் தில்லைநாதனும் கணேசனும் விறகு வெட்டச் சென்றனர் சென்றவர்கள் விறகு காட்டில் கிடைப்பது அரிதாக இருந்ததனால் பச்ச மரங்களை வெட்டிப் பிளந்து கட்டியாவது இன்று கொண்டு போவோம். நாளை வேறு காட்டிற்காவது போகலாம் என்ற எண்ணத்தில் இருவரும் சற்றுத் தள்ளி கூப்பிடு தொலைவில் நின்று விறகு வெட்டிக் கொண்டிருந்தபோது தில்லைநாதனின் முன்னால் காட்டு முயல் ஒன்று எதிர்கொண்டு ஓடிவந்து நிலத்தில் இருந்து அரையடி உயரமுள்ள படலைக் கல் ஒன்றின் பெரும் துவாரத்தினுள் புகுந்தது.

தில்லைநாதன் கணேசனுக்குத் தெரியாமல் முயலை அடித்து விறகினுள் கட்டிக் கொண்டு போகலாம் என்ற எண்ணத்தில் நீளமான தடி ஒன்றினை வெட்டி அதில் கொழுக்கி போன்ற கிளை ஒன்றுடன் பால்கொடியால் வரைந்து கட்டிக்கொண்டு கல் பாறையின் இடவில் சுரங்கம் போல் இருந்த துவாரத்தினுள் நான்காறு முறை நீளத்தடியை குத்திக் குத்தி இழுத்தான். ஆனால் முயலுக்குப் பதில் வேறோர் பொருளில் படும் ஓசை தில்லைநாதனுக்கு கேட்டதும் ஒருபுறம் பயமும் பீதியும், மறுபுறம் ஏதாயினும் கணேசனுக்குத் தெரியாமல் இருக்கவேண்டுமென்ற அவாவினால் தடியைப் பலமாக இடித்து இழுத்தான் தடியின் கொக்கியில் கொழுவி ஓர் சிறிய சூட்கேஸ் ஒன்று இழுபட்டு வரவே தில்லைநாதன் பயத்தினால் நடுங்கி வீழ்ந்து விட்டான்.

வீழ்ந்தவனை அவனது சபலம் தொடர்ந்து வீழ்ந்து கிடக்க அனுமதிக்காது தட்டி எழுப்பிவிட்ட செயலாக எழுந்தான். எழுந்தவன் உடல் நடுக்கமெடுக்கக் கை, கால்கள் எந்தக் கட்டுப்பாட்டையும் மீறி நடுங்கி உதறியபோதும், பெட்டியை நெருங்கித் திறந்தான். அதனுள் கட்டுக் கட்டாகப் பல கட்டு அமெரிக்கன் டொலர் நோட்டுக்களே இருந்தன. இதனைக் கண்ட தில்லைநாதன் இது உண்மையா இல்லைக் கனவா என்ற சந்தேகத்தோடு தனது கையால் தன் சாரத்தைக் கிள்ளி உண்மைதான் என்று அறிந்த அடுத்த நிமிடமே நோட்டுக்கள் அவ்வளவையும்தான் கட்டிப்போன சாறத்தினுள் கட்டி முடிச்சாக எடுத்து விறகுக் கட்டினுள் தெரியாமல் கட்டி தான்

உள்ளே அணிந்திருந்த கால்சட்டை சேட்டோடு அவசர அவசரமாக கணேசனை காட்டில் இருந்து வெளியேறுவோம் எனக்கு உடல் நிலை நல்லாயில்லை. முடிந்தால் விரைவில் என்னோடு வாரும். தாமதமானால் நான் சற்று முந்திப் போகின்றேன். நீ ஆறுதலாக விறகைக் கட்டிக்கொண்டு வாரும். என்றான். கணேசனும் சுகயீனமானால் நீ முந்திப்போ நான் ஆறுதலாக வாறேன் என்று சொல்லியதும் தில்லைநாதன் எவ்வித தாமதமுமில்லாமல் காட்டை விட்டு வெளியேறி வீடு வந்தான். வீடு வந்தவன் இங்கும் அவசரப்பட்டவனாக ஒருவித உந்துதலில் தமயந்தியை நோக்கி தமயந்தி அமெரிக்க டொலர் ஒன்றிற்கு நமது நாட்டுக்காசு எவ்வளவு எனக் கேட்டான். தமயந்தியும் அது நாளுக்கு நாள் கூடும் குறையும். நான் நேற்றுப் பேப்பரில் பார்த்த ஞாபகம் ஒரு டொலருக்கு நமது நாட்டுக்காசு 102 ரூபாய் என்று இருந்தது. ஏன் காட்டில் இருந்து வந்ததும் அவசரமாக டொலர் பெறுமானம் பற்றிக் கேட்கின்றீர்கள்? காட்டில் டொலர்கள் கிடைத்து விட்டதோ? எனக் கேட்டான்.

அது எப்படி காட்டில் டொலர் கிடைக்கும் என்று மேலும் கேள்வியெழுப்பிய தில்லைநாதனுக்கு இப்ப காடென்ன? மேடென்ன உரிமைப் போராட்டம் எழுந்த காலம் முதல் காடு, மேடு, நகரம், கிராமம், வயல், கடல், மலையெனப் போராளிகளும் அரசபடையும் நடமாடுவதனால், எல்லாம் எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும் என்று தீர்க்கதரிசி மாதிரிக் கூறினான் தமயந்தி.

தமயந்தியைச் சமாளிக்கும்படி இல்லாத தமயந்தி நான் விறகு வெட்டப்போற வழியில் வயலெல்லாம் இருக்குத்தானே அந்த வயல்களுக்கும் ஒரு வாய்க்கால் சந்திக்கும் இடையில இருக்கும் சின்னத் தேனீர்க் கடைக்காரர்தான் கேட்டறிந்து வரும்படி சொன்னார். அதனால்தான் கேட்டேன் என்றான் தில்லைநாதன்.

இவன் காட்டில் இருந்து வந்து, குளித்து முடிக்க நேரம் மாலை ஆறு ஆறையானபடியினால் டொலர் மாற்றவோ அதன் பெறுமதியை அறியவோ அல்லது அது கள்ளநோட்டோ? நல்ல நோட்டோ என்று அறியவும் முடியாத நேரம். இதனால் நிலையில்லாது, நிம்மதியில்லாது தடுமாறினான், தவித்தான், ஏதோ பேருக்காக உண்டான். பாயில் உறங்கவெனக் கெளிந்தாலும், உறக்கம்

வந்தால்தானே தூங்குவான். பல சிந்தனைகள் இமயமலையென எழும். எழுந்த வேகத்தை மற்றோர் சிந்தனை இந்த நோட்டுக்கள் கள்ள நோட்டுக்களாக இருந்தால் நாமாகப் பொலிசில் மாட்டிக் கம்பி எண்ண வேண்டி வருமே என்ற சிந்தனையும், தன்னை அடிக்கடி தட்டித்தாழ்த்தும் இந்நிலையில் ஓர் முடிவிற்கும் வரமுடியாதவனாக நள்ளிரவு பன்னிரெண்டு ஒரு மணிவரை விழித்திருந்தவன் எழுந்து குப்பி விளக்கினைக் கொளுத்தி தமயந்தி, பிள்ளைகளெல்லாம் தூங்கிவிட்டார்கள் என்ற எண்ணத்தில் தான் மட்டும் உறங்கும் அறையின் கதவினை மூடியபடி டொலர்க்கட்டுக்களை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தான். நூறு நூறு இலக்கமுடைய டொலர்கள் பத்துப் பத்து இணைத்த கட்டுக்களாக இருபது கட்டுக்களும், பத்து பத்து இலக்கமுடையதும் நூறு நோட்டுக்களைக் கொண்ட ஓர் கட்டுமாக இருந்தன. இவற்றையும் மனைவி தமயந்தி சொன்ன கணக்கின்படி நமது நாட்டு ரூபாய் 102னாலப் பெருக்கினான். பல லட்சமளவில் வருகின்றது. சரி இது ஐம்பது லெட்சமாக இருந்தாலும் இதனை எப்படி மாற்றுவது? எங்கே மாற்றுவது என்ற கவலையும், மூளை தடுமாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டதா? இப்படிப் பணம் நமக்குக் கிடைக்குமா? எனது மூளைதான் குளம்பிவிட்டதா என்ற ஏக்கமுமாக இருந்தவன் ஒரு நூறு டொலர் நோட்டை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு ஏனைய நோட்டுக்களை மனைவி மக்களுக்குத் தெரியாமல் மறைத்து வைத்தான்.

ஆனால் இவன் காட்டில் இருந்து வந்த நேரம் முதல் தில்லைநாதனின் செயல்களில் சந்தேகம் கொண்ட தமயந்தியும் இவர் ஏதும் கஞ்சா, அபின் அல்லது தூள் அது இது என்று சொல்லுகின்றார்களே அவற்றில் எதையும் பாவித்து விட்டாரோ என்ற எண்ணத்தில் தில்லைநாதனைப் போல் அவளும் தூங்காது விழித்தபடி கணவன் உறங்கும் அறையை அடிக்கடி சிறு துவாரம் ஒன்றினால் பார்த்தவள் அவன் பல பணத்தாள்களை எண்ணி அடுக்குவதைக் கண்டு அதிர்ந்தாள். அவனைப்போல் பலவாறு சிந்தித்தாள். இது எங்காவது கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பணமோ அல்லது கள்ள நோட்டுக்களோ? என்று சிந்தித்தவளாக விடியும்வரை தூங்காது விழித்திருந்தாள். காலைக் கதிரவன் எழுந்ததும் இருவரும் கண்கள் திறக்கமுடியாத நிலையில் ஏதோ எழுத்தான் வேண்டுமென்ற கட்டாயத்தில் எழுந்தனர்.

தில்லைநாதன் நகைக்கடையில் நூறு டொலரை மாற்றி அதன் பெறுமதியை அறிவோம். என்ற எண்ணத்தில் வீட்டில் இருந்து வெளியேறினான். தமயந்தியும் அவசர அவசரமாகக் கணவன் மறைத்து வைத்திருந்த பணம் அவ்வளவையும் எடுத்து அதில் நூறு டொலரை மட்டும் தில்லைநாதன் வைத்த இடத்தில் வைக்கும்போது மேலுமதில்

அன்புள்ள எனது கணவருக்கு,

ஐயா நான் என்றும் நளாயினியில்லை, நீங்கள் குடிக்காமல் திருந்தி விட்டீர்கள் என்று அறிந்ததும் நீங்கள் எங்கு இருந்தாலும் உங்களை வந்து பிள்ளைகளுடன் இணைவேன். அதுவரை என்னையும் பிள்ளைகளையும் காணமாட்டீர்கள்.

மேலும் உங்கள் பணமும், உங்கள் மனைவியின் கற்பு எனும் திண்மையும் சிதையாது நன்றி.

இவ்வண்ணம்

உங்கள் மனைவி தமயந்தி தில்லைநாதன்.

என்றபடி எழுதி நூறு டொலருடன் இணைத்துவிட்டுப் பிள்ளைகளையும், கூட்டிக்கொண்டு பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு தில்லைநாதன் வீடு வரும்முன்னே சென்று விட்டாள்.

சிறுகதை

10

இயங்கியல் நியதி

அது ஓர் பெரிய ஊர் எல்லா வளங்களும் இயற்கையாகவும், மனித சக்தி, உழைப்பாலும் நிறைந்த ஊர். திரும்பிய திசையெலாம் செந்நெல் விளையும் பாசண வசதியோடு கூடிய நிலங்களும், அந்நிலங்களுக்கிடையே மேடான சிறு சிறு புட்டிகளிலும் பெரும் வரப்புகளிலும் தென்னை மா பலா என நிறைந்த காய், கனிகளைத் தாங்கிய வண்ணம் காட்சி தரும்.

ஊரின் பல வீடுகளில் பசுக்கள், எருதுகள் பாலுக்காகவும், அழகு, செல்வச் செழிப்பு, வயல் உழு, வண்டி இழுப்பதற்காகவும் வளர்க்கப்பட்டு அதுகளும், அந்த ஊர் மனிதர்களினால் வழி நடத்தப்பட்ட சில பழக்க வழக்கங்களுக்கு கட்டுப்பட்டு தாமாக வளவை விட்டுக் காலையில் சென்று மேய்ந்து, நீர் அரந்தியபடி மாலையில் வீடு வந்து தங்கள், தங்கள் தொழுவத்தில் தங்குவதும், பின் வீட்டு எசமானர்களின் ஆணை, அழைப்பின்படி தோள் கொடுத்து வண்டி இழுத்துச் செல்வதும், வயல் உழுவதுமான கடமைகளில் ஈடுபடுவதும் இயல்பான செயல்களாகவே இருக்கும்.

ஊரில் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் இருந்தாலும், விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சிலருக்கே ஊரையண்டியதும் இன்னும் ஊரில் இருந்து மேற்கே மலையடி வாரம் வரையுள்ளதுமான நெல் விளையும்

பல நூறு ஏக்கர் நிலங்கள் இந்தச் சிலருக்கே சொந்தமாகவே இருந்தது.

சிலரில் ஒருவரான வடிவேல் வட்ட விதானையாருக்கும் பல ஏக்கர் நிலங்களும் மாட்டுப் பட்டிகளும், அதனைச் செய்விக்க எடுபிடிகளான பல தொழிலாளர்களுமாக இருந்தாலும், வடிவேல் வட்ட விதானையாருக்கு ஏனோ ஊனமுற்று, முளை வளர்ச்சி குறைந்து பிறந்த ஓர் பெண்ணும், ஆனந்தன் எனும் பெயருடைய ஆணும்தான் பிள்ளைகள். இதனால் வட்ட விதானையாருக்கும், மனைவி வள்ளியம்மைக்கும் வாழ்நாளெல்லாம் சொல்லவும், மெல்லவும் முடியாத கவலையும் மனவேதனையும் இருந்து வந்தது. இருந்தும், அதனை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாமல், ஆனந்தனையே அனைத்துமென அவனை ஊரில் உள்ளூர்ப் பள்ளியில் சேர்த்துப் படிப்பித்தனர்.

வடிவேல் வட்ட விதானையார் நல்ல குணநலமும், இறைபக்தியும் உடையவர். எவர்க்கும் இயல்பாக அவர்களின் இல்லாமை வறுமையறிந்து தாமாக உதவும் தன்மையர். தன்னிடம் அண்டி வயல் செய்பவர்களாயினும், பட்டிக்காரன் எடுபிடிகள் எவராயினும் அவர்கள் செய்யும் வேலைக்கேற்ற கூலியை உடனுக்குடன் கொடுப்பதிலும், வேலையாட்களை கெடுபிடியில்லாது, அன்பாய், பண்பாய் நடத்துவதனாலும் வடிவேல் வட்ட விதானையாரிடம் எந்த வேலைக்கும் நான் முந்தி, நீ முந்தியெனத் தொழிலாளர்கள் முண்டியடித்தே வந்து முன்நிற்பர். இவரைப் போன்றே இவரின் மகன் ஆனந்தன் ஒரே ஒரு பிள்ளையாக பல சொத்துக்கு எதிர்கால எசமானாக வர இருந்த போதிலும் தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லையென்ற பொன் மொழியை இயல்பாகச் சிறு வயது முதல் தாமாக ஏற்று நடந்து வந்தான். என்ன தான் நற்குணங்கள் இருந்தாலும் பள்ளிப் படிப்பில் பின் தங்கப்பட்டவனாக ஏனோ தானோ என அதிக அக்கறையில்லாது படித்து வந்தவன் எட்டாம் வகுப்போடு பள்ளிப்படிப்பிற்கு முழுக்குப்போட்டு விட்டான்.

வட்ட விதானையாரும் ஒரே ஒரு பிள்ளைதானே நம்மிடமிருக்கும் வயல், மாடுகன்றைப் பார்ப்பதற்கும் நமக்குப் பின் ஒருவர் தேவைதானே எனவிட்டு விட்டார். விதானையார் நினைத்தபடி ஆனந்தன் வயல், பட்டியெனச் சென்று பார்ப்பதும் அங்குள்ளவர்களுக்குத்

தேவையானவற்றைத் தந்தையைப் போல் கொடுப்பதும் வயலில் உள்ள விதைப்பு, அறுவடை, குடுமிதிப்பு வரை எல்லாவற்றையும் திறம்பட நடத்தியும், தொழிலாளர்கள் குறை கூலி என்பவற்றை அவர்களது மனம்கோணாது நிறைவு செய்தும் வந்தான்.

இந் நிலையில்த்தான் தங்கள் நில வாடியில் கோடைமாரியெனத் தங்கிக் குடும்பமாக இருந்து வந்த நாராயணத்தாரின் மகளான புஸ்பத்தை உளமார விரும்பி அவள் தந்தை, தாயிடமே தனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்த போது அவர்கள் இது நடக்கக் கூடியதா தம்பி? உங்கள் தகுதி தரம் என்ன எங்கள் நிலையில் இது சரி வருமா? நாங்கள் உங்களை நிழலாக, நிலையாகக் உங்களுக்குக் கீழ் கூலியாக வாழ்பவர்கள் இதனை அறிந்தால் வட்ட விதானையார் எங்களை வாடியால் எழுப்பி தொழில் துறையில்லாது விரசிவிடுவார். இது சரியில்லத்தம்பி! எனச்சொல்லியும் ஆனந்தன் கேளாமல் புஸ்பத்திடமும் தன் விருப்பத்தைக் கூறி தூங்கிக்கிடந்த புலியைத் தட்டி எழுப்பிய நிலையாக அவள் மனதிலும் சபலத்தை வளர்த்து விட்டான்.

இத்தோடு நில்லாது தனது தாய் வள்ளியம்மையிடமும் தனது நிலைப்பாட்டை மிகக் கடுமையாக எடுத்துச் சொன்னான். அம்மா! நான் நமது மாவடி வாடி நாராயணத்தாரின் மகள் புஸ்பத்தைக் கல்யாணம் முடிக்கப் போகின்றேன்! நீங்களோ அப்பாவோ விரும்பவில்லையானால் அவளை எங்காவது கூட்டிப்போய் விடுவேன்! அதுவும் முடியவில்லையென்றால் தூக்குப் போட்டாவது செத்துப் போவேன் என்று சொன்னதும், வள்ளியம்மை மயங்கியே வீழ்ந்துவிட்டா!

இதனால் வடிவேல் வட்ட விதானையாருக்கும் விபரம் எட்டியது மகன் ஆனந்தனுக்கு இதமாக, அன்பாக எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னார். ஆனந்தன் இந்த விடயத்தில் தந்தையிடமும் அடம் பிடித்தான். கெஞ்சினான், மன்றாடினான் சரி ஊர் என்ன சொன்னாலும், நினைத்தாலும் கௌரவம், அந்தஸ்து சொத்துச்சுகம் எல்லாவற்றையும் விட தனது மகன் மட்டும் உயிரோடு எங்காவது, எப்படியாவது வாழட்டும் என்ற நிலையில் ஊரில் எவருக்கும் சொல்லாது புஸ்பத்தை வாடியில் இருந்து கூட்டி வந்து வீட்டில் வைத்து ஆனந்தனோடு இணைந்து வாழவிட்டு விட்டார்.

என்னதான் மனிதன் திட்டமிட்டுக்காலத்திற்குக்காலம் தனது சக்திக்கும் புத்திக்கும் ஏற்பவாழ எண்ணினாலும் இயற்கை இயங்கியலின்படி எல்லாம் வினாடிக்கு வினாடி, மணிக்கு மணி, நாளுக்கு நாள் மாறிக் கொண்டே இருக்கும்.

இந்த மாற்றம் காரணமாக இனக்கலவரம், வெள்ளம், புயல், அரசு அரசியல் மாற்றங்கள், யுத்தம் போன்ற கெடுபிடிகளும் அனர்த்தங்களும் ஏற்பட்டதனால் வேரும், விழுதும் விட்டு வியாபித்து விருட்சமாக இருந்த ஆல் தீயினால் ஓர் இரு நாட்களில் எரிந்து சாம்பல் மேடான கதையாக கால மாற்றம் உற்பத்திச் சாதனங்கள் காரணமாக ஏற்படவே நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பின் நிலபுலன்கள் மாடுகன்றுகள் என எல்லாம் எல்லா வழிவகைகளாலும் பார்த்திருக்க ஓர் பத்து இருபது வருடகாலத்தில் எவரும் கனவிற்கூடகாண, எண்ண முடியாதபடி மாறின! இந்த மாற்றங்கள் நாட்டின் சமூகத்தில் ஏற்பட்டது போல் இந்த ஊரிலும் ஏன் வடிவேல் வட்ட விதானையார் இல்லத்திலும் ஏற்படலாயின. வட்ட விதானையார் அவர் மனைவி வள்ளியம்மை ஆகியோர் இறந்தனர். இவர்களது சொத்துக்களை புஸ்பா படிக்கா விட்டாலும் நாளுக்கு நாள் ஆனந்தனை எந்த எந்த வழியில், வகையில் வளைக்க முடியுமோ, அந்தந்த வழி வகையில் வளைத்து தனது சகோதரங்கள், தாய், தந்தையர்களுக்காக விற்றும், ஈடு, அடவாக வைத்தும் கொடுத்து அவர்கள் வாழ கைகொடுத்ததோடு தானும், நகையாகவும், உடைதுணி, பாத்திர பண்டங்களாகவும் வாங்கினாள். அடிக்கடி கோயில், விழா, கல்யாணவீடு, பூப்புநீராட்டு, புதுமனைபுகு விழா என சொந்த ஊரிலும், அயல் ஊரிலுமாகப் பயணம் செய்தாள்.

ஆனந்தனும் உளமாரக் காதலித்துக் கல்யாணமான மனைவியை எந்த வகையிலும் புண்படுத்தாது குறை குற்றம் ஏற்படக் கூடாது என்ற எண்ணத்தினாலும் தனக்கு மனைவியை விடத்தாயோ, தந்தை, சகோதரங்களோ இல்லாததினால் எல்லாமே புஸ்பா தான் என்ற பரந்த எண்ணத்தில் விட்டுக் கொடுத்தான். வேண்டியதெல்லாம் கேட்டபடி நிலம், மாடு, கன்று என விற்றும் கொடுத்தான்.

புஸ்பா சொத்துகள் விற்று எஞ்சிய கொஞ்ச நிலபுலன் மாடு, கன்றுகளையும் தன் பெயருக்கும், தனது இரு பெண் பிள்ளைகள் ஒரு ஆண் மகனான மூவருமான நான்கு பேருக்குமே சொந்தமாக்கினாள். ஆனந்தனை ஓர் அடிமையாக வீட்டு வேலைக்காரனாக ஆக்கி அவனைக் கொண்டே அனைத்தையும் நிறைவு செய்தாள். காலப் போக்கில் ஆனந்தன் இவள் சதிச் செயல்களைப் புரிந்து கொண்டாலும் ஆனந்தனால் எதுவும் செய்ய முடியாது எனும் நிலை ஏற்பட்டது. இதனால் விரக்தியடைந்தான். மது அருந்தினான், வீட்டிலும் நாட்கள் குறைந்தாலும், சண்டை மனைவி, மக்களுக்கிடையில் ஓயாமல் நடந்தது. ஊரில் உள்ள நல்ல படித்த பண்பான, நீதி நேர்மையாளர்கள் என்று பெயரெடுத்த நபர்களும், குடும்பங்களும், முடக்குதிரைக்குச் சறுக்கியது சாட்டு என்றபடி அன்னிய ஆடம்பர நடை உடை நாகரீகத்தை ஏற்றவர்களாக ஊரையும் விட்டு ஊரில் உள்ள சொத்துச் சுகங்களையும் விற்றும், விட்டும் வெளியேறினர்.

ஒரு மனிதனின் உள்ளத்தில் என்ன என்ன எண்ணங்கள், ஆசைகள், சபலங்கள் குடி கொண்டாலும் அவன் சமூகம். சட்டம் தன்னைத் தண்டிக்கும் புறந்தள்ளுமென்ற எண்ணத்தால் ஆமை போல் அனைத்து உறுப்புக்களையும் ஒட்டினுள் உள்ளடக்கும் ஆமை போல் உள்ளடக்கி வேடம் போட்டபடி வாழ்கின்றான், வாழ்கின்றார்கள் ஆனால், சில பல சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படும்போது தான் தனது உள்ளத்து உண்மை உணர்வினை வெளிக்கொணரும் குழந்தை, குடிகாரன், பயித்தியக்காரன் ஆகிய மூவரைப் போல் இந்த மனிதர்களும் அந்தந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் தங்கள் தங்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகக்கட்டிக் காத்து வந்த உணவு, உடை, பழக்க வழக்கங்கள் நடை நாகரீகங்களை மறந்து அன்னிய உடை, உணவு, நடை நாகரீகத்தில் மாறிவிடுகின்றனர்.

இந்நிலையின் படிதான் ஆனந்தனின் மனைவியும் கொண்டைகட்டிய கூந்தலை பின்னிப் போட்டாள் அதுவும் பிடிக்காமல் நீளமான கூந்தலைக் கட்டையாக வெட்டி விரித்தபடி விசிறியாக்கினாள். எந்தவித பாத அணிகளும் அணியாதவள் வாட்டா எனும் ஒன்றினை அணிந்தவள் பிங்குதி உயர்ந்த ஓர் பாதஅணியினை அணிந்தாள்.

இரவு பகலாக சேலை உடுத்தி வாழ்ந்தவன் இரவில் வேறோர் உடையினை அணிந்தான். உடுத்தான்.

வேட்டிகட்டிய ஆனந்தனை கால்ச்சட்டை அணியும்படி தூண்டினான். தனது பெண்பிள்ளைகளையும் மேற்கத்தியப் பாணியில் உடுக்க நடக்க வைத்தான். கிராமத்தின் மணம் கமழ்ந்த அனைத்தையும் ஊரில் உள்ள பலர் மாற்றியமைத்து தாங்களும் மாறி பட்டின, பட்டணவாசிகளாக மாறியது போல் புஸ்பாவும் மாறினான், பலதை மாற்றினான். ஆனால் ஆனந்தனுக்கு பலதை காலத்திற்கு ஏற்ப்ப விட்டுக் கொடுத்தாலும் சிலதை விட்டுக்கொடுக்காது விடாப் பிடியாகவே இருந்து வந்தான்.

தனது சொந்த மொழியில் ஆனா என்று சொல்லவும், தனது பெயரை அம் மொழியிலே எழுதவும் முடியாத புஸ்பாவின் பேச்சில் சேரியோ, வாய், ரங்கியூ, மோனிங், குட்டைட், சொறி போன்ற ஆங்கில பதங்களே அடிக்கடி நர்த்தனமாடின இவை அனைத்தையும் பார்த்தும், கேட்டும் பொறுத்துப் பொறுத்து வந்த ஆனந்தனுக்கு மனம் குமுறியது. இந்தக் குமுறல் சண்டை அடிதடியாக மாறியது.

எவ்வளவோ பாசமாக வளர்த்து வந்த ஆனந்தனின் மகன் ரவியும் அவனுக்கு விரோதியானான். அவன் பிறந்து பல சொத்துக்களுக்கு ஒரே மகனாக செல்லப் பிள்ளையாக எக்குறையுமில்லாது வளர்த்து வந்த ஆனந்தனின் வாழ்க்கை கடலில் சென்ற கலம் கல்லில் மோதுண்டு சிதைந்த நிலையாக ஆனது.

இவன் மகனும் ஆனந்தனைக் கண்டித்தான். நாட்டில் ஏற்பட்ட யுத்தம் காரணமாக ஆனந்தனின் மகன் ரவியும் அந்தச் சூழ்நிலையில் ஈர்க்கப்பட்டு ஓர் போராளிகள் அணியில் இணைந்து கொண்டான். இதனையும் பயன்படுத்தி புஸ்பா ஆனந்தனை அடக்கி ஆள முனைந்தான். ஆண்டே வந்தான்.

மானைப் போலே இளம் பெண்ணாக ஆண்களின் மனதைக் கவரும் பெண்ணாக புஸ்பா இருந்ததனால் ஆனந்தனும், எல்லா

இளைஞனையும் போல் எல்லோர்க்கும் இயற்கையாய் ஏற்படும் பருவ உணர்வு சபலம் காரணமாகப் புஸ்பாவை விரும்பினான். விரும்பியபடி தனது தாய், தந்தையரையும் விரும்ப வைத்து அவளைத் திருமணம் செய்தான், தன் சொத்துக்கள், வீடு, வளவு வரை தன் மனைவிதானே, மக்கள்தானே என அனுபவிக்கவும், ஆளவுமென உரிமை, அதிகாரங்களைக் கைமாற்றினான். இவள் அந்நிய நாகரீகத்திற்கும், அளவற்ற ஆசைக்கும் உட்பட்டு இப்படியெல்லாம் வேங்கையாக மாறுவாள் என்று ஆனந்தன் முன்கூட்டியே அறிய முடியுமா?

கால மாற்றம் மனித இனத்தின் மனதையும் மாற்றி கணவன் மனைவி, அன்னை, தந்தை, பெரியோர், குரு என்ற மதிப்பு, மரியாதை, அன்பு, பாசம் நீதிநெறி என்ற தன்மைகள் இல்லாது செய்ததனால் வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி யென எல்லா இடங்களிலும் இக்கால கட்டத்தில் ஏதோ ஓர் வடிவத்தில் பிரச்சனைகள் எழுந்த வண்ணமே இருக்கின்றது. இது ஆனந்தனின் இல்லத்தில், வாழ்வில் தன் மனைவி வடிவத்தில் எழுந்து எப்பாவமும் அறியாத அப்பாவி ஆனந்தனையும் ஆட்டிப் படைக்கின்றது.

ஆனந்தனைப் பொறுத்தவரை பொன் பொருளை, நிலத்தை, மாடு மனையை இழந்தாலும், பறவாயில்லை. ஆனால் அவனது ஊனோடு உயிரோடு ஒன்றி ஊறிய கிராமியப் பண்பு பழக்க வழக்கங்களானதும், ஒரு இனத்தை தடங்காட்டும், இனங்காட்டும் பாரம்பரியங்களை இழக்க விரும்பாதவனாக அதே நேரத்தில் தானும், தன் மனைவி மக்களும் அப்பண்புகளை தமிழர்தம் விழுமியங்களை கட்டிக்காக்கும்படி வளர்க்க வேண்டுமெனச் சிறுவயது முதல் எண்ணி எண்ணத்தின் படி நடந்து வந்தவனை மனைவி புஸ்பா திசை திருப்புவதென்பது அவனால் ஜீரணிக்க முடியாத ஒன்றாகவே இருந்து வந்தது. அவன் கடலலையில் பட்ட ஒரு மிதப்பாக அல்லாடினான் ஒரு புறம், மனைவி என்னதான் செய்தாலும், நடந்தாலும் அவள் மீது பதிந்துள்ள அளவற்ற பாசம், மறுபுறம் தனக்கும் தன் மனைவிக்குமிடையில் பிறந்து வளர்ந்து, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மூன்று பிள்ளைகளும் தங்கள் இருவரினது பிரச்சனைகளால் அவர்களும் பாதிக்கப்படுவார்களே என்ற கவலை. இன்னும் தனது தந்தை தேடிய சொத்துக்கள் அழிந்து விட்டதே இனி வாழும் வழிதான்

என்ன? நானும், ஊரும் முன்போல் இல்லையே இந்தக் கெடுபிடிகளுக்கும் கொடுமை, அநீதி போன்றவற்றிற்கும் இடையில் நம் போன்றவர்களின் நிலையும், நினைப்பும் என்னாவது என்று அல்லாடியது.

இவை அனைத்திற்கும் அப்பால் நின்று மனைவி புஸ்பா கண் போன போக்கில் மனதையும் செயலையும் போகவிட்டாள். அது மட்டுமல்லாது, நாளுக்கு நாள் ஆனந்தனை ஊரில் பல இடங்களில் பல நல்லவர்கள், பெரியவர்கள் மத்தியில் ஓர் கொடியவனாக, ஆனந்தனைச் சித்திரித்து எல்லோருக்கும் பொது எதிரியென்ற நிலைக்கு உள்ளாக்கினாள். எந்நிலையிலும் ஆனந்தன் எல்லாவற்றையும் பொறுத்தவனாக வீட்டோடே தனக்குப் பட்ட வேலைகளைச் செய்தவனாக இருந்து வந்த போதிலும், புஸ்பா திடீர் திடீரென வீட்டைப் பூட்டித் திறப்புகளையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஆத்திரமூட்டும் வகையில் ஆடம்பரமான உடைகளைத் தானும் அணிந்து தன் பிள்ளைகளுக்கும் அணிவித்து, வெளிக்கிடுவாள்.

இச்செயல்கள் அவனுக்கு கொலை வெறியையே உண்டு பண்ணும்! ஒரு நாள் கட்டைப் பாவாடை, கழுக்கட்டு தெரியக்கூடிய சட்டை கறுப்புக் கண்ணாடி, குதி உயர்ந்த பாதஅணியென தலையையும் விரித்து போட்ட நிலையில் வெளிக்கிட்டவளை ஆனந்தன் கண்டான் தன்னையே மறந்தவனாக அவளது தலைமயிரை எட்டி பிடித்து இழுத்துப்போட்டு நான்கு ஐந்து இரு கன்னங்களிலுமாக அறைந்தான்.

இந் நிகழ்வை அடுத்து ஒரு வாரம் வரை ஆனந்தன் இல்லத்தில் மயான அமைதியானது. ஒரு வாரத்தின் பின் ஓர் நாட்காலை புஸ்பா சாதாரண உடையில் எங்கோ வெளிக்கிட்டுச் சென்றாள். இவளோடு இரு பிள்ளைகளும் சென்றனர். திரும்பி வர இரு நாட்களாயின செல்லம்போதும் அமைதியான முறையில் சென்றாள். திரும்பி வீடு வந்தபோதும் வழக்கத்திற்கு மாறாக அமைதியாக வந்தாள். ஆரம்ப காலத்தைப் போல் சமைத்தாள். ஆனந்தனுக்கு உண்ணக் கொடுத்தாள். எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டவர்களாக, அடுத்த வீடு, எதிர் வீடுகள், என இருந்த ஒரு சிலர் ஆனந்தனின் வீடு வந்து தங்கள் தங்கள் மனப்பதிவான மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியும் மனதில் பட்டபடி குடும்பமென்றால் நல்லதும் கெட்டதும் இருக்கத்தான் செய்யும்.

எனவே ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் விட்டுக்கொடுத்து ஒற்றுமையாய் நடப்பதுதான் வாழ்க்கை பிரச்சனைகள் எங்கு இல்லை. மனித இனம் இருக்குமிடமெல்லாம் பிரச்சனைகள் ஏதோ ஒவ்வொரு கோணத்தில் இருக்கத்தான் செய்யும். எனவே, நடந்ததையெல்லாம் மறந்து நன்கு மகிழ்ச்சியாய் வாழப்பாருங்கள் என இதய சுத்தியோடு கூறிச் சென்றனர். இவர்கள் கூறிய அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொண்ட புஸ்பா தன்னாலே பல பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டன. இனி நான் அவர் மனம் நோக நடந்து கொள்ள மாட்டேன் எனச் சொல்லி வந்தவர்களுக்கும் தேவீர் உபசாரம் செய்து அனுப்பிவித்தாள்.

இது நடந்து மூன்று வாரங்களின் பின் ஓர் இரவு பன்னிரண்டு ஒரு மணிபோல் ஒப்புக்காக அப்பா, அப்பா, ஐயா, ஐயா அப்பாவை விடுங்கள், ஐயாவை விடுங்கள் என்ற கூக்குரல் கேட்டது. காலை விடிந்ததும்: ஊரில் உள்ள சிலர் ஆனந்தன் வீடு வந்து விசாரித்தபோது ஆனந்தனை யாரோ இனந்தெரியாதவர்கள் துப்பாக்கி முனையில் கடத்திச் சென்றதாக புஸ்பாவும் இரு பிள்ளைகளும் கூறி சினிமாப் பாத்திரங்களாக அழுதனர், கதறினர்!?

ஈழ நாட்டின் தென் திசைக் கிராமங்களில் ஒன்றான திருப்பழகாமம் எனும் கிராமத்தில் பிறந்தவரான திரு. ஆ. மு. சி. வேழகன் என்பவர் அந்நாட்டிலே பிறந்து வளர்ந்தாலும் தென் நாடாம் தமிழ் நாட்டிலும் இங்குள்ள தமிழ்த் தலைவர்கள் மீதும் தமிழின் மீதும் பற்றும் பார்வையும் கொண்டதனால் சில நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

இவருடன் பழகவும். இவரது நூல்களான "தீபம் தென்றலும்", "சாதியா விதியா?" ஆகிய நூல்களையும் படிக்கப் பார்க்க வாய்ப்பில்லாவிட்டாலும் ஏனைய நூல்களான "உருவங்கள் மானிடராய்", "வேழகன் அரங்கக் கவிதைகள்", "கமகநிலா" ஆகிய நூல்களைய படிக்கவுமான வாய்ப்பும் வசதியும் கிடைத்ததையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

மேலும் இவருடைய "கமகநிலா" எனும் நூலும் அந்நிலை சிறுகதைகளும் அவுஸ்திரேலிய நாட்டின் சிட்னி நகரில் அந்நாட்டு வானொலியில் சிறப்பான முறையில் கடந்த 2000ம் ஆண்டில் விபரீதது ஒலிபரப்பப்பட்டதையிடும் பெருமைப்படுவதோடு, அவர் இன்னும் பல நூல்களைய படைக்க வேண்டுமென வேண்டுகிறேன்.

கலாநிதி. கோ. பழனி.
தஞ்சை, தமிழ்நாடு.

ISBN : 978-955-62-8

250/-